

The logo for KIOKAN, featuring the word in a stylized font with a small graphic element above the 'K'.The background of the book cover is a close-up photograph of a man and a woman. The man's face is in the upper right, looking down with a slight smile. The woman's face is in the lower left, looking up at the camera. She is wearing a white top with a dark floral pattern.

Linda
Howard
Dokonalý muž

Linda
Howard

Dokonalý muž

Copyright © 2000 by Linda Howington
Translation © Petra Klůfová, 2008
Copyright © ALPRESS s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MR. PERFECT vydaného nakladatelstvím
ATRIA BOOKS, an Imprint of SIMON&SCHUSTER, Inc.
přeložila Petra Klůfová
Redakční úprava Táňa Holasová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2008
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113,
Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-555-9

Prolog

Denver, 1975

„Tohle je absurdní!“ Odhodlaně hleděla přes stůl na ředitele školy a svírala kabelku tak pevně, až jí zbělely klouby. „Řekl přece, že se toho křečka ani nedotkl, a můj syn nelže. Jak vás to vůbec mohlo napadnout!“

J. Clarence Cosgrove byl ředitelem Ellingtonské střední školy šest let, a než se jím stal, vyučoval na ní dvacet let. Byl zvyklý na jednání s rozčilenými rodiči, ale tahle vysoká žena a dítě sedící lhostejně vedle ní ho znervózňovaly. Bylo na nich něco divného. Věděl, že to nemá smysl, přesto se pokusil jí všechno ještě jednou vysvětlit. „Máme svědka, který...“

„Paní Whitcombová ho určitě navedla, aby Corina pomluvil. Corin by tomu křečkovi nikdy, nikdy neublížil, že ne, zlatíčko?“

„Ne, Matko.“ Chlapcův hlas byl nadpozemsky něžný, ale pohled očí studil jak kusy ledu. Bez mrknutí zíral na pana Cosgrovea, jako by zjišťoval, jestli má jeho zapírání nějaký dopad.

„Vidíte, říkala jsem vám to!“ vykřikla vítězoslavně.

Pan Cosgrove to zkusil znovu. „Paní Whitcombová...“

„... nesnáší Corina od chvíle, kdy do téhle školy nastoupil. Měl byste vyslýchat ji, a ne moje dítě.“ Vztekla stiskla rty do tenké čárky. „Před dvěma týdny jsem s ní mluvila o oplzlostech, kterými děti krmí. Jasně jsem jí pověděla, že sice nemůžu ovlivnit to, co vykládá ostatním dětem, ale rozhodně nesouhlasím s tím, aby mluvila,“ vrhla pohled na Corina, „o s-e-x-u před mým synem. A teď se nám pomstila.“

„Paní Whitcombová má vynikající reputaci a doporučení. Nikdy by...“

„Ale ano. Nevykládejte mi, co by ta ženská neudělala, když to očividně provedla! Dokonce bych se nedivila, kdyby toho křečka zabila sama!“

„Vždyť to byl její křeček, přinesla ho do školy proto, aby děti naučila...“

„I tak ho mohla zabít. Proboha, vždyť to byla jen větší krysa,“ mávla rukou. „Nechápu, proč se kolem toho dělá takový rozruch, i kdyby ho Corin opravdu zabil, což on samosebou neudělal. Pořád ho za něco pronásledujete – a já to už nehodlám dál snášet. Buď to s tou ženskou vyřídíte sám, nebo to udělám za vás.“

Pan Cosgrove si sundal brýle a unaveně si leštil skla, zatímco se snažil přijít na způsob, jak otupit ostří téhle jedovaté dračice dřív, než zkazí kariéru schopné učitelce. Dohodnout se s ní nedalo, protože zatím ho nenechala dokončit jedinou větu. Letmo pohlédl na Corina; to dítě ho neustále pozorovalo s andělským výrazem, který se neshodoval s jeho chladným pohledem.

„Mohu si s vámi promluvit o samotě?“ zeptal se.

Zatvářila se šokovaně. „Proč? Pokud si myslíte, že mě přesvědčíte o tom, že můj miláček Corin...“

„Jen na chvíli,“ přerušil ji. Ze všech sil se snažil zakrýt potěšení z toho, že tentokrát skočil do řeči on jí. Z jejího výrazu poznal, že se jí to vůbec nezamlouvá. „Prosím,“ dodal, i když se mu tento slušný způsob naléhání přičil.

„No dobrá,“ souhlasila zdráhavě. „Corine, drahoušku, jdi ven. Postav se hned ke dveřím, aby tě Matka viděla.“

„Ano, Matko.“

Pan Cosgrove vstal a rozhodným pohybem zavřel za Corinem dveře. Zaskočilo ji, že nebude moct pozorovat své dítě, a začala vstávat ze židle.

„Prosím,“ zopakoval, „posad'te se.“

„Ale Corin...“

„...bude v pořádku.“ Můžu si připsat další malé vítězství, pomyslel si. Usadil se, vytáhl pero a začal jím poklepávat o stůl. Snažil se vymyslet nějaký diplomatický způsob, jak začít mluvit o nepříjemném tématu. Došlo mu, že pro tuhle ženu není nic dost diplomatické, a rozhodl se přejít rovnou k věci. „Uvažovala jste už někdy o tom, že by Corin potřeboval odbornou pomoc? Dobrého dětského psychologa...“

„Zbláznil jste se?“ zasyčela a tvář se jí zkřivila hněvem. „Corin nepotřebuje psychologa! Je naprosto normální! Jediným problémem tady je ta mrcha, ne moje dítě. Mělo mi být předem jasné, že tahle schůzka nemá smysl, že budete na její straně.“

„Chci pro Corina to nejlepší,“ pokoušel se mluvit klidně. „Záležitost s křečkem je jen poslední kapka. Už dlouho pozoruji jeho znepokojující chování, které je daleko za hranicemi pouhého darebáctví...“

„Ostatní děti na něj žárlí,“ zaútočila. „Vím, že na něj mají ti malí hajzlíci spadeno, a ta ženská neudělá nic, aby je umlčela, nebo aby ho ochránila. Všechno mi říká. Jestli si myslíte, že ho nechám ve škole, kde...“

„Máte naprostou pravdu,“ chytil se příležitosti. „Asi bude lepší přeložit Corina na jinou školu. Nezapadá sem. Můžu vám doporučit dobré soukromé...“

„Neobtěžujte se,“ vyštěkla a hnala se ke dveřím. „Nechápu, jak si můžete myslet, že bych věřila vašemu doporučení.“ Rozrazila dveře a popadla Corina za ruku. „Pojď, miláčku. Už se sem nikdy nevrátíš.“

„Ano, Matko.“

Pan Cosgrove se přesunul k oknu a sledoval, jak nasedli do staříckého, dvoudveřového, žlutého pontiaku posetého hnědými skvrnami rzi. Sice vyřešil svou hlavní starost, ochránil paní Whitcombovou, ale uvědomoval si, že z jeho kanceláře právě vyšel obrovský problém. Bože, ochraňuj školu, na kterou Corin nakonec nastoupí. Možná se jim tam

podaří dostat Corina k psychologovi, pokud už není moc pozdě.

Dokud měli školu na dohled, tvářila se žena nepřístupně a zarytě mlčela. Pak zastavila a bez varování uhodila Corina tak silně, že hlavou narazil do okénka. „Ty zatracenej hajzlíku,“ procedila přes zaťaté zuby. „Jak sis mohl dovolit mě takhle ponížit! Předvolali mě do kanceláře ředitele a mluvili se mnou, jako bych byla úplný idiot. Víš, co tě čeká, až přijedeme domů? Víš to?“ Poslední slova na něj zaječela.

„Ano, Matko.“ Jeho tvář byla bez zájmu, ale výraz očí prozrazoval neurčité očekávání.

Popadla oběma rukama volant, jako by se ho snažila ukrotit. „Budeš dokonalý, i kdybych to do tebe měla natlouct. Slyšíš mě? Moje dítě bude dokonalé.“

„Ano, Matko,“ odpověděl Corin.

1.

Warren, Michigan, 2000

Jaine Brightová se probudila se špatnou náladou. Její soused, nebo spíš pohroma, která neměla obdoby, se vrátil domů ve tři ráno. Byla by to klidná noc, kdyby měl auto v pořádku. Bohužel mělo rozbitý výfuk a okna její ložnice byla naneštěstí otočená k jeho příjezdové cestě. Nepomohl ani polštář přes hlavu. Praštil dvířky od auta, rozsvítil světlo na verandě – svítilo jí přímo do očí – a nechal třikrát bouchnout vchodové dveře. Nejdřív, když šel dovnitř, pak když se vracel ven, a nakonec když zašel znovu do domu. Očividně zapomněl venku zhasnout, protože za chvíli v celém domě nesvítlo nic, kromě světla na verandě, a to ji mučilo.

Kdyby tušila, jakého souseda vyfasuje, nikdy by kupní smlouvu na dům nepodepsala. Během těch dvou týdnů, co tady bydlela, jí stačil dokonale zkazit všechnu radost z toho, že si konečně koupila svůj první dům.

Byl to ožrala. Sakra, proč nemůže být alespoň veselý opilec! Takže při své smůle získala za souseda protivného, věčně našťvaného ochlastu. Když byl doma, bála se dokonce pouštět ven kocoura. BuBu nebyl obyčejný kocour, patřil její matce, která ho zbožňovala, a Jaine rozhodně nechtěla, aby se mu něco stalo, když ho teď měla dočasně na starost. Rodiče si totiž odjeli na vysněnou dovolenou a Jaine by se už nikdy nemohla podívat mámě do očí, kdyby po jejich návratu z Evropy byl BuBu mrtvý nebo ztracený.

Pan Nerudný si na něj zasedl, když objevil na svém autě otisky kočičích tlapek. Podle reakce byste čekali, že řídí

nového rollse, a ne deset let starého pontiaka, který má z obou stran promáčklou kapotu.

Naneštěstí odjížděla do práce ve stejnou dobu jako on. Původně předpokládala, že jezdí také do práce. Ale teď to spíš vypadalo, že si jede koupit další láhev. Přemýšlela, jestli vůbec pracuje, když má tak divnou pracovní dobu, protože v jeho odjezdech a příjezdech nebyla schopná vysledovat žádnou pravidelnost.

Ten den, kdy si všiml kočičích t'ápot, se snažila být milá. Dokonce se na něj usmála, což pro ni nebylo vůbec jednoduché, když pár dní předtím na ni vyjel kvůli tomu, že ho její kolaudační párty probudila – ve dvě hodiny odpoledne! Jenomže muž její úsměv ignoroval a jenom štěknul: „Držte tu svou kočku dál od mého auta, dámo!“

Úsměv jí ztuhl na rtech, Jaine nerada plýtvala úsměvy, obzvlášť na neoholené, načůřené blbce s očima podlitýma krví. Hlavou jí proběhlo několik sžíravých komentářů, ale spolkla je. Přece jenom se právě přistěhovala a s tímhle chlápkem to už teď na dobré sousedské vztahy nevypadá. Poslední, co si přála, byla otevřená válka. Rozhodla se dát ještě jednu šanci diplomacii, i když minule nefungovala.

„Moc mě to mrzí,“ snažila se udržet hlas v klidu. „Budu na něj dávat lepší pozor. Hlídám ho svým rodičům, už tu nebude moc dlouho.“ Jenom pouhých pět týdnů.

Něco nesrozumitelného zavrčel, zabouchl dveře auta a nastartoval, Jaine se zaposlouchala do zvuku motoru. Jeho auto mělo sice pomlácenou kapotu, ale motor běžel hladce.

S diplomacií se tady asi nikam nedostane.

A dneska tím strašným krámem vzbudil všechny v okolí ve tři ráno. Považovala to za velmi nespravedlivé vzhledem k tomu, jak jí vynadal za to, že ho vzbudila uprostřed odpoledne. Skoro se jí chtělo vyrazit k jeho domu a držet prst na zvonku tak dlouho, dokud by nevyletěl z postele.

Byl v tom ale jeden malý zádrhel. Měla z něj trochu strach.

Vůbec se jí to nelíbilo, nebyla totiž zvyklá někomu ustupovat, ale z tohoto chlápka byla opravdu nervózní. Neznala ani jeho jméno, protože jejich dvě setkání, či spíše střety nebyly vůbec vhodné pro seznamovací zdvořilosti. Věděla o něm jen to, že vypadá jak drsňák a že si nejspíš není schopný udržet práci. Přinejlepším to byl jenom opilec, ale i opilci mohou být agresivní. Ta horší možnost byla, že je namočený v něčem nelegálním, a pak by na seznam jeho vlastností mohla připsat i nebezpečný.

Byl vysoký, svalnatý, tmavé vlasy měl nakrátko střižené a málem připomínal skinheada. Pokaždé, když ho potkala, vypadal, jako by se už tři dny neholil. Když k tomu přidala krví podlité oči a mizernou náladu, vyšel jí opilec. Právě kvůli tomu, že byl vysoký a silný, z něj byla tak nesvá. Když se sem stěhovala, měla pocit, že je tu bezpečno, ale její soused ji vyvedl z omylu.

Chvíli si pro sebe brblala a nakonec vylezla z postele a zataáhla záclony. Nikdy nenechávala zataženo přes noc. Zjistila, že budík ji dost často neprobudí, ale denní světlo funguje spolehlivě. Už mnohokrát zaspala a pak našla budík sražený vedle postele. Dokázal ji probudit jen natolik, aby na něj zaútočila, ale ne dost na to, aby vstala.

Navečer zatahovala závěsy, aby na ni nebylo vidět z venku, ale před spaním je roztahovala. Jestli dneska přijde pozdě do práce, bude za to moct její soused, protože ji donutil, aby se místo na slunce, spoléhala na hodiny.

Když se vracela k posteli, zakopla o BuBu. Kocour vyskočil, dotčeně zamňoukal a Jaine z něj málem dostala infarkt.

„Proboha, BuBu! Vyděsils mě k smrti!“ Nebyla zvyklá mít doma zvíře a zapomínala se dívat, kam šlape. Nemohla pochopit, proč trvala její máma na tom, že se o kocoura bude starat zrovna ona, a ne Shelley nebo Dave. Oba měli děti, které by si s BuBu mohly hrát a zabavily by ho. Měly právě letní prázdniny, což znamenalo, že v obou domech byl celý den někdo, kdo by se mu mohl věnovat.

Ale ne. Musela ho vyfasovat zrovna ona. Nikoho nezajímalo, že je sama, pět dní v týdnu pracuje a na zvířata není zvyklá. Kdyby se někdy rozhodla pořídit si domácího mazlíčka, rozhodně by to nebyl BuBu. Od té doby, co ho vykastovali, vybíjel si frustraci na nábytku. Během jediného týdne rozdrbal její pohovku tak, že ji bude muset nechat znovu přecalounit.

Zkrátka toho kocoura neměla ráda a on neměl rád ji. Doma ve svém prostředí ji snášel a nechával se i hladit, ale u ní se mu nelíbilo. Když se ho snažila pohladyt, naježil hřbet a zasyčel na ni.

Navíc na ni byla Shelley naštvaná, protože matka svěřila svého milovaného BuBu právě Jaine, Shelley přece byla nejstarší a mnohem spolehlivější a nedovedla pochopit, proč si ji matka nevybrala.

Ještě k tomu na Jaine žárlil i David, ne kvůli BuBu, David byl na kočky alergický. Jeho vytočilo rozhodnutí táty nechat své drahocenné auto zaparkované u ní v garáži. Sama teď musela parkovat venku. Přála si, aby ho táta nechal u Davida, nebo ve své vlastní garáži. Chápala, že ho nechce nechat šest týdnů bez dozoru, ale nemohla pochopit, proč musí hlídat kocoura i auto. Shelley chtěla kocoura, David auto a Jaine nestála ani o jedno.

Jak to asi dopadlo? Bratr a sestra s ní nemluvili, BuBu systematicky ničil její pohovku, byla vyděšená z toho, že se tátovu autu něco stane, a šílený soused jí otravoval život.

Proboha, proč si kupovala tenhle dům? Kdyby zůstala ve svém starém bytě, nic z toho by se nestalo, protože by neměla garáž a do bytu by nesměla zvířata.

Zamilovala se do téhle čtvrti, do domků ze čtyřicátých let, které byly relativně levné. Líbili se jí sousedé, ať už to byly mladé rodiny nebo i lidé v důchodu, za kterými jezdili o víkendech příbuzní. Někteří z nich dokonce večer sedávali na verandě. Děti si hrály na dvorcích a nemusely se bát, že je srazí projíždějící auto. Asi si měla prověřit všechny sousedy, ale zdálo se jí, že našla pravé místo, kde může žít svobodná

žena bez obav. Byla nadšená, že našla tak nádherný dům za tak příjemnou cenu.

Ted' však potřebovala usnout a bylo jí jasné, že pokud bude přemýšlet o sousedovi, vztek jí to nedovolí. Proto si založila ruce za hlavou, dívala se na tmavý strop a uvažovala o tom, co chce ve svém novém domě předělat. Je potřeba udělat novou koupelnu a kuchyň, ale na to ještě nemá dost peněz. Mohla by aspoň vymalovat a koupit nové okenice, tím by se interiér podstatně vylepšil. Také by chtěla zbourat stěnu mezi jídelnou a obývacím pokojem, aby získala jeden velký prostorný pokoj...

Probudilo ji otravné pípání budíku. Aspoň že mě ten krám dneska probudil, pomyslela si a převalila se, aby ho zamáčkla. Při pohledu na rudě zářící číslice zamrkala a podívala se nevěřicně znovu. „Do háje,“ zavrčela. Bylo za dvě minuty sedm, budík zvonil aspoň hodinu. To znamená, že přijde do práce pozdě. O hodně pozdě.

„Sakra, sakra, sakra,“ mumlala, když lezla do sprchy. Za minutku už byla ze sprchy venku, vyčistila si zuby, proběhla kuchyní a otevřela konzervu pro BuBu sedícího vyčítavě u misky.

Vyplivla pastu do umyvadla a otočila se ke kocourovi. „Proč jsi zrovna dneska neskočil na postel, když jsi měl hlad? Ne, dneska ses rozhodl počkat a kvůli tomu se já nestihnu najíst.“

BuBu na ni vrhl pohled, který jasně říkal, že mu je fuk, jestli se nají ona, pokud dostane jíst on.

Rychle se naličila, navlékla náušnice, vzala hodinky a oblékla si to, co si brala vždycky, když pospíchala – černé kalhoty, bílou bavlněnou blůzku a červené sáčko. Vklouzla do bot, popadla kabelku a vyběhla ze dveří.

Spatřila šedovlasou paní odnaproti, jak právě dává ven popelnici.

„Kčertu, do háje, ksakru,“ nadávala Jaine polohlasem. „Dneska se odváží odpad.“ Otočila se a pospíchala zpět do domu. „Snažím se přestat s nadáváním,“ vyštěkla na BuBu,

„ale ty a pan soused mi to neusnadňujete.“ BuBu se k ní otočil zády.

Znovu proběhla domem, vyndala pytel z koše na odpadky, pak vytlačila popelnici a pytel do ní hodila. Pro jednou se nesnažila být potichu, naopak doufala, že toho otrapu odvedle probudí.

Běžela ke svému autu, byl to červený Dodge Viper, který milovala; nastartovala a chtěla vycouvat, ale auto poskočilo, porazilo její popelnici a ta porazila tu sousedovu.

Jaine zavřela oči a začala tlouct hlavou do volantu – jen jemně, o otřes mozku nestála. I když možná by se jí otřes mozku hodil, aspoň by si nemusela dělat starosti s tím, že dorazí do práce pozdě, což bylo teď úplně jisté. Aspoň že nenadávala, ve skutečnosti ale jen proto, že jediná slova, která ji napadala, byla nepoužitelná.

Vypnula motor a vystoupila z auta. Ted' potřebovala být klidná, zlost jí v ničem nepomůže. Narovнала svou překocenou popelnici a vrátila do ní pytel s odpadem. Pak přešla k sousedově popelnici, sebrala odpadky – měl je nepořádně rozházené, ale co můžete čekat od alkoholika – a šla hledat víko od jeho popelnice.

Leželo pomuchlané před vedlejším domem. Sehnula se, aby ho zvedla a uslyšela za sebou prásknout dveře.

Její přání se splnilo, netvor je vzhůru.

„Co to, ksakru, děláte?“ vyštěknul. Vypadal hrůzostrašně, měl na sobě jen tepláky a tričko a byl zase neoholený.

Obrátila se, odkráčela k pomláceným popelnicím a přiklopila tu jeho víkem. „Sbírám vaše odpadky,“ odsekla.

Jeho oči metaly blesky. Byly jako obvykle podlité krví a působily děsivě. „Proč mě nemůžete nechat vyspat? Jste ta nejhluchnější ženská, jakou jsem kdy potkal.“

Jeho nespravedlivé obvinění ji tak rozčílilo, že úplně zapomněla na svůj strach. Přistoupila k němu, vděčná za to, že má vysoké podpatky, takže mu dosahuje aspoň k... bradě. Skoro.

No a co, tak je vysoký. Ona je našťvaná, a to je víc.

„Já jsem hlučná?“ procedila skrz zuby. „Já že jsem hlučná?“ Ukázala na něj prstem. Nechtěla se ho dotknout, navíc jeho triko bylo samý špinavý flek. „Já jsem neprobudila všechny v ulici ve tři ráno tím kusem plechu, kterému říkáte auto. Proboha, kupte si tlumič na výfuk! Já jsem nepraštila jednou dveřmi od auta a třikrát od baráku – zapomněl jste si snad v autě flašku a vracel se pro ni? – a nenechala jsem rozsvícené světlo na dvorku tak, aby mi svítilo do ložnice a nenechalo mě spát.“

Otevřel ústa, aby jí odpověděl, ale ona ještě neskončila. „Mimoto je mnohem přirozenější předpokládat, že lidi spí ve tři ráno než ve dvě odpoledne, nebo“ – podívala se na hodinky – „v půl osmé ráno.“ To snad ne, do práce vážně dorazí hodně pozdě. „Tak odpalte, běžte si zpátky ke svému chlastu. Když vypijete dost, budete spát jako miminko.“

Znovu otevřel pusy. Jaine se neudržela a opravdu do něj strčila. Ach jo. Teď si ten prst bude muset vyvařit. „Zítra vám koupím novou popelnici, tak zmlkňte. A jestli nějak ublížíte mámině kocourovi, rozeberu vás buňku po buňce a změním vaše DNA tak, abyste se nemohl množit. Vlastně bych tím prokázala celému světu službu.“ Vrhla na něj spalující pohled. „Rozuměl jste?“

Přikývl.

Zhluboka se nadechla a pokusila se uklidnit. „Dobře. Tak jo. Sakra, kvůli vám jsem klela a snažím se s tím přestat.“

Zahleděl se na ni. „Jo, vážně byste si na to zatracený klení měla dávat pozor.“

Odhrnula si vlasy z obličeje a snažila se rozpomenout, jestli se ráno česala. „Mám zpoždění,“ řekla, „nespala jsem, nesnídala jsem, ani jsem neměla kafe. Měl byste zmizet, než vám ublížím.“

Znovu přikývl. „To je dobrý nápad. Jinak bych vás musel zatknout.“

Šokovaně na něj zírala. „Cože?“

„Pracuji totiž u policie.“ Otočil se a pomalu odkráčel do svého domu.

Vyděšeně za ním hleděla. Policajt?

„Doprdele,“ vydechla.

2.

Každý pátek chodila Jaine se svými třemi kamarádkami z Hammerstead Technology, kde všechny pracovaly, do baru u Erniero. Daly si vždycky pár skleniček vína, snědly večeři, kterou nemusely vařit, a povídkaly si.

Firma Hammerstead sídlila za městem, dodávala informační technologie do General Motors v Detroitu a zaměstnávala většinou muže. Jenomže soužití počítačových fanatiků, kteří nepochopili, co znamená „oblečení vhodné do kanceláře“, a běžných manažerských typů bylo občas obtížné. Kdyby Jaine pracovala v kanceláři s těmi divnými, nikdo by si jejího pozdního příchodu nevšiml. Naneštěstí ale pracovala v účetním oddělení, kde vedla úsek výplat, a její přímý nadřízený si potrpěl na dochvilnost.

Do Erniero baru dorazila se čtvrt hodinovým zpožděním, protože musela kvůli pozdnímu příchodu pracovat přesčas. Zbylé tři kamarádky naštěstí už zabraly stůl. Bar se zvolna zaplňoval a ona nerada čekala na volné místo, ani když měla dobrou náladu, což dneska rozhodně nebyl ten případ.

„To byl den,“ vydechla, když se posadila na volnou židli. Byla ráda, že je konečně pátek. Dnešek byl k nesnesení, ale teď bude mít konečně volno.

„To mi povídej,“ poznamenala Marci, típla cigaretu a okamžitě si zapálila další. „Brick dneska brečel. Je možný, že by chlap měl PMS?“

„Oni ničím takovým netrpí,“ vzpomněla si Jaine na nesnesitelného souseda – policajta. „Otrávení testosteronem se už narodí.“

„Aha, takže v tom je ta chyba!“ zašklebila se Marci. „Myslela jsem, že je úplněk, nebo tak něco. To mi neuvěříte – Kellman mě dneska poplácal po zadku.“

„Kellman?“ vyjekly ostatní tři nedůvěřivě. Všichni se otočili k jejich stolu a ony se rozesmály. Od Kellmana by to opravdu nečekaly.

Třiadvacetiletý Derek Kellman byl ztělesnění počítačového maniaka. Vysoký, klátivý, pohyboval se jako opilý čáp. Měl tak vystouplý ohryzek, až se zdálo, že se mu v krku vzpříčil citron. Jeho zrzavé vlasy zřejmě nikdy nepoznaly hřeben, na jedné straně hlavy trčely vzhůru, na té druhé byly připláclé k lebce. Pokud ale šlo o počítače, byl to génius a všechny čtyři ho měly rády takovým tím sesterským, ochranným způsobem. Byl plachý, zakřiknutý a neměl ponětí o ničem jiném než o počítačích. Říkalo se o něm, že někde zaslechl, že mezi muži a ženami jsou nějaké fyzické rozdíly, ale nebyl si jistý, zda je to pravda. Kellman byl ten poslední, od koho se dalo čekat poplácání po zadku. „To není možný,“ vrtěla hlavou Luna. „Vymyslela sis to, vid’?“ obviňovala ji Jenna. Marci se zasmála a potáhla z cigarety. „Přísahám bohu, že je to pravda. Jenom jsem kolem něj prošla v hale. Nevím, jak se to stalo, ale najednou stál za mnou a držel mě oběma rukama za zadek, div nezačal slintat.“

Jakmile si to představily, znovu se rozchechtaly. „Cos udělala?“ vyptávala se Jaine.

„No, vlastně nic,“ přiznala Marci, „Pozoroval nás totiž ten bastard Bennett.“

Chápavě na sebe pohlédly. Bennett Trotter se vyžíval v tom, že trápil svoje podřízené, a chudák Kellman byl jeho oblíbený cíl. „Co jsem měla dělat? Rozhodně jsem nechtěla dát tomu blbci další municí proti Kellmanovi.“

Tak jsem Kellmana pohladila po tváři a řekla něco laškovného, jako „netušíla jsem, že máš o mne zájem“. Zrudnul a odběhl na záchod.“

„Jak na to reagoval Bennett?“ vyptávala se Luna.

„Zašklebil se a pak ucedil, že kdyby věděl, že jsem tak nadřžená, že se spokojím i s Kellmanem, už dávno by mi nabídnul svoje služby.“

„Takže se choval jako vždycky – jako pitomec,“ odtušila Jaine znechuceně.

Existují sice společenská pravidla, ale na druhé straně je realita, a to znamená, že lidi jednají jako lidi. Někteří muži v Hammersteadu se chovali jako hnusná prasata a žádné školení o chování na pracovišti to nemohlo změnit. Na druhou stranu – většina mužů byla normální a vyrovnalo se to tím, že některé ženy se chovaly jako odporné bestie, Jaine už přestala hledat dokonalost, ať už v práci, nebo kdekoli jinde. Luna o ní tvrdila, že je cynická. Ale Luna z nich byla nejmladší a zatím ještě neztratila růžové brýle. Možná trochu změnily barvu, ale pořád se držely.

Na první pohled neměly čtyři kamarádky nic společného, jen firmu, ve které pracovaly, jednačtyřicetiletá Marci Deanová, vedoucí účetního oddělení, z nich byla nejstarší. Třikrát se vdala, třikrát se rozvedla a od poslední procházky soudní síní se věnovala výhradně nezávislým vztahům. Platinová blondýna, která kouřila jak fabrika, takže nikotin pomalu zanechával stopy na kůži, a kterou to, co měla na sobě, v poslední době dost obepínalo. Pila pivo, měla slabost pro dělnickou třídu, drsný sex a kuželky. „Jsem to, po čem chlapi prahnou,“ říkala vesele. „Pivní chutě, účet jak za šampaňské.“

Ted' zrovna chodila s Brickem, urostlým, muskulaturním neotesancem, kterého ani jedna z kamarádek neměla ráda. Jaine měla dokonce pocit, že to jméno mu fakt sedí. Brick čili cihla, jo, blbej byl jak

šťoudev. O deset let mladší než Marci, práci se spíš vyhýbal a většinu času jen popíjel pivo a civěl na její televizi. Ale podle Marci to dělal v posteli přesně tak, jak to měla ráda, a to byl dostatečný důvod, aby si ho ještě chvíli nechala.

Luně Scissumové, nejmladší z party, bylo jen dvacet čtyři a byla kráskou prodejního oddělení. Vysoká, štíhlá jako proutek a s půvabem a důstojností kočkovité šelmy. Dokonalá pleť barvy světlého karamelu a jemný až lyrický hlas vábily muže jak mucholapka mouchu. Byla ve své podstatě pravým opakem Marci. Marci byla vyzývavá, Luna zdrženlivá, a především dáma. Luna se rozčílila jen tehdy, když ji někdo nazval afroameričankou neboli americkou černoškou. „Jsem Američanka,“ odsekla zlostně směrem k opovážlivci. „Nikdy jsem nežila v Africe, narodila jsem se v Kalifornii, můj otec byl majorem u námořních sil a o svém původu nehodlám diskutovat. Jasně, že mám černé předky, ale mám i bílé.“ Vysunula štíhlou paži a zkoumala její barvu. „Jo, je snědá. Ale to je jen jeden z odstínů hnědé, a tak se mě nesnaž vyšoupnout na okraj společnosti.“

Provinilec většinou zamumlal něco na svoji omluvu a dotčená Luna ho obdařila sebevědomým úsměvem a odpustila mu tak velkoryse, že to většinou skončilo žádostí o schůzku. Momentálně randila s fotbalovým útočníkem Detroitských lvů; bohužel propadla kouzlu Shamala Kinga, který řádil s holkami na divokých večírcích ve všech městech, kde se fotbalová liga hrála. Luna měla až příliš často v krásně hnědých očích výraz štvance, ale odmítala to vzdát bez boje.

Jenna Yotherová pracovala v osobním oddělení a byla ze všech nejusedlejší. Přibližně stejně stará jako Jaine, něco kolem třicítky, vdaná devět let za spolužáka ze střední školy. Žili v pěkném domě na předměstí se dvěma kočkami, papouškem a kokršpanělem. Jedinou skvrnou v

životě Jenny byl fakt, že chtěla děti, zatímco její manžel Galan ne. Jaine si ve skrytu duše myslela, že by Jenny neškodilo více samostatnosti. Přestože byl Galan jako inspektor u Chevroletu v práci od tří do jedenácti, a tím pádem nemohl být v žádném případě doma, Jenna se neustále dívala na hodinky s pocitem, že už musí jít. Z toho Jaine usuzovala, že Galan má k jejich pátečním večerním schůzkám výhrady. A přitom se jen tak scházely u Ernieho, daly si večeri a do devíti byly doma. To nebylo jako za časů, kdy obrazily všechny bary v okolí a pily až do kuropění.

Ani jedna nežijeme dokonalým životem, pomyslí si Jaine. Ona sama v zahradě slastí také nebudovala. Třikrát se zasnoubila, ale k oltáři se nedostala ani jednou. Po třetím krachu se rozhodla, že si dá od chlapů na chvíli pokoj, a soustředila všechny síly na budování kariéry. Ani teď, po sedmi letech, to nebylo jiné. Měla dobré postavení, účet v bance, a navíc byla čerstvou majitelkou svého prvního, nového domu – ne že by z něj měla takovou radost, jak původně předpokládala, ale to bylo jenom kvůli tomu pitomému, bezohlednému kreténovi, co bydlel hned vedle ní. Je jedno, jestli je to polda, protože ona je z něj nespává, a policajt nepolicajt, stejně vypadá, že vám klidně posadí na střechu červeného kohouta, když ho něčím naštve. A Jaine ho štve od první chvíle, co se přistěhovala.

„Mám další zážitek se sousedem,“ utrousila a s povzdechem si podepřela bradu rukama.

„Copak nám provedl tentokrát?“ Jenna cítila spřízněnost, protože chápala, jak Jaine protivný soused umí udělat ze života hotové peklo.

„Ve spěchu jsem porazila svoji popelnici. Znáte to samy, když člověk spěchá, tak vyvádí věci, které by se mu jinak nepodařily. Od samého probuzení šlo všechno špatně. No zkrátka, moje popelnice srazila tu jeho a víko z

ní se kutálelo ulicí. Asi si dovedete představit ten rambajs. Vyrazil z domu jak grizzly a řval, že nikdy neviděl člověka, který by dělal větší kravál.“

„Měla jsi mu do té jeho plechovky ještě kopnout,“ řekla Marci, která zastávala názor ‚oko za oko, zub za zub‘.

„Zatknul by mě pro rušení veřejného pořádku,“ odvětila Jaine truchlivě. „Je to polda.“

„Tak to snad není možné!“ Nevěřicně se všechny podívaly na Jaine, ale když jim popsala jeho krví podlité oči, vousy jako strnisko a špinavé hadry, co měl na sobě, tak to fakt na policajta nevypadalo.

„Podle mě chlastaj policajti stejně jako kdokoliv jiný,“ dodala Jenna nepříliš jistě. „Víceméně, řekla bych.“

Jaine vraštila čelo nelibostí při vzpomínce na ranní příhodu. „Zkusme si to probrat. Netáhlo to z něj, ale vypadal, jako kdyby byl tři dny v kuse na tahu. Kruci, nechce se mi smířit s tím, že může být tak protivný a nemít přitom pořádnou kocovinu.“

„Zaplat,“ přerušila ji Marci.

„Hergot!“ neovládla se Jaine. Slíbila, že dá každé čtvrták, kdykoliv zakleje, a doufala, že díky častému placení se svého zlozvyku zbaví.

„A máme to dvakrát,“ zachechtala se Jenna a natáhla ruku.

Jaine nespokojeně brblala, ale dávala si velký pozor, aby neklela dál, a lovila pro každou padesátník. V posledních dnech nosila u sebe vždycky dostatečnou zásobičku drobných.

„Buď ráda, že je to jenom soused,“ konejšila ji Luna. „Můžeš se na něj vykašlat.“

„No, to se mi bohužel moc nedaří,“ připustila Jaine a mračila se přes stůl. Pak se narovnala a rozhodla se, že ten bastard nebude ovládat její život a myšlenky způsobem, jakým se mu to už pár dní dařilo.

„Končíme, dámy. Copak je zajímavého u vás?“

Luna si hryzala rty a vlna zoufalství jí přeběhla po tváři. „Včera v noci jsem zavolala Shamalovi a telefon mi zvedla ženská.“

„A hrome.“ Marci se natáhla přes stůl a pohládila Luně ruku. Jaine se na vteřinku zarazila a tiše záviděla kamarádce její schopnost nazvat věci pravým jménem.

Číšník jim rozdál jídelní lístky, které ovšem ale vůbec nepotřebovaly, neboť měly ve svém výběru dávno jasno. Objednaly si, obsluha sesbírala neotevřené jídelníčky a dívky daly hlavy dohromady.

„Co budeš dělat?“ zeptala se Jaine. Na rozchody a životní kopance byla expert. Její druhý snoubenec, hajzl jeden, si počkal až na poslední noc před svatbou, aby jí oznámil, že to nezvládne a že si ji prostě nevezme. Chvilí trvalo, než se Jaine oprostila od smutné vzpomínky, a navíc nechtěla platit za slova, která ji napadala, a tak se odmlčela. Je „hajzl“ zakázané slovo? Neexistuje nějaká příručka, do níž by se mohla podívat a zjistit, co může říci nahlas a co ne?

Luna pokrčila rameny. Jenom stěží zadržovala slzy a dalo jí práci tvářit se nenuceně. „Nejsme zasnoubení a vlastně se vidíme jen občas. Nemám právo si stěžovat.“

„Ale můžeš začít mít ráda sama sebe a s ním se rozejít,“ navrhla Jenna opatrně. „Stojí vůbec za nějaké trápení?“

„Žádnej za to nestojí,“ odtušila Marci.

„Amen,“ uzavřela Jaine diskuzi a hlavou jí jako film prolétla její tři zasnoubení.

Luna bezmocně položila své dlouhé, štíhlé prsty na ubrousek. „Ale když jsme spolu, tak... mám dojem, že o mě stojí. Je něžný, milující a pozorný –“

„To jsou všichni, ale jen do chvíle, než dostanou to, co chtějí.“ Marci típla třetí cigaretu. „To je moje vlastní

zkušenost, aby bylo jasno. Užívej si s ním, ale nečekej, že se změní.“

„Tak to je fakt,“ špitla smutně Jenna. „Chlapi se nikdy nezmění. Může se na chvílku zdát, že je to tak, ale když mají pocit, že vás mají v hrsti, tak si dají pohov a vrátí se do starých kolejí.“

Jaine se zasmála. „Neřekla bych to líp.“

„Až na to, že Jenna si odpustila nadávky,“ dodala Marci.

Jenna ukončila vtipkování. Jenomže Luna vypadala čím dál tím hůř. „Takže buď se mám zařadit do jeho početného harému, nebo se na něj vykašlat?“

„Hm... ale.“

„Ale tak to přece není! Když má zájem o mě, jak to může táhnout i s jinými?“

„Ale to je prostinké,“ špitla Jaine. „Jednooký had, co vlez do každé díry, neboli zkrátka a dobře tuctový pind'ourek.“

„Drahoušku,“ promluvila Marci svým vykouřeným hlasem tak jemně, jak to jenom šlo, „jestli čekáš na pana Dokonalého, tak strávíš celý zbytek života v čekárně, protože někdo takový prostě neexistuje. I kdyby ses rozkrájela na kousky, tak to bude marné.“

„Já vím, že dokonalý není, ale –“

„Ale ty bys moc chtěla, aby byl,“ uzavřela téma Jenna.

Jaine pokývala hlavou a pronesla významně: „Tak to máš ovšem smůlu. Pan Dokonalý je iluzorní pojem, prostá fikce. Ne, že my bychom byly dokonalé,“ dodala spravedlivě, „ale většina žen se alespoň snaží. Pánové se ani nesnaží. Proto jsem je odepsala. Vztahy pro mě jednoduše nefungují.“ Odmlčela se a pak promyšleně dodala: „Ale na druhou stranu sexuálního otroka bych si dala říct.“

Ostatní tři vyprskly smíchy, dokonce i Luna.

„Jsem pro,“ řekla Marci. „Jenom napověz, kde by se dal nějaký najmout?“

„Zkus Sexuální otroci pro vás,“ navrhla Jenna a znovu všechny vybuchly smíchy.

„Určitě budou mít i nějakou webovou stránku,“ dodala Luna a bylo znát, že se trochu uvolňuje.

„To je dokonce jisté.“ Jaine to naprosto odrovnalo. „Mám tu stránku v oblíbených: www.sexualniotroci.com.“

„Jasně. Zadej si požadavek a můžeš si pronajmout pana Dokonalého na hodinu, nebo na celý den.“ Jenna mávala sklenicí piva stržena vírem naprostého nadšení.

„Na celý den? Stůj nohama na zemi,“ křičela Jaine. „I hodina je něco jako malý zázrak.“

„A navíc, pan Dokonalý neexistuje, rozumíte?“ přidala se Marci.

„Ten pravý fakt ne, jenom sexuální otrok může trochu předstírat, že je přesně to, co jste si objednaly, že jo?“

Marci nikdy neodešla z domu bez své aktovky z jemné kůže. Otevřela ji, vylovila arch papíru a pero a práskla s tím na stůl. „U něj se to předpokládá. Tak se mrkneme na to, jak by měl takový pan Dokonalý vypadat.“

„Měl by mít nádobí, a to i bez vyzvání.“ řekla Jenna a důrazně přitom vytřukávala rukou o stůl každou slabiku.

Když se dosyta vysmály a trochu uklidnily, Marci načmárala na papír: „Číslo jedna: mýt nádobí.“

„Ne, moment, mytí nádobí nemůže být na prvním místě,“ zaprotestovala Jaine. „Na první místo musíme dát daleko důležitější požadavek.“

„Panebože,“ vzdychla Luna. „Vážně. Jak si vlastně představujeme dokonalého muže? Já sama jsem o tom nikdy takhle nepřemýšlela. Možná, že by mi opravdu pomohlo, kdybych měla v hlavě jasnou představu, co vlastně od chlapa čekám.“

Najednou zavládlo ticho. „Dokonalý chlap? A vážně?“ nakrčila Jaine nos.

„Vážně.“

„Tak to se musíme hodně zamyslet,“ promluvila Marci.

„Já přemýšlet nemusím,“ řekla Jenna a přes tvář jí přelétl lehoučký úsměv.

„Nejdůležitější je, aby od života chtěl to samé, co já.“

Na chvíli ztichly, protože jejich smích neunikl pozornosti strážníků u vedlejších stolů a stal se terčem zájmu.

„Chce od života to samé,“ opakovala Marci, jak to psala na papír. „Takže to bude číslo jedna. Souhlasíte?“

„Je to důležité,“ připustila Jaine. „Ale nejsem si jistá, jestli to dát opravdu na první místo.“

„Tak co je pro tebe nejdůležitější?“

„Věrnost.“ Vzpomněla si na druhého snoubence, bastarda jednoho. „Život je moc krátký na to, aby se promrhal s někým, komu se nedá věřit. Na chlapa, kterého milujeme, by mělo být spolehnutí a neměly bychom si jenom něco nalhávat nebo klamat samy sebe. Když tohle funguje, dá se na tom stavět dál.“

„Pro mě je to číslo jedna,“ špitla Luna.

Jenna se zamyslela. „Dobře, kdyby Galan nebyl věrný, nemohla bych s ním chtít dítě.“

„S tím souhlasím,“ přikývla Marci. „Číslo jedna: Je věrný. Nelže a nepodvádí.“

Bez námitek.

„Co dál?“ Marci přelétla pohledem kamarádky připravená pokračovat v psaní.

„Měl by být milý,“ zkusila to Jenna.

„Milý?“ Marci se zatvářila nedůvěřivě.

„Ano, milý. Která chcete strávit život s protivou?“

„Nebo vedle něj bydlet?“ zamumlala Jaine a souhlasně přikývla. „Milý je v pořádku. Není to zrovna vzrušující, ale nechte si to projít hlavou. Myslím, že pan Dokonalý by měl být milý k dětem, měl by pomáhat starším dámám

přejít silnici a neměl by vás inzultovat, když máte jiný názor než on. Být milý je skoro stejně důležité jako naše číslo jedna.“

Luna souhlasila.

„Dobrá,“ připustila Marci. „Ksakru, přesvědčily jste mě, i když mám pocit, že jsem milého chlapa nikdy v životě nepotkala.“ Na papír napsala: Číslo dvě: Milý. „Číslo tři? Mám nápad, co dát na bronzovou přičku. Chci chlapa, na kterého je spolehnutí. Když řekne, že něco udělá, tak by to měl také udělat. Když máme schůzku v sedm, měl by přijít v sedm, a ne se přištrachat v půl desáté nebo vůbec ne. Kdo je pro?“

Jednomyslně schváleno a „Spolehlivý“ se dostalo na třetí pozici.

„Číslo čtyři?“

„Zcela pochopitelně,“ řekla Jaine, „Stabilní zaměstnání.“

Marci sebou škubla. „Jejda, tohle zabořilo.“ Brick právě seděl doma na zadku místo toho, aby pracoval.

„Stabilní zaměstnání je vlastně spojené se spolehlivostí,“ poznamenala Jenna. „A souhlasím, že je to důležité. Mít stabilní místo svědčí o vyzrálosti a smyslu pro odpovědnost.“

„Stabilní zaměstnání,“ řekla Marci a připsala to do seznamu.

„Měl by mít smysl pro humor,“ navrhla Luna.

„Větší, než je potřeba hospody a piva?“ zeptala se Jaine.

Zase se rozhihňaly. „Co máš proti hospodské zábavě?“ zeptala se Jenna a v očích jí blikaly ohníčky. „A proti vtípům o vyměšování! Marci jako číslo jedna dej – žádné sprosté vtipy!“

„Číslo pět: Smysl pro humor.“ Marci to připsovala do seznamu a přitom se chichotala. „V zájmu objektivy

bychom neměly určovat hranice, kde začíná a končí sranda.“

„Ale to klidně můžeme,“ opravila ji Jaine. „Nebude nic víc než náš sexuální otrok, chápeš?“

„Číslo šest.“ Marci si zjedнала pořádek rázným zaklepáním pera o okraj sklenice. „Zpátky do práce, dámy. Co bude číslo šest?“

Podívaly se jedna na druhou a pokrčily rameny. „Peníze nejsou k zahzení,“ zkusila to Jenna. „Není to podmínka v pravém slova smyslu, ale je to fantastický, ne? Dokonalý chlap by měl mít prachy.“

„Přímo zazobanej, nebo jen slušně bohatej?“

To chtělo hlubší analýzu.

„Já osobně chci pracháče,“ prohlásila Marci.

„Ale kdyby byl zatraceně bohatý, tak by chtěl poroučet, protože je na to zvyklý.“

„Tak to ani náhodou. Dobrá, peníze jsou zajímavá hračka, ale nesmí jich být moc. Přiměřeně. Pan Dokonalý je slušně bohatý.“

Čtyři ruce vylétly nad hlavy a „Peníze“ dostaly pořadové číslo šest.

„I když je to pouhá utopie,“ pokračovala Jaine, „mohl by dobře vypadat. Nemusí to být vyhlášený krasavec, protože to by pak mohl být problém. Luna je z nás nejhezčí, a tak si zaslouží, aby si zaháčkovala pěkného chlapa.“

„To se mi právě ale moc nedaří, víte?“ odvětila Luna s hořkostí v hlase. „Ale ano, aby byl pan Dokonalý opravdu dokonalý, mělo by se dát na něj koukat.“

„Takže číslo sedm je: Pohledný.“ Když Marci dopsala, zvedla oči a s potutelným úsměvem řekla: „Nejspíš je na mně, abych nahlas vyslovila to, co si přejeme všechny. Měl by být dobrý v posteli. Co dobrý, prostě hvězda. Měl by to umět tak, aby se mi zkroutily prsty u nohou a oči

vyletěly z důlků. Měl by mít výdrž vítěze nejtěžších překážkových dostihů a nadšení šestnáctiletého panice.“

Pořád se ještě zalykaly smíchy, když přišel číšník, položil objednaná jídla na stůl a optal se: „Copak je tady tolik k smíchu?“

„Tomu byste asi nerozuměl,“ zalapala Jenna po dechu.

„Ale zkuste mi to vysvětlit, snad to pochopím,“ pravil moudře. „Propíráte chlapy, co?“

„Ani náhodou, na programu máme sci-fi.“ odvětila způsobně Jaine, což ostatní zase odbouralo. U okolních stolů se opět zvedla vlna zájmu. Všichni na ně civěli ve snaze zachytit něco z toho, co vyvolává takové salvy smíchu.

Číšník se odporoučel. Marci sebou plácla na stůl. „A když už jsme u toho, tak já chci, aby můj pan Dokonalý ho měl dvacet pět centimetrů dlouhého!“

„Proboha!“ ovívala se Jenna, předstírajíc mdloby. „To doma nemám, nedá se nic dělat – tedy spíš, co všechno by se dalo dělat s takovou kládou!“

Jaine se chtěla, až se popadala za břicho. Nemohla se utiřit a slova z ní přímo tryskala. „Dost! Všechno, co je nad dvacet centimetrů je jenom na ukázkou a pár keců. Visí to tam, ale mimo provoz. Může to udělat dobrý dojem leda v pípšou, ale popravdě řečeno, těch pět centimetrů navíc je přebytek.“

„Přebytek,“ zalapala Luna po dechu, držela se za břicho a řvala smíchy. „Tak na přebytky!“

„Nechte už toho,“ protírala si Marci oči, jak v rychlosti čmárala na papír. „Teď seriózně pracujeme. Co dalšího by měl pan Dokonalý mít?“

Jenna mávla z posledních sil rukou. „Mě,“ nabídla se. „Měl by mít mě!“

„Když tě cestou neušlapeme, bude tvůj,“ zvolala Jaine a pozdvihla sklenici. Ostatní se k ní přidaly a sklenice cinkly o sebe. „Na pana Dokonalého, ať je, kde je!“

3.

Sobota se probudila do zářivého dne brzy – dost brzy, kčertu zatraceně brzy. Už v šest ráno předl BuBu Jaine do ucha a budil ji. „Táhni,“ zachraptěla a přetáhla si polštář přes hlavu.

BuBu zavrnl zнову a praštil packou do polštáře. Jasná zpráva: Buď vstaneš, nebo vystrčím drápy. Odhodila polštář stranou, posadila se a upřela pohled na kocoura. „Jsi neřád, víš to? Nemohl jsi takhle vyvádět včera, co? Ne, ty si klidně počkáš, až když mám volno a nemusím vstávat.“

Podíval se na ni a bylo mu fuk, že se vzteká. To je pro kočky typické; i ta nejobyčejnější dostala do vínku pocit naprosté nadřazenosti, Jaine ho podrbala za ušima a kocouří tělo se celé zatetelilo blahem. V očích se mu zračilo dokonalé štěstí. „Tak počkej,“ řekla mu. „Připravím ti tu tvoji pochoutku, ale naposledy. Budeš si hezky zvykat na studenou krmi, kámo.“

Kocour seskočil z postele a důstojně kráčel k otevřeným dveřím ložnice. Cestou vrhl zkoumavý pohled zpátky, jako by se ujišťoval, že tahle náhradní panička opravdu vstává. Jaine odhodila peřinu a zívla. Aspoň že ji v noci nevzbudilo sousedovo auto a že si včas stáhla rolety, takže ji nerušilo denní světlo a spala v klidu až do kocouřího budíčku. Vytáhla rolety a skrz záclony vykoukla na příjezdovou cestu vedle svého domu. Otlučení hnědý pontiac tam parkoval. To znamená, že buď byla tak unavená a spala jako zabitá, nebo si soused koupil nový tlumič.

BuBu varovně zamňoukal, protože měl evidentně pocit, že mrhá časem. Odhrnula si s povzdechem vlasy z obličeje a pomalu klopýtala do kuchyně – klopýtala je správný výraz, protože BuBu se jí při chůzi otíral o kotníky a motal pod

nohama. Měla šílenou chuť na ranní šálek kávy, ale věděla, že když nedostane BuBu svoje žrádlo jako první, nedá jí pokoj. Otevřela kočičí konzervu, hodila ji do misky a tu položila na zem. Zatímco kocour žral, postavila na kávu a zamířila do koupelny.

Svlékla si letní pyžamo sestávající z trička a kalhot – v zimě k tomu přidávala ponožky – vlezla si pod horkou sprchu a nechala si bičovat tělo vodou, aby se probírala. Lidé se dělí na skřivany a sovy. Jaine nebyla ani jedno, ani druhé. Fungovat začínala až po kávě a sprše a z postele lezla nejraději kolem desáté. BuBu do jejího rituálu vnášel chaos, protože vyžadoval krmení na úkor jejích zvyklostí. Jak jí tohle mohla matka udělat?

„Ještě čtyři týdny a šest dní,“ mumlala si pro sebe. Kdo mohl tušit, že se z mírumilovné kočky stane tyran, sotva opustí známé prostředí?

Po nekonečně dlouhé sprše a dvou šálcích kávy se jí pomalu rovnaly myšlenky v hlavě a sestavovala si dohromady plány na dnešek. Musí tomu monstru odvést koupit nový kryt na popelnici – odškrtnuto v seznamu. Nakoupit jídlo, vyprat, posekat trávník.

Poslední položka ji mírně řečeno vzrušila. Bude muset posekat trávník, svůj vlastní trávník! Od chvíle, kdy opustila domov, bydlela vždycky v bytech, jež samozřejmě nikdy neměly vlastní trávníky. Měly jen úzké proužky trávy mezi chodníky a o ty se starala údržba domu. A byly to navíc takové nudle, že je člověk mohl klidně ostříhat nůžkami.

Ale její nový dům měl vlastní trávník. Kvůli tomu ještě před koupí domu investovala do úplně nové sekačky s vlastním pohonem, naprosté špičky po technické stránce, která byla navíc zárukou, že bratr David z toho zezelená závistí. Bude si totiž muset hned pořídit minimálně traktůrek na sekání trávy o třídu lepší, a přestože plocha, kterou seká, není o nic větší než ta její, drahý traktůrek bude něco jako náplast na jeho pokořené ego. Jaine už viděla jeho ženu

Valerii, jak mu to vysvětlí dřív, než si chudák stačí vybrat značku.

Dnes ji tedy čeká premiérové sekání trávy. Moc se těšila na okamžik, až jí pod rukama bude pulzovat síla toho červeného zázraku, který bude ostrými břity stínat stébla trávy. Pro červené stroje měla vždycky slabost.

Ale pěkně popořadě. Nejdřív musí jet do obchodního domu a koupit víko na popelnici pro toho pitomce. Slib je slib a Jaine byla z těch, kteří co slíbili, také splnili.

Misku cereálií si dá až potom. Natáhla na sebe džíny, tričko, hupsla do sandálů a vyrazila na cestu.

Koupě kovového víka na popelnici se ovšem ukázala jako málem neřešitelný problém. Kdo by to byl řekl?

První obchodní dům měl na skladě jen plastová víka. Koupila aspoň jedno pro sebe, ale neodvážila se koupit to samé i sousedovi. Jela proto do obchodu – Dům a zahrada – ale ani tam nepochodila. Kdyby sama měla kovovou popelnici, věděla by, kam zajet, ale dostala popelnici jako dárek od matky na kolaudačním mejdanu – ano, to je charakteristický rys její matky, mistr praktických darů.

Když konečně v domácích potřebách sehnala kovové víko, ukazovaly hodiny devět a teplo se zvolna měnilo v nesnesitelné vedro. Pokud se do trávníku nepustí hned, bude muset čekat, až sluníčko zaleze a teplota trochu klesne. Rozhodla se, že nákup potravin může počkat, nacpala víko na zadní sedačku auta a rozjela se k domovu. Za pár minut zahýbala do své ulice a na rtech se jí objevil blažený úsměv, když uviděla staré, útulné domečky schoulené pod vzrostlými stromy.

Na trávnících před pár domky stály tříkolky a kola. Neklamný důkaz, že se sem stěhovaly mladé rodiny, protože zjistily, že tyhle staré domy se dají pořídit za docela slušnou cenu. Místo postupného chátrání dostávaly domy nový kabát a za pár let ceny těchto nemovitostí znovu vyletí nahoru jak raketa. V tuto chvíli to však byla čtvrt' pro lidi, kteří jsou teprve na začátku.

Když se soukala z auta ven, sousedka přes ulici překročila nízký plůtek z bílých kolíků, který odděloval sousedící pozemky, a zamávala na ni. „Dobré ráno!“ zahlaholila paní Kulavichová.

„Dobré ráno!“ odpověděla Jaine. Seznámila se s touhle starou dámou hned po svém přistěhování, protože paní Kulavichová jí na druhý den přinesla krásný litinový pekáč s pečeným masem a k tomu voňavé domácí rohlíčky. Kdyby ten pitomec vedle byl alespoň trochu podobný paní Kulavichové, byla by Jaine v sedmém nebi, ale představa, jak ji nese domácí rohlíčky, připomínala spíše svět pohádek.

Přešla ulici, aby si sousedsky popovídala. „Máme to ale krásný den, co?“ Téma počasí je požehnáním, protože jinak by byl život konverzačně chudičký.

„Jéje, dneska to bude pěkný pařák.“ Paní Kulavichová se usmívala a v rukavici držela zahradnickou lopatku. „Musím se pustit do zahrádky teď, protože pak bude moc horko.“

„Napadlo mě to samé a chci posekat trávník.“ Všimla si, že tenhle nápad mělo dnes víc lidí, protože minimálně od dvou sousedů byl slyšet hukot sekaček.

„Jste šikovná holka. Dejte pozor, ať se moc neuhřejete; můj George si vždycky, když seká trávu, dává mokrý ručník na zátylek. Vnuci mu dost často pomáhají, takže se nemusí tolik namáhat jako dřív.“ Šibalsky mrkla. „Mám dojem, že právě startuje starou sekačku, protože si chce dokázat, že ještě zastane chlapeckou práci.“

Jaine se usmála a chtěla se rozloučit, ale něco ji ještě vrátilo zpět. „Paní Kulavichová, znáte toho člověka, co bydlí vedle mě?“ Co když jí ten pitomec lhal? Co když není ve skutečnosti žádný polda? Možná si z ní jenom vystřelil a vesele se bavil na její účet, když kolem něj poskakovala po špičkách a dělala cukrbliky.

„Sama? No jistě drahoušku, znám ho odmalička. Bydleli tu jeho rodiče, víte? Úžasní lidé. Byla jsem tak šťastná, když se sem minulý rok po jejich smrti přistěhoval. Mám hned

pocit většího bezpečí, když vedle nás bydlí policista, vy snad ne?“

Ve vteřině byla její teorie v háji. Jaine se pokusila o cosi podobné úsměvu. „Ovšem, já taky.“ Už, už chtěla začít o tom, že žije dost zvláštním a nepravidelným životem, ale když se podívala do rozzářených modrých očí paní Kulavichové, raději slova spolkla. Nejméně ze všeho si přála, aby ve starší sousedce vyvolala dojem, že má snad o to monstrum zájem, a ta by mu to pak řekla, protože je jasné, že spolu mají víc než dobré vztahy. Dala si proto velký pozor a jen na okraj dodala: „Měla jsem za to, že je to drogový dealer nebo tak něco.“

Paní Kulavichová se vyděsila. „Sam a drogový dealer? Ale drahoušku. Nic takového by nikdy neudělal.“

„To se mi ulevilo.“ Jaine se nepřírozeně zasmála. „Asi půjdu raději sekat tu trávu, než bude horko.“

„A nezapomínejte hodně pít,“ volala za ní paní Kulavichová.

„Nezapomenu.“

Čert aby to vzal, myslela si Jaine, když vytahovala víko od popelnice ze zadního sedadla auta. Tak ten hajzl je fakt polda, nelhal jí. Sen o tom, jak ho odvádějí v klepetech, vzal za své. Položila mu víko od popelnice na zadní verandu a z kufru vytáhla svoje plastové. Kdyby nebylo z plastu, nikdy by ho do kufru nenacpala, ale plast je naštěstí elastický a dá se ohnout. Když otevřela víko kufru, vystřelilo ven jak pružina. Položila víko do kuchyně, aby na něj nebylo z ulice vidět a rychle se převlékla do kraťasů a krátkého bolerka. To se hodí pro ženu z předměstí, která jde sekat trávu, nebo ne? Když si ale uvědomila, že sousedi jsou jiná generace, vyměnila bolerko za normální tričko; nechtěla jim způsobit srdeční kolaps.

Úplně rozechvělá odemkla garážová vrata, vklouzla dovnitř a šmátrala potmě po zdi, až nahmátla vypínač a rozsvítila světlo na stropě. Otcova chloub a radost, přikrytá na zakázku vyrobenou plachtou s plstěným lemem, který

chránil lak před odřením, stála na svém místě. Hrome, proč to otec zaparkoval u ní, a ne u Davida? Auto, pravda, nebylo taková zátěž jako BuBu, ale bála se o něj daleko víc.

Její garáž byla stará, a měla tudíž normální, dvoukřídle dveře, na rozdíl od Davidovy moderní garáže s vraty, které byly ovládané na dálku a vysouvaly se celé nahoru. To zřejmě rozhodlo. Otce děsila představa, že když se vrata garáže vysunou, auto bude z ulice hned vidět. Jaine mohla vejít do garáže pouze tak, že se dovnitř protáhla úzkou skulinou, zatímco David při vysunutí dveří své dvojgaráže nahoru neukryl před zraky kolemjdoucích vůbec nic. Při nejbližší příležitosti si musí pořídit automaticky ovládané dveře garáže.

Sekačka stála zakrytá prostěradlem, aby se na ni neprášilo. Sundala prostěradlo a dotkla se chladného kovu. Možná, že to nebyla ani tak její stará garáž, která rozhodla o tom, že bude hlídat tátovo auto, ale spíš to, že jako jediné z jeho dětí sdílela tu samou lásku a nadšení pro auťáky. Právě Jaine se už jako dítě motala kolem blatníků jejich starého sedanu a v úžasu hleděla na tajuplné částičky složitého mechanismu, když otec otevřel motor a doléval olej nebo měnil svíčky. Od deseti let tatínkovi pomáhala. Od dvanácti dokonce převzala některé úkoly za něj. V jednu chvíli si hrála s myšlenkou, že půjde studovat strojní inženýrství, dopravní fakultu, ale představa, že to bude znamenat dlouhé roky studia, ji od toho odradila. Tak velké ambice zase neměla. Jejím cílem bylo dobře placené zaměstnání, které ji bude bavit, a čísla pro ni byla stejně zajímavá a přijatelná jako motory.

Auta měla ráda, a proto nechtěla, aby se z nich stala nepříjemná povinnost.

Když projížděla se sekačkou kolem tátova auta, dávala velký pozor, aby ho neodřela. Plachta sice chránila auto od země až po střešinu, ale jeden nikdy neví.

Pootevřela dveře garáže tak, aby se dostala se sekačkou ven, a vytlačila své novorozenátko na světlo boží. Červená

barva zářila, chromové části se oslnivě blyštěly na sluníčku. Ach, to byla nádhera!

Na poslední chvíli si uvědomila nepsané pravidlo při sekání trávníků a přeparkovala auto na silnici. Člověk musí počítat s kamínkem, který náhodně odletí od sekačky a rozbije sklo, nebo udělá díru do laku. Podívala se na auto protivy a pokrčila rameny; otisky kocouřích tlapek jeho pozornosti neuniknou, ale další škrábanec nebo díra se ztratí. Se spokojeným úsměvem nastartovala motor.

Na sekání trávy je úžasné, že se člověk může okamžitě kochat výsledkem své práce. Na první pohled je vidět, kde je dílo hotové. Když byla malá, tahle práce připadla vždycky otci nebo Davidovi, a tehdy byla ráda, protože jí sekání trávníku připadalo jako otravná nuda. Během dospívání měnila názor a začalo ji lákat mít vlastní trávník, takže když se ve svých skoro třiceti stala jeho majitelkou, měla konečně pocit, že vstoupila na práh dospělosti. Vlastnila dům. Sekala vlastní trávník. Jo, fakt dobrý.

Něco jí zaklepalo na rameno.

Zařvala leknutím, pustila držadlo sekačky, uskočila na stranu a stanula tváří v tvář vetřelci. Sekačka poskočila na trase a zastavila se.

Pitomec znovu na scéně, zarudlé oči, vzteky bez sebe a ve špinavých hadrech: ostatně jako vždy. Sáhl přes ni a nastavil tlačítko sekačky do polohy vypnuto. Motor přestal vrčet.

Ticho.

Půlsekundové ticho.

„Proč jste to krucifix udělal?“ řvala na něj rudá zlostí a z několikacentimetrové vzdálenosti mu mávala pěstí před nosem.

„Já myslel, že přestáváte klít,“ popíchl ji.

„Vy byste donutil i svatého, aby zaklel.“

„To vás omlouvá, co?“

„Jo, to máte zatraceně pravdu.“

Podíval se na její pravou ruku sevřenou v pěstičku. „Jednu mi vrazíte, nebo budete rozumná?“

„Co...?“ Podívala se na sebe a opravdu měla ruku zaťatou v pěst a připravenou mu jednu střelit. S velkým sebezapřením povolila sevřené prsty, ale hned je zase zaťala. Opravdu, ale zcela vážně měla chuť ho praštit a ze všeho nejvíc ji rozzuřilo, že to neudělala. „Rozumná?“ zaječela na něj a zkrátila odstup. „Vy chcete, abych já byla rozumná? Vy, který jste mě vyděsil k smrti a nedovolíte mi pracovat?“

„Chci spát,“ pravil a na každé slovo položil patřičný důraz. „Žádám jen o trochu ohleduplnosti. Je to tak moc?“

Civěla na něj naprosto nechápavě. „Děláte, jako kdybych tady sekala trávu za ranního rozbřesku. Táhne už na desátou, vážený! A navíc nejsem jediná, kdo tady páchá ten strašný zločin, že seká trávu. Poslouchejte laskavě,“ nařídila mu. Zvuk sekaček z okolních zahrad rozezvučel ulici.

„Ale tyhle sekačky neřvou těsně pod okny mé ložnice!“

„Tak chodte spát jako normální člověk v rozumnou hodinu. Není to moje vina, že valnou část noci procouráte!“

Obličej mu zrudnul stejně jako jí. „To mám službu, dámo! Nepravidelná pracovní doba je typická pro policajty. Spím tehdy, když můžu, což od té doby, co jste se sem přistěhovala, je, ksakru, málokdy!“

Rozhodila rukama. „No, jo! Fajn! Dosekám to večer, až zajde slunce.“ Bezmocně poodstoupila. „Jen se klidně vraťte pod peřinu. Já taky zalezu a zhruba jedenáct hodin v klidu posedím. Nebo to taky bude rušit váš božský klid?“ zeptala se sladce.

„Ne, nebojte se, leda byste měla u zadku doutnák,“ odseknul a zašel do domu.

Mrsknout někomu kámen do okna je určitě v právním systému hodnoceno jako trestný čin, pomyslela si. Vztekla zatlačila sekačku zpátky do garáže, zamkla ji a zajela autem zpátky k domu. Nejradši by mu předvedla v praxi, co udělá člověk, kterému hoří koudel u zadku. Rozhodně ona by jen tak v klídku neseseděla.

Vklouzla do baráku a mračila se na BuBu, který ji ignoroval, zatímco si myl packy. „Služební povinnosti,“ zavrčela znechuceně. „Já že nejsem rozumná. Nechci od něj víc, než aby mi klidným hlasem vysvětlil situaci a já bych pak odložila sekání na pozdější dobu. Jenomže to nééé, místo toho se chová opět jako idiot.“

BuBu si ji prohlížel.

„Idiot není zakázané slovo,“ ujistila se. „A navíc, použila jsem ho proto, že mě k tomu donutil. Svěřím ti velké tajemství BuBu. Náš soused beze vší pochybnosti pan Dokonalý není!“

4.

Během víkendu už k žádnému dalšímu střetu s příšerným sousedem nedošlo a Jaine byla v pondělí ráno v práci o patnáct minut dřív, aby nahradila páteční zpoždění, přestože už v pátek zůstala v práci přesčas. Když zastavila u vjezdu do budovy, hlídač se vyklonil z okénka a zadíval se s nelibostí na její auto. „Kdy se konečně zbavíte téhle rachotiny a koupíte si chevrolet?“

Stokrát obehnaná písnička. Obecně platný názor lidí, kteří pracovali v Detroitu a okolí, lidí, kteří přímo nebo nepřímo měli co do činění s automobilovým průmyslem. Museli jste ctít značku z velké Trojky, pro kterou jste pracovali. „Až si to budu moci dovolit, tak vipera vyměním,“ odpověděla stejně jako vždycky. Nehledě na to, že viper, když ho kupovala jako ojetinu a měl natočeno už padesát tisíc mil, stál celé jmění. „Koupila jsem teď dům, víte. Kdyby mi nekoupil auto táta, tak s ním nejezdím.“

Poslední věta byla čistá lež, ale spolehlivě odradila další komentáře na toto téma. Díkybohu tady nikdo jejího tátu neznal, nevěděl, kde pracoval, a tudíž nikdo neměl ani tušení, že byl skrz naskrz Fordovým mužem. Do hloubi duše ho urazilo, když si koupila vipera, ale nikdy to na sobě nedal znát a nikdy se o tom ani slovem nezmínil.

„To chápu, ale stejně vám mohl tatínek dát něco lepšího.“

„On se bohužel v autech vůbec nevyzná.“ Strnula hrůzou a čekala, že ji zasáhne blesk z čistého nebe za tak nehoráznou lež.

Zaparkovala vipera na parkovišti v rohu, kde byla malá pravděpodobnost, že jí ho někdo odře. Lidé z Hammersteadu

si z auta dělali legraci a říkali, že stojí v koutě a nechce se kamarádit. Musela přiznat, že moc pohodlné parkovací místo to nebylo, zvlášť když bylo ošklivé počasí, ale trochu zmoknout bylo lepší než dopustit, aby se jejímu miláčkovi něco stalo. Stačila cesta do práce po 1-696, aby se jí ježily vlasy na hlavě hrůzou.

Společnost Hammerstead obývala čtyřpatrovou cihlovou budovu s klenutou arkádou a mohutnými dvojítymi dveřmi, ke kterým vedlo šest křivých schodů. Tudy ale chodili převážně návštěvníci. Zaměstnanci vcházeli do budovy kovovými postranními dveřmi s elektronickým zámekem a vstupovali do úzké světle zelené chodby, kde byly kanceláře údržbářů a elektrikářů a temná, zatuchlá místnost s nápisem „Sklad“. Co se tam skladovalo, Jaine opravdu vědět nechtěla.

Na konci zelené chodby vedly schody k dalším kovovým dveřím. Těmi se vešlo do haly s šedivým kobercem, který pokrýval chodbu přes celou délku budovy, a vedlejší chodby se odtud větvily jako síť žilek. První dvě patra patřila počítačovým maniakům, tedy těm podivínům, kteří hovořili cizím jazykem a probírali bajty a USB porty. Přístup do těchto pater byl omezený; k tomu jste potřebovali zaměstnaneckou čipovou kartu povolující vstup do zelené haly a pak ještě speciální kartu pro vstup do jednotlivých oddělení a kanceláří. V budově byly dva výtahy a na konci, pro tělesně zdatné, i zadní schodiště.

Když Jaine vstoupila do haly s šedivým kobercem, upoutala její pozornost rukou psaná cedule umístěná přímo nad tlačítka přivolávajícími výtah. Nápis vyvedený na ní zelenými a rudými písmeny a pro zvýšení efektu ještě vysunovaný zvýrazňovačem upozorňoval: S OKAMŽITOU ÚČINNOSTÍ SE VŠICHNI ZAMĚSTNANCI ŽÁDAJÍ, ABY SPOLKLI NAJEDNOU GINKO A VIAGRU A VZPOMNĚLI SI, CO VLASTNĚ DO PRDELE DĚLAJÍ.

Začala se chichotat. Ajťáci jsou dneska ve formě. Jejich přirozenost podvědomě rebelovala proti autoritám a systému a takovéhle cedule se čas od času objevovaly a visely do

chvíle, dokud nepřišel někdo z vedení společnosti a nesundal je. Živě si dovedla představit rozdováděné oči pachatelů, kteří se zpoza rohů kochají vyděšenými pohledy spolupracovníků a jejich reakcemi na útok vedený na důstojnost firmy.

Dveře za ní se otevřely a Jaine se otočila, kdo to přichází. Stěží se ovládla, aby neohrnula nad kolegyní nos.

Leah Streetová pracovala v osobním oddělení a patřila k lidem, kterým je jakákoliv forma humoru naprosto cizí. Vysoká žena toužila po povýšení na manažerskou pozici, ale neměla ani nejmenší zdání, co je pro to potřeba udělat. Oblékala se jako holčička, místo toho aby nosila kostýmy, které by její hubené postavě slušely víc. Nebyla ošklivá, právě naopak. Blond vlasy, čistá, jemná pleť, ale pokud šlo o módu, tak to byla naprostá tragédie. Nejhezčí na ní byly ruce, elegantní, štíhlé a vždy s dokonalou manikúrou.

V duchu svého já Leah zalapala po dechu, když si přečetla nápis, a zrudla. „To je nechutnost,“ vyrazila ze sebe a chtěla ceduli sundat.

„Když se toho dotkneš, zanecháš tam své otisky prstů,“ zarazila ji Jaine, která v duchu umírala smíchy.

Leah se zarazila s prstem pár centimetrů od papíru.

„Nikdo neví, kolik lidí už to četlo,“ pokračovala Jaine vážně a přivolala výtah. „Vedení společnosti se o tom musí dozvědět, vyšetřit to a nalézt viníky, i když to tady bude viset jen pár minut. Leda bys to rozžvýkala a spolkla, což bych já kupříkladu neudělala, protože se to musí hemžit miliardou bakterií, a jak jinak by ses toho chtěla zbavit, aby tě přitom nikdo nenachytil?“

Leah vrhla na Jaine nesouhlasný pohled. „Tobě ta ohavnost asi připadá vtipná, vid’?“

„Vlastně ano, připadá.“

„Ani bych se nedivila, kdybys ji tam dala ty sama.“

„Ale neřekla bys to na mě, že ne,“ poprosila Jaine, když vstupovala do výtahu. „Zavolej linku 1-800-HLÁŠENÍ MIMORÁDNÝCH UDÁLOSTÍ.“

Výtah se rozjel a zanechal Leah stojící na chodbě a bezradně civící. Tohle byla jejich nejpříkřejší debata, přestože Leah byla známá tím, že se spolupracovníky vycházet neumí. Jak mohla dostat místo v osobním oddělení, bylo pro Jaine záhadou. Popravdě jí bylo téhle holky většinou líto.

Dneska to bylo ale právě naopak.

V pondělí bylo v účetním oddělení vždycky nejvíc práce, protože přicházely karty příchodů a odchodů zaměstnanců z minulého týdne. Firma Hammerstead dodávala počítačovou technologii pro General Motors, ale svoje účetnictví elektronicky zpracovávat neuměla. Dělalo se to zastaralým způsobem pomocí píchacích hodin. Znamenalo to spoustu papírování, ale na druhé straně se výplaty nikdy nezpozdíly vinou softwarového kolapsu nebo nějakého problému s harddiskem. Asi proto se firma nemusela zdokonalovat: výplaty a pošta fungovaly spolehlivě i tak.

Kolem desáté už byla připravená na pauzu. Na každém patře byla malá jídelnička se standardním vybavením – automaty na pití, stolky na kávu, kovové židle, lednice, kávovar a mikrovlnka. Nyní sedělo u jednoho stolu už pár žen a jeden muž. Ženy se smály a chlap se tvářil neurčitě.

Jaine si nalila vytouženou kávu. „Co se děje?“ zajímala se.

„Speciální číslo zpravodaje,“ odpověděla Dominica Flores a brečela smíchy. „To vejde do dějin!“

„Nic směšného na tom nevidím,“ ohradil se muž a tvářil se jak čert.

„Ty ne,“ odpověděla žena a řehtala se přitom. Ukázala časopis Jaine, „Mrkni na to.“

Firemní zpravodaj nebyl oficiálním plátkem ani náhodou. Rodil se v prvních dvou patrech, kde se dala provádět ediční práce, a kde mohl tudíž lehce spatřit světlo světa. Vycházel nepravidelně a většinou v něm bylo něco, co nutilo vedení firmy všechny kopie zabavit.

Jaine usrkla kafe a vzala časopis do ruky. Kluci opět odvedli poctivý kus práce, ale bylo by s podivem, kdyby tomu při jejich technickém vybavení bylo naopak. Zpravodaj nesl název Firma Hammerstead a logo v podobě hrozivě vypadajícího žraloka. Nebyl to kladivoun, jak by si žádal název firmy, ale to nevadilo. Články byly ve formě sloupků, s dobrou grafikou a s karikaturami od autora, který se podepisoval jako „Mako“ a který si dělal většinou legraci z různých aspektů firemního života.

Název úvodníku byl tentokrát vytištěný tučnými písmeny a hlásal: ZNÁTE SVOJE MÍRY? A pokračoval s přikresleným metrem ve tvaru vztyčené kobry připravené k útoku „Co vlastně ženy chtějí?“

„To se, pánové, vlastně nikdy ani nedozvíme,“ začínal samotný článek. „Většinou jsme pěkní břídilové. Léta slyšíme, že velikost toho, čím nás příroda obdařila, není zas až tak důležitá a že mnohem důležitější je, jak s tím umíme zacházet, a najednou se dozvídáme úplný opak a holou pravdu. Čtyřčlenný ženský tribunál, který tvoří kolegyně z naší firmy, formuloval zcela jasně požadavky žen na dokonalého muže.“

No ne! Jaine mále zaúpěla nahlas, ale rychle se kousla do jazyku a na tváři se jí objevil jen nepatrný zájem. Co, ksakru, ta Marci udělala se seznamem, který hodila na papír? Stanou se terčem nemilosrdných vtípků a jednou provždy budou mít vypálený cejch na čele! Už teď si dovedla představit, kolik negativních reakcí přijde denně na její adresu.

Rychle přelétla zrakem článek. Díkybohu tam nebylo jméno ani jedné z nich. Byly označeny písmeny A, B, C a D. Chystala se Marci zakroutit krkem, ale teď by nenašla sílu ji ani praštit, ani přiškrtit.

Celý seznam byl otištěný do slova a do písmene a začínal bodem číslo jedna „Věrný“. Do čísla osm „dobrý v posteli“, to bylo jakžtakž v pořádku, ale pak to začínalo nabírat obrátky. Číslo devět byl požadavek Marci, aby ho měl

pěťadvaceticentimetrového, a k tomu všechny jejich poznámky včetně té její o pěti přebytkových centimetrech.

Číslo deset byl požadavek na výdrž pana Dokonalého. „Rozhodně déle než televizní reklama,“ zaznělo z úst paní Jenny, tedy Děčka, jako naprosto zničující obvinění. Dohodly se, že optimální je půlhodina samotného sexu, bez milostné přede hry.

„To by šlo,“ citoval článek paní C, což byla Jaine. „To by byla fantazie, ne? A fantastický zážitek je přesně to, co chceme! Pan Dokonalý by mi měl poskytnout půlhodinu naprosté rozkoše – leda bych někam spěchala a pak se smírím i s půlhodinkou technicky dobře odvedené práce.“

Všechny ženy se zalykaly smíchy a Jaine si uvědomila, že se nesmí tvářit neutrálně. Doufala, že vypadá užasle, a ne vyděšeně. Přisedící kolega, Cary nebo Craig nebo jak se vlastně jmenoval, měnil barvu s každou další minutou.

„Považovaly byste za stejně humorné, kdyby se sešli chlapi a popisovali požadovanou velikost ženského poprsí?“ vyštěkl a zvedl se od stolu.

„Ale jdi ty,“ řekla Dominica se širokým úsměvem na tváři. „Chlapi se mlsně těší na bujné vnady, už když lezou po čtyřech po zemi. Malá odplata je tudíž zcela na místě.“

Výborně. Rozpoutává se sexistická válka, Jaine si s hrůzou představovala, o čem se teď bude po celé firmě diskutovat. Pokusila se o náznak úsměvu, když časopis vracela. „Asi se to na chvíli stane tématem dne a pak to utichne.“

„Děláš si legraci?“ zeptala se Dominica a smála se. „Já si udělám jednu kopii pro sebe a pověsím na zeď tak, aby to bylo první, co manžel každé ráno uvidí hned po probuzení, a poslední, než půjde spát!“

Jakmile zapadla Jaine do kanceláře, hned vytočila číslo Marci. „Hádej, co jsem si teď přečetla ve firemním zpravodaji,“ šeptla spiklenecky.

„Krucí, to snad ne.“ Marci zařvala nahlas. „Je to hrozný? Ještě jsem to neviděla.“

„Z toho, co jsem četla, tak je to zatím jen o slovíčkách. Hrome, Marci, jaks to mohla udělat?“

„Čtvrťák,“ opáčila Marci automaticky. „A je to jen souhra náhod. Nechci to rozebírat tady v kanceláři, ale můžeme zajít na oběd. Řeknu ti, jak se to stalo.“

„Dobře. Pizzerie u nádraží ve dvanáct. Zavolám i Jenny a Lunu; měly by u toho být taky.“

„To vypadá, že mě čeká lynčování,“ zakňourala smutně Marci.

„S největší pravděpodobností,“ ucedila Jaine a zavěsila.

Pizzerie u nádraží byla vzdálena od Hammersteadu asi půl kilometru, a tak se stala oblíbeným místem na oběd. Každé poledne se tam zaměstnanci hnali pro jídlo, které si odnášeli do práce, a zhruba stejný počet jich obsadil židle uvnitř. Jaine si vybrala stůl v zadní části, kde budou mít co možná největší soukromí. Během pár minut přišly i ostatní a usadily se kolem stolu, Jenna vedle Jaine a Marci s Lunou naproti.

„Proboha živého, snažte se mi to odpustit,“ zaškemrala Marci a tvářila se zoufale.

„Nechápu, jak jsi to mohla vůbec někomu ukázat!“ vykřikla zděšeně Jenna. „Kdyby si to přečetl Galan –“

„Proč se tak vztekáš,“ přerušila ji nechápavě Luna. „Asi by se okolí trochu divilo, kdyby se dozvědělo, že jsme to psaly my čtyři, a asi bychom se trochu styděly, ale ve skutečnosti nejde o nic jiného než o trochu legrace.“

„Opravdu ti připadá humorné, že za tebou ještě za půl roku polezou chlapi a budou tě nutit, aby ses koukla na jejich ozdobu a rozhodla, jestli jsou v normě?“ zeptala se sarkasticky Jaine.

„Galan to za legraci nebude považovat ani omylem,“ povzdechla Jenna a vážně zavrtěla hlavou. „Zabije mě.“

„Do prkýnka,“ ulevila si Marci. „Brick sice není moc citlivý, ale bude ztraceně načůřený, až zjistí, že toužím po

dvaceti centimetrech.“ Slabě se usmála. „Představte si, že jsem mu dala najevo, že ho má malého.“

„Jak se to stalo?“ zeptala se Jenna a zakryla si rukama obličej.

„Jela jsem v sobotu na nákup a srazila se tam s Dawnou z prvního patra, nebo jak se jmenuje ta, co vypadá jako Elvíra,“ začala Marci popisovat události. „Daly jsme se do řeči, protáhly to do oběda a daly si pár piv. Ukázala jsem jí seznam, strašně jsme se u toho nasmály a ona požádala o kopii. Neviděla jsem důvod, proč jí nevyhovět. Po pár pivech prostě ztrácím zábrany a dělám věci, které bych normálně neudělala. Položila mi pár otázek a já sepsala všechno, o čem jsme se tenkrát bavily.“

Marci se mohla chlubit dokonalou fotografickou pamětí. Pár piv bohužel nezastínilo tuhle její vlastnost, ale vygumovalo zdravý úsudek.

„Aspoň jsi nemusela vyžvanit naše jména,“ ohradila se polekaně Jenna.

„Ona to věděla i bez toho,“ dodala Jaine. „Marci měla seznam, takže i úplný idiot si dá lehce dohromady, že ona je jednou z těch čtyřech. Jednoduchá dedukce.“

Jenna si znovu skryla tvář do dlaní a zaúpěla. „Smrt, nebo rozvod.“

„A já myslím, že z toho nic nebude,“ řekla Luna chlácholivým hlasem. „Kdyby to Dawna chtěla všechno vyžvanit, tak by to už dávno vyslepičila přinejmenším svým kámošům v prvním patře. Nic se nestane. Galan se to nikdy nedozví.“

5.

Ke konci pracovní doby byla Jaine krajně nervózní a čekala, odkud přijde další rána. Nedovedla si ani představit, jak se asi cítí Jenna v obavách, že se to Galan opravdu dozví a ze zbytku života jí udělá peklo. Je zcela jisté, že Jenna má jako jediná co ztratit. Marci má známost, ale není vdaná. Vztah Luny se Shamalem Kingem je nahorodolů, ale také nic vážného.

Jaine měla situaci nejjednodušší i v případě, že by jejich jména někdo zveřejnil. S nikým nechodila, na muže kašlala a zodpovídala jen sama za sebe. Musela by odolávat jen posměchu, ale to se dá lehce vydržet.

Když si to takhle v duchu probrala, přestala mít strach. I kdyby se našel nějaký firemní vtipálek a chtěl vystavit na odiv svůj smysl pro humor, s klidem ho vykáže do patřičných mezí.

Dobrá nálada jí vydržela jen do příchodu domů, kde zjistila, že BuBu na důkaz toho, jak moc ho Jaine štve, kompletně rozcupoval jeden z polštářů na pohovce. Žmolky vycpávky se válely po celém obývacím. Zavřela oči a počítala do deseti a pak ještě jednou. Nemělo cenu se zlobit na kocoura; stejně by tomu nerozuměl, a kdyby náhodou ano, tak by mu to bylo tak jako tak fuk. Byl vlastně stejná oběť okolností jako ona. Kocour zasyčel, když po něm chňapla. Bylo jí ho líto, a tak ho zvedla ze země, zabořila prsty do jeho hustého kožichu a přejížděla mu po svalnatých zádech. „Ubohý kocourku,“ litovala ho. „Nevíš, co se s tebou děje, vid’?“

BuBu nejprve zamručel, ale pak začal spokojeně příst a skončil s postojem spravedlivě rozhořčeného kocoura.

„Zbývají nám už jenom čtyři týdny a pět dní. To jsou dohromady třicet tři dny. To bys se mnou mohl vydržet, nebo ne?“

Kocouří pohled nevyjadřoval souhlasné nadšení, ale dokud ho drbala na zádech, neprotestoval. Odněsla ho do kuchyně, dala mu něco na zub, položila ho na zem spolu s mechanickou myškou na hraní, kterou se snažil ulovit.

Prima. Kocour jí devastuje domov. To se dá vydržet. Až se to matka dozví, bude sice zděšená, ale škodu bez mrknutí oka uhradí, takže jí vlastně nic nechybí, jen kvůli kocourovi přišla o trochu pohodlí.

Byla ohromena svojí vlastní dokonalou schopností uvažovat jako zralá žena.

Napila se vody, a když stála u dřezu, uviděla souseda přijíždět domů. Při pohledu na hnědého pontiaka začala mít dojem, že její vnitřní klid se dostává pomalu do obrátek. Ale auto přijelo potichu, a to znamená, že soused koupil nový výfuk. V duchu si dala na narůstající nevoli stopku. Snahu o urovnání dobrých vztahů může oplatit stejnou mincí.

Pozorovala, jak se vysoukal z auta a odemkl dveře do kuchyně, které byly přesně proti jejím dveřím. Měl na sobě slušné kalhoty, bílou košili, kravatu a přes ramena přehozené sako. Vypadal unaveně, a když se otočil, aby vešel do domu, zahlédla, jak se mu na pásku u kalhot houpe v pouzdře velká černá pistole. Poprvé ho viděla v něčem jiném než ve starých, špinavých hadrech a trochu ji to vyvedlo z míry, jako kdyby se Země najednou začala otáčet opačným směrem. Vědět, že je polda, bylo něco jiného, než ho jako policajta vidět. Protože chodil v civilním oblečení, a ne v uniformě, znamenalo to, že se nejedná o obyčejného policajta z ulice, ale přinejmenším o detektiva.

Byl pořád tím starým netvorem, ale netvorem s velkou dávkou pracovních povinností a jistě i zodpovědnosti, takže by se mohla pokusit ho i chápat. Neměla šanci zjistit, kdy spí, ledaže by vždycky u něj zaklepala na dveře a zeptala se, což by na druhou stranu bylo kontraproduktivní, protože ho

mohla vyrušit, když zrovna spal. Nebude sekat trávu, když bude s největší pravděpodobností doma. Tečka. Na druhou stranu nebude strkat hlavu do písku, když vyruší on ji, protože spravedlnost platí pro oba, ale pokusí se s ním nějak rozumně vycházet. Koneckonců, asi pár let sousedi budou. Panebože, tahle myšlenka byla deprimující. Její zdravé úvahy a málem charitativní úmysly jí vydržely... už pár hodin.

V půl osmé se usadila do velikého křesla, koukala chvíli na televizi a pak si četla. Většinou to dělala najednou, a když vysílali v televizi něco zajímavého, její pozornosti to nikdy neušlo. Vedle ní se kouřilo z hrnku se zeleným čajem a s každým douškem jako by mládl. Ohlušující rána prořízla ticho na ulici. Vyletěla z křesla, rychle si obula sandály a utíkala ke dveřím. Zнала ten zvuk velmi dobře, protože ho v mládí slyšela stokrát, tisíckrát, když ji táta bral s sebou do továrny podívat se na testování aut při srážkách. Mnohokrát viděla, co se stane, když se dvě auta srazí nebo když jedno narazí do pevné překážky.

Po ulici se míhala světla baterek; bylo slyšet otevírání dveří a z nich vykukovaly hlavy sousedů. O pět domů dál byla ve světle pouliční lampy vidět hromada zmačkaného plechu.

Jaine se rozeběhla ulicí, srdce jí bušilo až v krku a žaludek se jí svíral při představě, co tam může spatřit; cestou si opakovala zásady první pomoci.

Ostatní se zatím pomalu soukali ze dveří svých domovů. Většinou to byli starší lidé, ženy cupkaly v pantoflíčkách a roztodivných nočních úborech a muži v nátělnících. Bylo slyšet pár rozrušených pisklavých dětských hlásek a varování matek, jež se snažily své ratolesti držet zpátky, a otců, kteří křičeli: „Jdi od toho, sakra, uхни stranou, může to hned explodovat.“

Jaine viděla dost bouraček a věděla, že exploze auta je téměř vyloučená, ale mohlo to začít hořet. Ještě nestačila

doběhnout k autu, když se rozletěly postranní dveře na straně řidiče a agresivně vypadající mladý muž vyskočil od volantu.

„Doprdele!“ zařval, když se podíval na zmačkaný předek svého auta. Trefil jedno z aut zaparkovaných u obrubníku.

Mladá žena vyběhla z vedlejšího domu, oči vykulené hrůzou. „Propána, propána! Moje auto!“

Hulvát se na ní osopil. „To je tvoje auto, ty krávo? Proč parkuješ doprdele zrovna tady?“

Byl namol. Alkoholové výpary praštily Jaine přes nos, až ustoupila o krok dozadu. Všichni kolem zhnuseně ucouvli.

„Dojděte někdo pro Sama,“ slyšela zamumlát tiše pána stojícího vedle ní.

„Jdu.“ Paní Kulavichová se vydala zpátky ulicí tak rychle, jak jí to jen její froté pantoflíčky dovolovaly.

Kde se fláká, podivila se v duchu Jaine, když skoro všichni, kdo tu bydlí, jsou na ulici?

Mladá majitelka auta plakala při pohledu na vrak, který jí zbyl z auta. Za ní na chodníku stály dvě malé děti, asi tak pět a sedm let, a koukaly nejistě.

„Zasraná děvko,“ zuřil opilec a namířil si to k mladé ženě.

„Pozor na jazyk, chlapče,“ poznamenal starší pán.

„Polib si prdel, fotr.“ Chmátnul po mladé ženě, položil jí obrovskou tlapu na ramena a prudce otočil k sobě.

Jaine vyrazila kupředu, krev se jí vzteky nahrnula do obličeje. „Hele, kámo,“ vyrazila zprudka. „Nech ji na pokoji, jasný?“

„Proboha,“ ozvala se za ní třesoucím se hlasem starší paní.

„Jdi doprdele, kurvo jedna,“ zařval na ni. „Tahle zasraná mrcha mi zničila káru.“

„Ty jsi nabořil její vůz. Seš vožralej a naboural jsi zaparkovaný auto.“ Věděla, že je to marná snaha, protože s opilcem se diskutovat nedá. Problém byl v tom, že kluk byl zpitý do té míry, že byl agresivní, ale zas ne tolik, aby nestál na nohou. Prudce vrazil do mladé paní, ta odskočila dozadu,

zakopla přitom o vyčnívající kořen jednoho ze stromů, které lemovaly ulici, a upadla na chodník. Rozkřičela se hrůzou a její děti začaly zoufale plakat.

Jaine se rozhodla zasáhnout a ze strany do něj strčila. To ho zbavilo rovnováhy. Chvilí se to snažil vybalancovat, ale nakonec se posadil na zadek a nohy mu vyletěly do vzduchu. Na vteřinu bojoval sám se sebou, ale pak se s další sprškou nadávek na Jaine vrhl.

Uskočila stranou a nakopla ho. Zavrával, ale tentokrát se mu podařilo neupadnout. Otočil se, bradu pevně přitisknutou k hrudi a oči podlité krví. Teď, nebo nikdy, Jaine podvědomě zaujala boxerský postoj, který měla nacvičený z nesčetných pŕetek s bratrem. Je to už dávno, co se s bráchou prali, a asi dostane pěknou nakládačku, ale třeba i pár ran rozdá.

Kolem sebe slyšela vzrušené a rozčilené hlasy, ale nevěnovala jim pozornost, protože její jediná myšlenka byla zůstat naživu a celá.

„Zavolejte někdo linku 911.“

„Sadie už běžela pro Sama. Ten si s ním poradí.“

„Už jsem 911 volala,“ ozval se jemný dívčí hlásek.

Opilec zaútočil a tentokrát to bylo zlé. Srazil ji jednou ranou na zem, odkud se snažila do něj kopat, mlátit a odrážet jeho další útoky. Jedna z jeho pěstí ji zasáhla do žeber takovou silou, až ji to omráčilo. V tu chvíli byl kolem nich mrak lidí, mladší muži se snažili zkrátit opilce a odrhnout ho od ní a ti starší pomáhali tak, že do něj alespoň kopali pantofli. Jaine a opilec se kutáleli po zemi a srazili i pár starších sousedů, kteří stáli nahoře na svahu.

Narazila hlavou o zem a lícní kostí jí projela ostrá bolest. Jednu ruku měla připíchnutou k zemi padajícím sousedem, ale druhou se jí podařilo chňapnout pořádný kus kůže na opilcově zápěstí a zkroutit ji tak silně, jak to jenom bylo možné. Zařval jak raněný tapír.

Najednou se zničehonic vznesl do vzduchu jako ptáček. S překvapením zpozorovala, že padl obličejem do špinavé hlíny vedle ní s rukama za zády a želízky na zápěstí.

Když se s námahou zvedla ze země a posadila se, hleděla z očí do očí svému příšernému sousedovi. „Krucipísek, mohlo mě napadnout hned, že tady najdu vás,“ zabručel. „Měl bych vás oba zatknout pro opilství a výtržnictví.“

„Já opilá nejsem!“ ohradila se rozhořčeně.

„Ano, opilý je on a výtržník jste vy.“

Nespravedlnost jeho obvinění naštěstí utlumila vlnu zuřivosti, protože jinak by slova, která se jí drala na mysli, stačila k tomu, aby ji poslal za mříže.

Mezitím poskakovaly sousedky kolem svých třesoucích se mužů, kontrolovaly jim šrámy a snažily se je postavit na nohy. Nikdo nevypadal na to, že by utrpěl nějakou velikou újmu, ale celá příhoda jim ještě přinejmenším hezkých pár let bude zvedat tlak, kdykoliv si na to vzpomenou.

Pár žen pobíhalo kolem mladé maminky, kterou srazil útočník také na zem. Žena krvácela z rány vzadu na hlavě a děti se nemohly utiшит. Pár dalších dětí se rozplakalo, buď ze soucitu, nebo proto, že nebyly středem pozornosti. Ostrý zvuk sirény prořízl ticho.

Sam, přikrčený za zajatým opilcem, kterého držel jednou rukou, se nevěřícně rozhlédl kolem sebe. „Panebože,“ zamumlal a pokýval hlavou.

Šedovlasá starší paní v natáčkách se obrátila na Jaine. „Jste v pořádku, drahoušku? To byl ten nejstatečnější výkon, jaký jsem kdy viděla! Měl jste tady, Same, být. Když... ten... ten gangster srazil Amy na zem, tato mladá dáma ho jednou ranou zlikvidovala. Jak se jmenujete, drahoušku?“ obrátila se na zpátky na Jaine. „Já jsem Eleonora Hollandová a bydlím naproti vám.“

„Jaine,“ odvětila a pak úkosem mrkla na svého souseda: „Jo, jo, Same, kde ses, hochu, flákal?“

„Byl jsem zrovna ve sprše,“ zamračil se Sam a po chvíli dodal: „Jste v pořádku?“

„Jsem.“ Vydrápala se na nohy. Sama nevěděla, jestli je jí dobře, nebo ne, ale zdálo se jí, že zlomeného nic nemá, netočila se jí hlava, takže se jí asi nic moc nestalo.

Podíval se na její nahé nohy. „Máte rozbité koleno.“

Mrkla dolů a zjistila, že má u šortek urvanou téměř celou levou kapsu. Krev jí z rány na pravém koleni stékala po holeni dolů. Odtrhla zbytek kapsy a přitiskla si látku na koleno. „Je to jenom odřený.“

Dvě policejní auta a sanitka s blikajícími světly zastavily u chodníku. Uniformovaní strážníci se prodírali davem, zatímco sousedi navigovali lidi ze záchranky ke zraněným.

Za půl hodiny bylo po všem. Odtahovka odvezla obě nabouraná auta pryč a policie se postarala o opilce. Zraněnou ženu i s dětmi odvezli na pohotovost, aby jí zašili ránu na hlavě. Drobná zranění ošetřili na místě a postarší bojovníci se rozcházeli do svých domovů.

Jaine počkala, až odjede záchranka, vyloupila z obalu obvaz a pevně si jím omotala koleno. Cítila se najednou strašně unavená a toužila jen po horké sprše, čokoládové sušence a posteli. Zívla a pomalým krokem se ploužila ulicí k domovu.

Netvor Sam ji zastoupil cestu. Mrkla na něj a otočila se. Koukal jako čert, ani trochu se jí to nezamlouvalo. *Kruci*, ten chlap připomínal hora s rameny jak vrata.

„Ráda skáčete do průšvihů rovnou po hlavě?“ zeptal se konverzačním tónem.

Zamyslela se. „Jo,“ řekla s konečnou platností.

„Super vlastnost.“

Zastavila se uprostřed silnice, založila ruce v bok a vztekla se na něj podívala. „A co jiného jsem měla asi tak dělat? Stát a čumět na to, jak ji mlátí?“

„Měla jste nechat chlapy stojící kolem, aby si to s ním vyřídili.“

„Dobrý nápad, ale v reálu poněkud blbý, ani jeden totiž nevypadal, že by ho něco takového napadlo, a tak jsem neměla na vybranou.“

Zpoza rohu vyjelo auto a zamířilo k nim. Vzal ji za ruku a odvedl ze silnice. „Kolik měříte? Metr šedesát?“ přelétl ji pohledem.

Zamračila se na něj. „Metr sedmdesát.“

Pozvedl obočí a ve tváři se mu zračilo Hm, možná. Zaskřípala zuby. Měří skoro metr sedmdesát. Pár centimetrů nehraje žádnou roli.

„Amy, ta paní, co ji napadl, je skoro o deset centimetrů vyšší než vy a má odhadem o patnáct kilo víc. Jak jste si mohla myslet, že na něj máte?“

„Nemohla,“ připustila.

„Nemohla, co? Myslet? To mě nepřekvapuje.“

Policajtovi nesmím jednu vrazit, přikazovala si. Nesmím mu jednu vrazit. Opakovala si to potichu stále dokola. Nakonec se jí podařilo dokonce vlídným hlasem přiznat: „Myslím, že bych ho nezvládla.“

„Ale koneckonců, dostala jste ho.“

Pokrčila rameny. „Byl to jen chvilkový moment pominutí smyslů.“

„O tom není pochyb.“

To rozhodlo. Zastavila se. „Heleďte, mám po krk vašich sarkastických poznámek. Pomohla jsem ženské, kterou ten chlápek třískal do obličeje před zraky jejích dětí. Nebylo moc moudré na něj skočit, uznávám, a je mi naprosto jasné, že jsem mohla dopadnout špatně. Ale udělala bych to zas. A teď laskavě hněte tím svým zadkem směrem k domovu, protože ani v nejmenším netoužím být s vámi jen o minutu déle.“

„Ostrá jako břitva,“ pronesl a znovu ji chytil za paži.

Bud' musela jít, nebo se nechat táhnout. Zřejmě nehodlal nechat ji odejít domů samotnou, proto se rozhodla vyrazit rychle vpřed. Čím dřív se ho zbaví, tím lépe.

„Někam spěcháte?“ optal se, zarazil její útěk a donutil zvolnit krok.

„Jo. Chci stihnout –“ zkoušela si vybavit, co běží v televizi, ale měla okno. „BuBu musí vykašlat bezoár a já chci být u toho.“

„Vy máte slabost pro chuchvalce chlupů v kočičím žaludku?“

„Jsou o moc zajímavější než to, co mě právě vleče k domovu,“ pravila sladce.

Zašklebil se na ni. „Ach ták.“

Byli skoro u jejího domu, takže ji musel pustit. „Dejte si na koleno led, ať vám neoteče,“ neodpustil si radu nakonec.

Přikývla, vyšla pár schodů, pak se otočila a viděla, že stále stojí pod schody a pozoruje ji. „Děkuji, že jste si koupil nový výfuk.“

Viděla na něm, že chtěl dodat něco jízlivého, ale nakonec jenom přikývl. „Není za co. Děkuji vám za nové víko k popelnici.“

„Není za co.“ Dívali se na sebe o chvíli déle, než bylo třeba, jako kdyby čekali, kdo zahájí novou slovní bitvu, ale Jaine tomu učinila konec tím, že se otočila a zašla do domu. Zamkla za sebou a zahleděla se na útulný, dobře známý obývací, který dýchal teplem domova.

BuBu odpočíval na polštáři, ze kterého přibyla na koberci další cupanina.

Rozhlédla se kolem. „Houby čokoládová sušenka, situace si bezpodmínečně žádá zmrzlinu!“

6.

Jaine nepotřebovala k rannímu probuzení ani světlo, ani budík. Stačilo se pohnout v posteli a byla vzhůru, protože neměla na těle sval, který by ji nebolel. Žebra měla jak přeražená a ruce bolely i při sebemenším pohybu, dokonce i zadek měla jak podebraný. Takhle zmlácená nebyla od té doby, co si prvně obula kolečkové brusle.

S hlasitým hekáním se posadila a spustila nohy z postele. Napadlo ji, jak je asi těm chudákům stařečkům. Sice je nikdo nepraštil, ale pád na zem byl pro ně určitě mnohem horší.

Chladná voda by snad prospěla zmučeným svalům víc než horká, ale Jaine nebyla tak statečná, aby nastavila tělo ledové sprše. Spíš znovu skočí na šíleného opilce, než aby vlezla nahá pod přívaly studené vody. Udělala kompromis a nastavila vlažnou a postupně kohoutek s teplou přivírala, až ho úplně vypnula.

Ani pomalé zvykání na studenou sprchu nepomáhalo, vydržela to pár vteřin a pak vyletěla ze sprchy rychleji, než do ní vlezla.

Roztřásla se zimou, snažila se tedy rychle osušit a skočit do dlouhého, modrého županu, který se vepředu zapínal na zip. V létě si ho brala jen výjimečně, ale dneska se báječně hodil.

Vstát brzy mělo jednu nespornou výhodu: ona budila BuBu, a ne naopak.

Neměl rád, když mu rušila jeho bohorovný klid. Rozladěný kocour vztekle zasyčel a stočil se do klubíčka ve snaze spát v klidu dál. Jaine se usmála.

Dneska ráno nemusela spěchat, když vstala tak brzy, což bylo fajn, protože bolavé svaly by jí stejně žádný rychlejší pohyb nedovolily, takže spěch opravdu nebyl na programu dne. Dopřála si slast domácího šálku kávy a místo studených cereálií šoupla do toustovače zmrzlou vafli a nakrájela si pár jahod jako ozdobu. Ostatně ženská, která se porvala s chlapem, se musí trochu rozmazlovat.

Dojedla vafli, dala si ještě jeden šálek kávy a povytáhla si župan, aby zkontrolovala koleno. Podle rozkazu to zaledovala, ale stejně na něm měla obrovskou modřinu a koleno bylo ztuhlé a citlivé. Měnit si celý den ledové zábaly nešlo, proto do sebe hodila dva aspiriny proti bolesti a připravila se na pár bolestivých a nepohodlných dní.

První opravdové překvapení přišlo ve chvíli, kdy se začala oblékat a zkusila si zapnout podprsenku. Když zapnula první háček a otočila podprsenkou kolem bolavých žeber, bylo jí jasné, že dneska to bude nahoře bez. Jen v kalhotkách stála před otevřenou skříní a hlavou se jí honily myšlenky, co si má vzít na sebe ženská bez podprsenky, aby nebylo vidět, že ji nemá.

I v klimatizované místnosti je horko a nejde mít na sobě celý den sako. Měla pár pěkných šatů, ale pod tenkou vrstvou látky jí budou prosvítat bradavky. Nedávno četla článek o speciálních páscích, kterými se dají bradavky přelepit. Musí se vyzkoušet všechno, co dává nějakou naději a může pomoci. Vzala dva pásy, přelepila bradavky, oblékla si jedny šaty a prohlédla se v zrcadle. Pod látkou se jasně rýsovaly pásy.

Hm, tak to nefunguje. Možná by to zachránila obyčejná leukoplast, ale žádnou neměla. Navíc šaty odhalovaly rozbité koleno, a to vypadalo ještě hůř. Odtrhla ochranné pásy a začala obracet obsah šatníku vzhůru nohama.

Nakonec se rozhodla pro dlouhou tmavě zelenou sukni a bílý pletený svetřík, který zakryla modrou hedvábnou košilí. Konce košile si zavázala u boku, navlékla si k tomu

zelenomodré náramky a při pohledu do zrcadla byla víc než spokojená.

„To nevypadá špatně,“ řekla si pro sebe a znovu se prohlédla. „Naopak. Skvěle.“

S vlasy naštěstí žádný problém neměla. Byly temně zrzavé, pevné, husté a lesklé. Současný střih nechtěl nic než vykartáčovat, ostatně zvednout ruce a česat se by jí naražená žebra stejně nedovolila.

Ale co s tou modřinou na tváři? Zamračeně koukla do zrcadla a dotkla se malého modrého místečka. Nebolelo to, ale modřinu nikdo nepřehlédne. Většinou se moc nelíbila, proč taky ztrácet čas, když jde jen do práce? – dneska musí ovšem nasadit zbraně nejtěžšího kalibru.

Při odchodu se ujistila, že ve svém dokonale sladěném ohozu a s dostatečným množstvím krycích barev vypadá nezřízeně dobře.

Otrapa – Sam – odemykal právě auto. Otočila se a pomalu za sebou zamykala dveře v naději, že on mezitím nastoupí do auta a odjede, ale bohužel takové štěstí neměla.

„Jste v pořádku?“ promluvil těsně za ní a ona málem leknutím vyletěla z kůže. Přemohla výkřik a otočila se. To neměla dělat. Žebra zaprotestovala, Jaine nedobrovolně hekla a klíče jí vypadly z ruky.

„Krucifix!“ zařvala, když znovu popadla dech. „Přestaňte se za mnou zjevovat jako duch!“

„Já to ale jinak neumím,“ odpověděl jí bez stopy vzrušení.

Udělal významnou pauzu a s úsměvem dodal: „Zase jste sakrovala.“

Ještě ke všemu jí to musí připomínat. Vztekla funěla, když lovila z kabelky čtvrták, který mu vrazila do ruky.

Zamžikal očima a podíval se na minci. „A to je jako co?“

„Za to klení. Stojí mě to pokaždé čtvrták, což беру jako motivaci a první krok k nápravě.“

„Pak mám ale u vás zpropadeně o moc víc, než mi teď dáváte. Včera v noci jste klela jako pohan.“

Ohrnula na něj ret a jemně ho upozornila. „Nemůžete se vrátet k tomu, co bylo, a vymáhat peníze zpětně. To bych musela sáhnout hodně hluboko do kapsy. Musíte si mě načapat v tu pravou chvíli.“

„Rozumím. Nachytal jsem vás v sobotu, když jste sekala trávník, a nezaplatila jste nic.“

Potichu se skřípějícími zuby vytáhla další čtvrták.

Tvářil se pěkně samolibě, když si ukládal padesát centů do kapsy.

Kdykoliv jindy by se tomu vesele zasmála, ale ještě pořád se třásla hrůzou, jak ji vylekal. Žebra jí bolela, a když se zkusila ohnout a sebrat klíče, bylo to ještě horší. K tomu všemu se koleno nechtělo pořádně ohýbat. Narovнала se a vrhla na něj tak zoufalý a nešťastný pohled, že mu začalo v jednom koutku úst cukat. Jestli se začne smát, pomyslí si, tak mu jednu vrazím do nosu. Protože byla pořád ještě v předklonu, úhel zamýšleného útoku byl dokonalý.

Nesmál se. Policajti jsou z principu opatrní. Sehnul se a sebral klíče. „Koleno se neohýbá, co?“

„Žebra jsou taky kaput,“ odsekla podrážděně a sešla po schodech dolů.

Zatvářil se vážně. „Co máte se žebry?“

„Dostaly ránu.“

„Proč jste proboha včera večer něco neřekla?“ vyrazil rozhořčeně.

„Proč? Nejsou zlomená, jen naražená.“

„A to víte zcela určitě, co? Kde berete tu jistotu, že nejsou zlomená?“

„Na zlomená nevypadají.“

„A vy máte tolik zkušeností se zlomenými žebry, že na první pohled rozeznáte zlomená od naražených.“

Důrazně na něj vysunula bradu. „Jsou to moje žebra a já vám říkám, že zlomená nejsou. Konec diskuze.“

„Povězte mi,“ oslovil ji zezadu, když se s největším přemáháním belhala k autu. „Je ve vašem životě jeden jediný den, kdy se nechcete hádat?“

„Den, kdy vás nevidím,“ odsekla přes rameno. „A začal jste si vy. Byla jsem připravena stát se milou sousedkou, ale vy jste na mě prskal, kdykoliv jste mě uviděl, a to dokonce i tehdy, když jsem se vám snažila omluvit za kocouří stopy na vašem autě. Kromě toho jsem vás od začátku považovala za notorika.“

Zastavil se a upřel na ni překvapivý pohled. „Notorika?“

„Krví zarudlé oči, špinavé hadry, příchody domů za kuropění, bručoun, který dělá kravál jako když má kocovinu..., co jiného jsem si asi tak mohla myslet?“

Podrbal se na tváři. „Omlouvám se, na to jsem nepomyslel. Měl jsem se opravdu osprchovat, oholit a obléknout se podle poslední módy, když jsem vás šel upozornit, že děláte rámus, který by vzbudil i mrtvolu.“

„Natáhnout si čisté džíny by úplně stačilo.“ Odemkla vipera a začala řešit nový problém: jak se nasoukat do prostoru malé, uzoučké rakety.

„Dodělávám poličky v kuchyni,“ zkusil se po krátké pauze omluvit. „A při své práci, která mi zabírá většinu času, to musím dělat po kouskách a někdy se holt stane, že usnu v pracovním.“

„A napadlo vás někdy nechat to, až budete mít volno a trochu se vyspíte? Byl byste pak ve větší pohodě.“

„Copak já nejsem v pohodě?“

„Ne, když se chováte jako vzteklý parchant.“ Otevřela dveře auta, schovala kabelku a soustředila všechnu pozornost a síly na vklouznutí za volant.

„Pěkná kára,“ utrousil, když si prohlížel vipera.

„Díky.“ Koukla na pontiac a zdržela se komentáře. Někdy je mlčení milosrdnější než stovka krásných slovíček.

Zachytil její pohled a zešíroka se usmál. Mrzelo ji, že si toho pohrdavého výrazu všiml; jak se usmíval, vypadal málem jako člověk. Litovala, že spolu stojí pod paprsky ranního sluníčka, protože viděla jeho husté, černé řasy a hnědé, zářivé panenky uprostřed temných očí. Tak dobrá, když nemá rudé oči a nevzteká se, je docela hezký.

Najednou mu ale z očí veselé jiskřičky zmizely. Natáhl se a jemně se dotkl její tváře. „Tady máte modřinu.“

„Kru –“ Spolkla to slovo dřív, než ho stačila vyslovit. „Zatraceně, myslela jsem, že to není vidět.“

„Povedlo se vám to. Kdyby na vás nezasvítilo sluníčko, sotva bych si toho všiml.“ Zkřížil ruce na prsou a zamračeně se zeptal. „Máte ještě nějaká další zranění?“

„Jenom bolavé svaly.“ Smutně se podívala na auto. „Mám hrůzu z toho, že se do něj nenasoukám.“

Podíval se na auto, pak na ni, jak drží otevřené dveře a pomalu s bolestí zvedá pravou nohu a zasouvá ji dovnitř. S hlubokým povzdechem, jako by se chystal udělat něco nepříjemného, ji uchopil za paži a podržel ji, když se snažila zapasovat za volant.

„Děkuji,“ odpověděla vděčně a oddechla si, že to má konečně za sebou.

„Není zač.“ Naklonil se do dveří a zeptal se. „Chcete podat trestní oznámení pro napadení?“

Našpulila pusu. „Já ho praštila první.“

Jen aby se nezačal zase usmívat. Panebože, to by bylo jeho další vítězství; jen žádné další úsměvy. Mohla by si začít myslet, že je opravdu lidská bytost.

„Tak to je jiná,“ souhlasil. Narovnal se a chtěl zavřít dveře. „Bolavé svaly uvolní masáž. A horká sprcha.“

Překvapeně se na něj otočila. „Horká sprcha? Chcete mi říct, že ta ranní ledová sprcha byla na nic?“

Rozchechtal se a ona si opravdu moc přála, aby to nebyl udělal. Smál se nádherným, hlubokým smíchem a odhaloval přitom krásné, bílé zuby.

„Studená je taky dobrá. Střídejte horkou a studenou pro uvolnění svalů. A dejte si masáž, jestli chcete.“

Věděla, že Hammerstead nemá ve svých prostorách ukryté lázně, ale mohla by zkusit zavolat někde do okolí a zarezervovat si dneska po práci relaxační masáž. Souhlasně přikývla. „Dobrý nápad. Díky.“

Pokynul hlavou, přibouchl dveře a poodstoupil dál. Zamával jí a přešel ke svému autu. Ještě než tam došel, túrovala už vipera ulicí dolů.

Možná by se s ním dalo i vydržet, pomyslela si a usmívala se. Jeho akce s pouty přišla včera v noci vhod.

Přestože ji zdržel rozhovor se sousedem, byla i tak v práci brzy, což se hodilo, protože vylézt z auta bylo stejně časově náročné jako se dostat dovnitř. Nápis na výtahu dneska hlásal: OMYL NENÍ NÁHODA; JE TO SOUČÁST VAŠEHO SOFTWARE. Z nějakého důvodu měla pocit, že dnešní výrok naštvě vedení společnosti víc než včerejší cedule, ale počítačová šílenci z prvního patra měli nepochybně pocit, že je to rozpustile roztomilé.

Kanceláře se pomalu plnily příchozími. Všechny hovory se točily zásadně kolem článku ve zpravodaji a kolegové se rozdělili na dvě stejné skupiny, pokud jde o názory na jeho obsah a na totožnost čtyř autorek. Většina si nicméně myslela, že je to duchovní dítě jediného autora a že čtyři ženy jsou jenom jeho výmysl, což se Jaine velmi zamlouvalo. Držela jazyk za zuby a přála si, aby to tak i zůstalo.

„Článek jsem oskenovala a poslala sestřenici do Chicaga,“ slyšela někoho na chodbě, když procházela kolem. Určitě neměla autorka poznámky na mysli článek z Detroit News. Super. Sláva se šíří.

Protože si uvědomila, že nastupovat a vystupovat z auta je dneska nemyslitelné, musela si na oběd vystačit s nabídkou místní kantýny, což vypadalo jen na sendvič a limonádu. Mohla by třeba požádat Jennu, aby jí donesla oběd, ale představa, že bude muset dopodrobna vysvětlovat, proč nevleze do auta, ji od toho odradila. Vyprávění o tom, jak se porvala s opilcem, by mohlo vypadat jako vychloubání, a navíc měla na sebe za tenhle noční úlet pěkný vztek.

Leah Streetová vešla dovnitř a vzala si z lednice svůj úhledně zabalený celozrnný sendvič s krutím masem a

salátem, hrnek zeleninové polévky (ohřátý v mikrovlnce) a pomeranč, Jaine zalila vlna nenávisti a závisti. Je vůbec možné cítit sympatie k někomu, kdo je tak organizovaný? Lidi jako Leah stvořil bůh jenom proto, aby vyvolávali v ostatních pocit nedokonalosti. Kdyby uvažovala jen trochu prakticky, mohla si také oběd připravit doma, a ne žužlat sušenky s arašídovým máslem a zapíjet je sodovkou.

„Mohu si přisednout?“ optala se Leah a Jaine zahryzalo svědomí. Byly v jídelně přece samy, takže ji měla pozvat ke stolu sama. Většina kolegů z Hammersteadu by si automaticky přisedla bez řečí, ale Leah měla pocit, že není příliš vítána, a tak se vždycky musela zeptat.

„Určitě,“ souhlasila Jaine a snažila se, aby jí hlas zněl přesvědčivě a mile. „Budu moc ráda.“ Kdyby byla věřící, musela by ihned ke zpovědi, protože to byla snad ještě větší lež, než když tvrdila, že její otec je automobilový amatér.

Leah si rozbalila zdravý, umělecky zpracovaný oběd a posadila se ke stolu. Ukousla ždibíček sendviče a s grácií začala pomalu žvýkat, pak si otřela pusu, usrkla trošičku polévky a znovu si otřela ubrouskem rtíky. Jaine ji pozorovala jako hypnotizovaná. Představovala si, že takhle se stolovalo ve viktoriánské době. Se stolováním problém neměla, ale vedle Leah se cítila jako barbar.

Po chvilce mlčení se ozvala Leah. „Doufám, že se ti dostal do ruky včerejší odporný zpravodaj.“

Jaine neuniklo pozornosti, že slovo odporný používá Leah často a ráda.

„Mluvíš, předpokládám, o článku, který v něm byl,“ ujistila se Jaine, protože nemělo cenu chodit kolem horké kaše. „Přelétla jsem to jen tak zběžně. Celé jsem to nečetla.“

„Tihle lidé ve mně vyvolávají pocit studu, že jsem žena.“

Jo, tak tohle byla dost silná káva. Jaine věděla, že nemá cenu to víc rozmazávat, protože Leah je Leah a nic ji nezmění. Ale malý ďáblík, ano, ten samý, který ji provokoval zevnitř a který vždycky způsobil, že řekla něco, co nemělo být nikdy vysloveno, zapracoval. Překvapeně

pohlédla na Leah. „Nechápu proč. Mám pocit, že to bylo myšleno upřímně, nebo ne?“

Leah vypadl sendvič z ruky a zděšeně vykulila na Jaine oči. „Upřímně? Jsou to potvory. Nechtějí od muže nic než peníze a velký... velký...“

„Penis,“ specifikovala její nevyřčenou myšlenku Jaine a Leah se tvářila, jako že toto slovo slyší poprvé v životě. „A nemyslím si, že to byla jediná podmínka. Vzpomínám si ještě na spolehlivost a věrnost, smysl pro humor –“

Leah ji pohybem ruky zarazila. „Věř si tomu, jestli chceš, ale podstata článku je o sexu a o penězích. Navíc je to nemravné a surové. Uvědom si jenom, co to udělá s muži, kteří nemají peníze a velký... tu věc –“

„Penis,“ přerušila ji Jaine. „Té věci se říká penis.“

Leah se málem kousla do rtu. „Některá slova by se neměla ani vyslovovat nahlas, ale už dřív jsem si všimla, že máš dost prořízlou pusu.“

„Nemám,“ odsekla vztekle Jaine. „Připouštím, že občas zakleju, ale snažím se s tím skoncovat, ale penis není sprosté slovo. Je to výraz, který se používá pro označení části těla, jako řekneme noha. Máš snad i ke slovu noha nějaké výhrady?“

Leah se chytila oběma rukama okraje stolu, až jí zbělely klouby. Zhluboka se nadechla. „Jak jsem už jednou řekla, jde o to, jak se muži budou cítit. Musí to v nich nutně vyvolat dojem, že nám nejsou dost dobří, prostě, že jsou méněcenní.“

„U některých to tak i je,“ přitakala spíš pro sebe Jaine. A věděla moc dobře, o čem mluví. Třikrát byla zasnoubená se třemi méněcennými exempláři a méněcennost se ani v nejmenším netýkala jejich pohlavních orgánů.

„Je nepřípustné, aby se v jakékoliv lidské bytosti vyvolávaly podobné pocity,“ zvýšila hlas Leah. Ukousla další sousto a Jaine si ke svému údivu povšimla, jak se obě ruce její spolustolovnice klepou. Byla naprosto mimo sebe.

„Hele, já mám pocit, že většina lidí, kteří ten článek četli, to bere víceméně jako legraci,“ dodala smířlivým tónem. „Ostatně myslím, že to jako zábava mělo vyznít.“

„Tak to si nemyslím ani náhodou. Je to hnusné, odporné a slaboduché.“

Nedá se nic dělat, pokus o smír končí. „Já to vidím jinak,“ zdůraznila Jaine, sebrala zbytky od oběda a hodila je do koše. „Sprosták očekává od okolí sprostotu a oplzlí lidé vidí kolem sebe jenom samou oplzlost.“

Leah zbledla jak stěna, ale během další vteřiny zrudla. „Chceš říct, že jsem oplzlá?“

„Přeber si to po svém.“ Jaine odkráčela do své kanceláře dřív, než by se ostrá debata vyhrotila v otevřenou slovní bitvu. Co se to s ní poslední dobou děje? Nejdřív její souseď a teď Leah. Najednou měla problémy vycházet s lidmi po dobrém, nešlo jí to dokonce ani s kocourem. S Leah vycházel dobře málokdo, a tak si nebyla jistá, jestli špatný vztah s Leah má nějakou výpovědní hodnotu, ale se Samem by se měla o zlepšení přinejmenším pokusit. Naštval ji a ona byla beze vší pochybnosti na nejlepší cestě naštvat jeho. Problém byl, že to v praktickém životě s chlapy vlastně ani moc neuměla. Od posledního rozchodu se svým třetím snoubencem si držela muže dost od těla.

Co se pak dá čekat od ženské s takovouhle minulostí? Do třiadvaceti stačila stihnout tři zasnoubení a tři rozchody, to je slušná bilance. Ne že by byla snad nějaká odloženina! Při pohledu do zrcadla viděla štíhlou, hezkou, usměvavou ženu, málem s d'olíčky na tvářích a s koketně roztomilou bradičkou. Na střední škole o ni byl takový zájem, že se před koncem školy dokonce zasnoubila s Brettem, hvězdným nadhazovačem baseballového mužstva. Chtěla jít studovat na univerzitu, ale Brett se rozhodl dát šanci sportovní kariéře, proto se jim společné plány poněkud zkřížily. Brettova sportovní kariéra byla ovšem také předem naprosto ztracený případ.

Pak se na scéně objevil Alan. To jí bylo dvacet jedna a právě skončila univerzitu. Alan počkal na poslední noc před svatbou se zprávou, že stále miluje bývalou lásku a že s Jaine si něco začal jenom proto, aby si ověřil, že to předtím je už minulost, ale bohužel se mu to jaksi nepovedlo, takže svůj slib ruší a rozcházejí se snad v dobrém.

V dobrém. Jasně. To si myslíš jen ty, hajzle.

Po Alanovi se nakonec zasnoubila s Warrenem, ale po předchozích negativních zkušenostech se do vztahu už nevrhala po hlavě. Ať už se stalo cokoli, ve chvíli, kdy ji požádal o ruku a ona souhlasila, zařadili oba zpátečku a do vztahu se vkrádala pomalá smrt. Když lásku definitivně pohřbili, oběma stranám se ulevilo. Cítila, že by snad mohla pro záchranu vztahu něco udělat bez ohledu na nedostatek vášně z obou stran, ale nakonec byla ráda, že to neudělala. Co kdyby se jim narodily děti a pak přišel rozvod. Až bude mít jednou děti, chce, aby vyrůstaly v úplné a spořádané rodině a měly stejné idylické dětství jako ona.

Nikdy si nemyslela, že nevydařené vztahy a rozchody jsou jen její vina; dvakrát to bylo po vzájemné dohodě a v jednom případě to byla jednoznačně vina Alana, ... ale je ona sama tak docela v pořádku? V mužích, se kterými chodila, nevyvolávala pocity nezvládnutelné touhy a u nohou se jí zbožně neplazili.

Z neradostných myšlenek ji vytrhla Jenna, když strčila do kanceláře hlavu. Byla bílá jako křída.

„Reportér ze Zpráv je tady a zpovídá Dawnu,“ vyhrkla.

„Cože? To si děláš legraci!“

Jenna zírala zděšeně na Jaine a Jaine třesla oči na T. J.

„A hrome,“ ulevila si Jaine zhnuseně a Jenna byla tak vyjevená, že zapomněla vyinkasovat čtvrták.

Té noci pročítal Corin článek ve zpravodaji. Četl ho znovu a znovu. Svinstvo. Hnusné svinstvo.

Ruce se mu třáslly a písmenka poskakovala před očima. Copak si neuvědomily, jak strašně to ubližuje? To není k smíchu!

Měl chuť praštit s novinami do kouta, ale nenašel na to sílu. Prožíval nevyslovitelná muka. Nechtěl věřit, že pracuje v kolektivu lidí, kterým se v hlavách rodí tak hrozné myšlenky a kteří je klidně vysloví nahlas, lidí, kteří se posmívají, terorizují...

Zhluboka se nadechl. Musí se ovládat. Přesně podle rady lékaře. Vzít si prášek a uklidnit se. Honem si jeden vzal. Už dlouho to takhle dělal a fungovalo to, byl hodný, moc hodný.

Někdy se mu dokonce podařilo zcela se ovládnout.

Ale to teď neplatilo. Teď to opravdu nešlo. Neovládal se. Byl mimo sebe.

„Co je to za lidi?“

Musí to zjistit. Za každou cenu to musí zjistit.

7.

Druhý den ráno trpěla Jaine sklíčeností, jako by nad ní visel Damoklův meč. Zatím visí, ale jak ještě dlouho? „Jak dlouho“ záviselo na tom, kdy Dawna vyžvaní, že seznam dostala od Marci. Jakmile se zveřejní totožnost Marci, můžou si hned všechny pověsit na krk cedulku „Zločinec“.

Nešťastná Jenna byla vyděšená k smrti a Jaine, kdyby byla provdaná za Galana Yothera, by umírala stejnou hrůzou. Jak se může z nevinné zábavy čtyř holek stát důvod k rozvodu?

Spala špatně. Vzala si pár aspirinů na bolavé svaly, vypařila se v horké sprše, a než si šla lehnout, měla trochu lepší pocit. Převalovala se však na posteli a přemítala o tom prokletém článku a ne a ne usnout. Měla přímo panickou hrůzu vzít do ruky ranní noviny; radši si dá další rvačku s opilcem a klidně na cestě vysypané štěrkem, než jít do práce.

Pila kávu a pozorovala oblohu. BuBu jí evidentně odpustil, že ho opět probudila, protože seděl vedle ní, lízal si packy a předl, kdykoliv ho podrbala za ušima.

Další události rozhodně nezavinila. Stála u dřezu, myla hrnek od kávy, když se v kuchyni protějšího domu rozsvítilo světlo a Sam vkrácel do záběru.

Hlava se jí odkrvila, plíce sevřely a přestala dýchat.

„Andílek,“ zaskřehotala a zkusila se nadechnout.

Sam se jí zjevil v celé své kráse, a to opravdu nečekala. Viděla úplně všechno. Stál před lednicí, jak ho pánbůh stvořil. Nestačila si ani pořádně prohlédnout jeho zadek, protože vyndal z ledničky pomerančový džus, otevřel ho, nalil si pár hltů do krku a otočil se.

V tu chvíli na zadek zapomněla. Nevěřicně třesla oči. Jeho mužná ozdoba byla nezřízeně dokonalá. Ten chlap ho měl jak kládu.

„Panebože, BuBu, to jsi ještě neviděl,“ zavzdychala. „Pojď se na to kouknout!“ Je pravda, že Sam vypadal víc než dobře. Byl vysoký, štíhlý v pase, svalnatý. Upřeně se zadívala trochu výš a zjistila, že má krásně chlupatá prsa. Hezký obličej, sexy tmavé oči, bílé zuby a svůdný úsměv už znala. A k tomu ještě i dokonalé nádobíčko.

Přitiskla si ruku na prsa. Ze srdce se stalo rázem kladivo, které bušilo do hrudníku a probíjelo si cestu ven. Zbytek těla se k tomu chvěl vzrušením jak ocelová pružina. Na chvíli ztratila rozum a hned by se přihlásila do konkurzu na jeho milenku.

BuBu zatím klidně pokračoval v ranní očištění a nedbal na to, že jí při pohledu do protějšího okna v útrokách vybuchl granát a že zvolna ztrácí vědomí. Dával přednost realitě.

Jaine pevně stiskla okraj dřezu, aby sebou nepráskla v mdlobách na podlahu. Byla to klika, že si od chlapů držela odstup, protože jinak by vyletěla jak vichřice, skokem zdolala oba vjezdy do garáží a vyrazila mu dveře u kuchyně. Ale ať už na tom byla s muži jakkoliv, umění ocenit dovedla; a její soused byl umělecký kousek na pomezí mezi řeckou sochou a pornohvězdou.

Nechtělo se jí do toho ani za nic, ale musí mu jako správná sousedka naznačit, že by si měl zatáhnout záclony. Poslepu šmátrala rukou po telefonu a dávala si velký pozor, aby nepřišla o velkolepou podívanou, ale pak se zarazila. Nejen že nezná jeho číslo, ale nezná ani jeho příjmení. Jako sousedka selhala. Bydlí tady už dva a půl týdne a ještě se mu nepředstavila, i když jestli je policajt, tak si její jméno mohl zjistit. Ostatně, on se do seznamování také nehrnul. A nebýt paní Kulavichové, ani by nevěděla, že je Sam.

Naštěstí si uměla poradit. V notesu u telefonu měla číslo na Kulavichovi, a tak s vypětím všech sil přestala sledovat

dění ve vedlejším domě a rychle si číslo přečetla. Vytočila ho a čekala, jestli jsou už vzhůru.

Paní Kulavichová zvedla sluchátko po prvním zazvonění. „Haló!“ zašvitořila tak nadšeně, že Jaine nepochybovala o tom, že je nevzbudila.

„Dobré ráno, paní Kulavichová, tady Jaine Brightová, vaše sousedka. Jak se máte?“ Pravidla slušného společenského chování se musí koneckonců dodržovat, a pokud jde o starší generaci, je to téměř povinnost. Na druhou stranu to zabírá dost času. Doufala, že to nebude delší než deset, patnáct minut. Dívala se, jak Sam dopil džus a zmačkal krabici.

„Jéje, Jaine! To jsem ráda, že vás slyším!“ volala vesele paní Kulavichová, jako kdyby se neslyšely celou věčnost. Nepochybně patřila k lidem, kteří do telefonu nemluví, ale vykřikují překvapením. „Máme se výborně, skvěle! A vy?“

„Dobře,“ odpověděla bezbarvě Jaine a ani na vteřinu neodtrhla oči od představení u souseda. Teď lovil z lednice mléko. Auuuuu! Snad nebude mixovat mléko s džusem? Otevřel krabici a přičichl k mléku. Na zvednuté ruce se mu vzedmul biceps. „Ne, to snad není možné,“ vydechla tiše. Mléko asi nebylo k pití, protože sklonil hlavu a krabici odložil stranou.

„Co jste to říkala?“ zeptala se paní Kulavichová.

„Eh – že se mám dobře, dobře se mám.“ Jaine odvrátila pozornost od nezvládnutelného pokušení. „Paní Kulavichová, jak se jmenuje Sam? Potřebuji mu zavolat a na něco se ho zeptat.“ To bylo hodně neurčité sdělení.

„Donovan, drahoušku. Sam Donovan. Moment, dám vám jeho číslo. Je stejné, jako měli jeho rodiče, proto si ho pamatují. Stárnout je jednodušší než moudřet, víte?“ zasmála se vlastnímu vtipu.

Jaine se zasmála více z povinnosti, než že by rozuměla pointě. Natáhla se pro tužku. Paní Kulavichová jí pomalu diktovala číslo a Jaine si ho zapisovala popaměti, protože psát a koukat jinam je problém. Ztuhlé šíjové svalstvo ji

drželo vzpřímenou, a tak jí nezbývalo nic jiného než čučet sousedovi do kuchyně.

Poděkovala paní Kulavichové, rozloučila se a zhluboka se nadechla. Musí to udělat. Bez ohledu na trýzeň, kterou si způsobí, na ponížení, které ji čeká, musí mu zkrátka zavolat.

Znovu se nadechla a vytočila číslo. Viděla, jak přešel přes kuchyň a zvedl bezdrátový telefon. Stál proti ní z profilu. Ne. Stokrát ne.

V puse se jí hromadily sliny. Ten zatracenej chlap z ní udělal slintajícího blbečka.

„Donovan.“

Promluvil hlubokým, nakřáplým hlasem a bylo slyšet, že se ještě nestačil probrat ze spaní a není ve své kůži.

„Ehm... Sam?“

„Hm.“

Nebyla to moc vstřícná odpověď. Chtěla polknout, ale když se vám plácá jazyk o bradu, tak se to zpravidla nepovede. Narolovala ho zpátky a zakňourala: „Tady Jaine, sousedka. Nerada vám to říkám, ale možná byste si měl... zatáhnout záclony.“

Natočil se obličejem k oknu a dívali se na sebe ze vzdálenosti dvou parkovacích vjezdů. Nepohnul se, neodstoupil z dohledu, neudělal nic, co by naznačovalo stud. Místo toho se rozesmál na celé kolo. To neměl, hrome, dělat!

„Oslepla jste, co?“ zeptal se cestou k oknu, kde se natáhl pro záclonu.

„Jo, na obě oči.“ Pravda, minimálně pět minut ani nemrkla.

„Děkuji.“ Zatáhl záclonu a celé její tělo se ponořilo do smutku.

„Potěšení je na mé straně.“

Zakuckal se smíchy. „Možná mi podobnou laskavost někdy oplatíte.“

Zavěsil dřív, než stačila něco dodat, což bylo dobře, protože měla stejně vyschlo v krku, když zatahovala rolety.

Uf! Dostala morální facku. Jediné, co se má v takové situaci udělat, je stáhnout vlastní rolety a nesmiřovat.

„Jsem úplně blbá, nebo co je to se mnou?“ obrátila se na BuBu.

Představa, že se pro něj svléká, ji ohromila – a vzrušila. Je snad exhibicionistka? Nikdy nebyla, ale teď... bradavky ji ztvrdly a trčely jak anténa radioamatéra a zbytek těla... darmo mluvit. Nikdy nebyla na příležitostný sex, ale nečekaná chuť na netvora Sama, jediného ze všech lidí, ji uzemnila. Jak se mohl z obludy přeměnit na sexuální touhu jenom tím, že se před ní objevil nahý?

„Nejsem já povrchní?“ zeptala se BuBu, zamyslela se a pak pokývala hlavou. „Jsem husa.“

BuBu souhlasně zamňoukal.

Ach jo. Jak se teď bude moci dívat na Sama, aniž by si ho nepředstavila nahého? Jak se s ním může setkat a nezrudnout a hlavně jak zakrýt svoji šílenou sexuální touhu? Bylo mnohem jednodušší v něm mít nepřítele než objekt mlsných choutek. Její dosavadní krédo bylo – smyslnost na dálku – pouze a jedině na filmovém plátně.

A když on se nestyděl, tak proč by se měla stydět ona? Jsou oba dospělí, nebo ne? Nahého chlapa už v životě párkrát viděla. Pouze Sama viděla poprvé. Proč jenom nemá pivní pupek a malou, scvrklou houžvičku místo pořádného klacka, a navíc s mohutnou ranní erekcí?

Znovu začala slintat blahem.

„To je nechutné,“ vykřikla nahlas. „Je mi třicet, nejsem neukojený puberták, který ječí při každé choulostivé příležitosti. Měla bych mít pod kontrolou minimálně slinné žlázy.“

Ale ty si dělaly, co chtěly. Kdykoliv si vzpomněla na Sama, což bylo každých deset sekund – z toho devět se kochala představou, než si řekla dost – musela opakovaně polykat.

Včera jela do práce brzy ráno a Sam odjížděl stejně. Když pojede jako obvykle, tak se s ním nepotká. Zkusí to

takhle a bude si držet palce, aby to vyšlo. Zítra se mu už třeba bude moci podívat do očí, ale dneska ani za nic, protože se celá zmítá v křečích a slintá jak bernardýn. Dost úvah a do práce.

Zastavila se před otevřenou skříní a přemýšlela, co si má vzít na sebe ženská, jež může potkat souseda, kterého před chvílí viděla nahého.

Díkybohu měla to odřené koleno, a proto se rozhodla rychle. Kalhoty nebo dlouhá sukně zakrývající koleno, a tím pádem nemůže vyskotačit z domu v černé, úzké sukni nad kolena s třásněmi, kterou si brala na večírky, když chtěla vypadat rozpustile a rafinovaně. Krátká černá sukně, která vyzývala „mrkněte na mě, no nejsem sexy?“ se do práce nehodila. Odřené koleno ji zachránilo od velkého faux pas.

Nesmí udělat žádnou chybu, proto se nakonec rozhodla pro nejusedlejší kostýmek svého šatníku. Normálně si libovala v kalhotách obepínajících zadek, které u mužského osazenstva firmy vyvolávaly obdivné poznámky, ale o to dneska nešlo, protože Sama nepotká. Kromě toho trapně by se měl cítit on, ne ona. On by se měl vyhýbat jí, ne ona jemu.

Jak se jí může chlap, který by se měl stydět, tak ďábelsky pošklebovat? Je si vědomý toho, že vypadá dobře, víc než dobře, hrome.

Ve snaze odpoutat myšlenky od jeho dokonalosti si pustila televizi, a zatímco se oblékala a líčila, poslouchala ranní zprávy.

Zrovna, když si korekční tyčinkou zakrývala modřinu, zašvitořila hlasatelka ranního vysílání, „Freud nikdy nepřišel na to, co ženy ve skutečnosti chtějí. Kdyby se ale obrátil na čtyři ženy od nás, odpověď na svoji otázku by dostal. Zjistěte, jestli je váš manžel nebo přítel pan Dokonalý a my se vrátíme k vašim komentářům za chvíli.“

V Jaine by se krve nedořezal, zapomněla i nadávat. Rozklepaly se jí nohy a sesunula se na záchodovou mísu. Prokletá mrcha Dawna vyžradila jejich jména bez boje. Ale

zase kdyby to tak bylo, zvoní telefon nonstop. Takže zatím jsou v anonymitě, ale jak dlouho?

Rozběhla se do ložnice a zavolala Jenna v naději, že kamarádku ještě zastihne doma. Jenna to měla do práce dál než Jaine, a odjížděla tedy z domova dřív.

„Haló.“ Jenna spěchala a bylo slyšet, že je našťvaná.

„Tady Jaine. Viděla jsi dneska ráno zprávy?“

„Ne, proč?“

„Vládl jim pan Dokonalý.“

„Prokristapána, to snad ne!“ Znělo to, jako by měla omdlít, nebo se pozvracet, nebo obojí najednou.

„Podle mě zatím nemají naše jména, protože nikdo mi dosud nevolal. Ale v Hammersteadu to určitě během dne někomu dojde a nejpozději odpoledne to bude veřejné tajemství.“

„Ale nebude to v televizi, že ne? Galan zprávy sleduje pravidelně.“

„Kdoví?“ podrbala se na čele Jaine. „Závisí to na tom, jak rychle se ta zvěst rozletí do světa. Na tvém místě bych vypnula všechny telefony a odpojila záznamník.“

„Jasně,“ řekla Jenna. Po chvilce změnila názor a dodala nešťastně, „ale ne, aspoň zjistím, co jsme s Galanem všechno schopni spolu překonat. Nemůžu očekávat, že bude skákat radostí do stropu, ale předpokládám, že bude shovívavý. Potom, co jsme sestavovaly minulý týden popis pana Dokonalého, jsem o tom přemýšlela a... hm...“ A Galan neprošel, pomyslela si Jaine. „Když o tom tak uvažuji,“ zašeptala Jenna, „tak nechám telefony zapnuté. Jestli se má něco v našem manželství pokazit, tak ať je to brzy za mnou.“

Jaine zavěsila a spěchala dokončit ranní toaletu. Telefonní rozhovor trval stejně dlouho jako televizní reklama. Sebejistý tón komentátorčina hlasu ji uzemnil.

„Čtyři ženy z našeho regionu zveřejnily svůj seznam požadavků na dokonalého muže...“

O tři minuty později zavřela Jaine oči a propadla pocitu beznaděje. Pouhé tři minuty! V televizním zpravodajství jsou

však tři minuty nekonečné. Ve světě se střílí, hromadné bouračky blokují dálnice, rozpoutávají se války a šíří se hladomor – nic z toho ale nepodstatnou epizodu z vysílání nevytlačilo! Zpravodajka se krátce zastavila u prostopášných požadavků a ujistila posluchače, že kompletní Seznam, jak tomu začala říkat, spolu s otištěným článkem mohou najít na webových stránkách. Pak odvysílala rozhovory s náhodně vybranými ženami a muži a jejich reakce na jednotlivé body Seznamu. Pokud šlo o prvních pět bodů, tak vládla všeobecná shoda, ale pak se názory ostře lišily – ženy a muži zastávali zcela opačná stanoviska.

Možná že kdyby si vzala ode dneška na týden dovolenou, tak by se z dalekého Mongolska vrátila do klidu a míru.

Ale to by bylo zbabělé. Kdyby byla potřeba pomoci Jenně, musí stát při ní. Marci možná také čeká rozchod, ale podle Jaine to v případě Bricka taková ztráta není, a navíc to byla Marci, kdo všechno vyžvanil Dawně.

Namáhavě zdolávala schod za schodem a mířila k autu. Když ho odemykala, uslyšela za sebou klapnutí dveří a automaticky se otočila. Na vteřinu zůstala stát proti Samovi, který zamykal dveře od kuchyně. Nitro se jí znovu rozbouřilo vzpomínkami, zpanikařila a tápala rukou po klice.

Když se chce ženská vyhnout chlapovi, může si být sto procentně jistá, že ho potká, pomyslela si zoufale. On ji snad špehuje.

„Je vám dneska líp?“ zeptal se a otočil se k ní.

„Skvěle.“ Mrskla kabelku na sedadlo spolujezdce a vklouzla za volant.

„To nedělejte,“ upozornil ji. „Když zastavíte na světlech, může někdo přiskočit k autu, rozbít okno, chňapnout kabelku a zmizet dřív, než si uvědomíte, co se stalo.“

Sáhla po slunečních brýlích, dala si je na nos a v duchu jim děkovala, že zakrývají její upřený pohled a vykulené oči.

„Kam si ji mám podle vás dát?“

„Nejbezpečnější místo je kufr auta.“

„To je nepraktické.“

Pokrčil rameny. Ten lehký pohyb znovu odhalil, jak široká má záda, a rázem si vybavila i další části jeho těla. Do tváří se jí navalilo horko. Proč není opilec? Proč nenosí sepranou košili a otrhané gatě? Proč musí mít na sobě světle hnědé kalhoty a temně modrou košili? Kravatu v barvách krémová, modrá a rudá měl uvázanou na silném krku a přes ruku přehozené sako. Na pravém boku se houpalo pouzdro s velkou černou pistolí. Vypadal neústupně a přesvědčivě a na její gusto moc dobře.

„Omlouvám se, jestli jsem vás ráno pohoršil,“ řekl. „Napůl jsem ještě spal a nevšiml si nezatažených záclon.“

Podařilo se jí nonšalantně přikývnout. „Nepohoršilo mě to. To se stává.“ Chtěla odjet, ale stál tak blízko, že nemohla zavřít dveře. Přidřep si vedle otevřených dveří auta.

„Jste si jistá, že je vám dobře? Ještě jste mě nenapadla, a to spolu hovoříme už –“ podíval se na hodinky – „dobrých třicet vteřin.“

„Mám dobrou náladu,“ odsekla energicky. „Šetřím si síly na důležitější část dne.“

Rozesmál se. „Už vás poznávám. Hned se cítím lépe.“ Natáhl ruku a jemně se dotknul její tváře. „Modřina zmizela.“

„Nezmizela. Make-up je zázrak.“

„Tak to jo.“ Prstem sjel pomalu po tváři na bradu a jemně ji pošimral, Jaine seděla jako sfinga, strnulá neočekávaným pocitem, že ten chlap s ní proboha živého flirtuje. Srdce se v tu chvíli zase stalo kladivem a mlátilo do žeber.

Ach jo.

„Nelíbejte mě,“ pronesla varovným hlasem, protože se jí zdálo, že je nějak moc blízko. Sice nenaznačil pohybem, že to chce udělat, ale jeho pohled signalizoval, že se k tomu chystá.

„Nemám to v úmyslu,“ odpověděl s lehkým smíchem. „Nemám s sebou bič ani pouta.“ Narovnal se, poodstoupil o krok dozadu a zavíral dveře auta. Zarazil se a podíval se na

ni. „A kromě toho, teď nemám čas. Oba musíme do práce a já nemám rád, když se něco uspěchá. Potřebuji na polibek pár hodin.“

Věděla, že má držet jazyk za zuby. Věděla, že má nastartovat a odjet. Místo toho se nepřítomně zeptala. „Pár hodin?“

„Ano.“ Věnoval jí další ze svých dlouhých, nebezpečných úsměvů. „Tři hodiny, abych byl úplně přesný, protože si dovedu představit, že když vás políbím, skončíme oba nazí.“

8.

To je fakt dobrý,“ mumlala si Jaine, když zapnula „automatické řízení, což bylo v Detroitu víc než riskantní. „Hm?“ Co měla ta kousavá odpověď znamenat? Proč neřekla něco jako „v představách možná, kámo,“ nebo „proboha, to zamrzlo peklo, když jsem nedávala chvilku pozor?“ Proč neřekla cokoli jiného, než „Ó“. Ani ve snu by se nezachovala jako větší idiot.

Nevyslovila to nonšalantně, jako když se dozvídá informaci, která nemá ani za mák důležitosti. Ne, ta pitomá hláška z ní vyšla tak tenounce, že by ji nezachytil ani nejcitlivější zvukoměr. Teď si určitě myslí, že stačí valčíkovým krokem vplout do jejího domu a ona se okamžitě skácí na záda.

Nejhorší na tom bylo, že by mohl mít pravdu.

Ne. Ne, ne, ne, ne, ne. Nahodilý sex ji nelákal, vážné vztahy se nedařily a zuby nehty se bránila milostným románkům. Ani za nic si nezačne se sousedem, který byl pro ni ještě včera – nebo to bylo už předevírem – „otrapa“.

Dokonce se jí ani nelíbil. Alespoň nijak zvlášť. Obdivovala, jak zkrotil opilce a srazil ho jednou ranou na zem. Jsou okamžiky, kdy platí jen hrubá síla, a Jaine cítila velké uspokojení, když viděla, jak se opilý útočník válí v blátě a je pokorný jak beránek.

Co se jí vlastně líbilo na Samovi, kromě jeho těla – které ovšem vypadalo suprově – a schopnosti zatočit s agresivním típkem? Chvíli uvažovala. Truhlářská práce v kuchyni, kde přidělával poličky, je chvályhodná činnost, možná něco jako smysl pro vytváření útulného domova, ale přesně to nevěděla. Bezpochyby musel nějak kompenzovat

povýšenost. I když on se vychloubat nepotřeboval, vždyť nosil u pasu pistoli větší než vysoušeč vlasů. Pokud šlo o rozmnožovací orgány, tak nepotřeboval symboly, tady měl eso v rukávu; ehm... respektive v kalhotách.

Pevně stiskla volant a snažila se dýchat pravidelně. Zapnula klimatizaci a nastavila větrací otvory tak, aby jí hnaly studený vzduch přímo do obličeje. Krucinál, copak se vzruší při pouhé představě? Asi ano, aspoň její bradavky to dokazovaly.

Dobře. Tohle jsou v podstatě obyčejné sexuální choutky. Je to skutečnost, nedá se s tím nic dělat a musí se k tomu postavit čelem. To znamená, že jako inteligentní dospělá a rozumná osoba si co nejdříve musí opatřit antikoncepci. Měla by začít menstruovat každým dnem, což bylo dobré. Může si opatřit prášky a začít je užívat téměř okamžitě. Samozřejmě to hned nevyklopí jemu. Antikoncepce je jenom pojistka, kdyby jí hormony zblbly šedou kůru mozkovou. Nikdy předtím ji taková hloupost ani nenapadla, ale nikdy předtím se jí také neroztavil mozek už při pohledu na trčící mužskou ozdobu.

Co se to se mnou, kčertu, děje, zlobila se sama na sebe. Přece už pár ztopořených viděla. Dejme tomu, že Sam je svým způsobem impozantní, ale když byla mladá, zvědavostí posedlá vysokoškolačka, tak viděla pár pornofilmů, prolistovala sem tam Playgirl a viděla i větší exponáty. Kromě toho, když si vzpomene na legraci, kterou zažily popisováním pana Dokonalého a jeho penisu, tak bylo jasné, že není až tak moc důležité, jak je dlouhý, ale na kom visí.

Pan Dokonalý. Vzpomínky ji posadily zpátky na zem. Kruci, jak na to mohla zapomenout?

Stejně rychle ale zapomněla předtím na Sama a jeho pana Dovádívého, když zaslechla zprávy. Zprávy i Sam jí obraceli život vzhůru nohama.

Doufala, že dneska by měl být poměrně klid. Ze všech osmi set čtyřiceti třech zaměstnanců Hammersteadu jen pár jedinců, kteří viděli zprávy, je zná a může odhalit jejich

jména. Někteří se přímo zeptají Dawny, ta vyklopí zbytek informací, a pravda se po firmě rozletí rychleji než e-maily. Ale dokud se to bude probírat jen na půdě Hammersteadu, tak je šance, že se to Galan nedozví a Jenně nic nehrozí. S jejími spolupracovníky se moc nepřátelil a jediná jeho společenská aktivita byla účast na vánočním večírku, kde zpravidla stál opodál a ušlechtilě se nudil.

Určitě se dneska stane něco mnohem důležitějšího minimálně na místní úrovni, a třeba i celonárodní. Byla ale letní okurková sezóna, Kongres nezasedal a jednotliví Členové se rozjeli do svých domovů nebo brázdili svět, a tak se nedalo čekat ve zprávách nic zajímavého, leda by se přihodila nějaká katastrofická. Nechtěla, aby spadlo letadlo a byly oběti na životech, ale něco malého by se stát mohlo.

Tak dlouho se usilovně modlila, aby šly akcie na burze dolů, až začaly ke konci dne samozřejmě stoupat. Ale než se trh definitivně ustálí, tak by nějaký prudký výkyv neškodil. To by udrželo pozornost tisku a na pana Dokonalého by se zapomnělo.

Ještě ani nevjela do vrat Hammersteadu a už jí bylo jasné, že naděje na poklidný den jsou jen chimérou. Na jedné straně parkovaly tři velké televizní štáby. Tři ošuntělé vypadající kameramani snímali vybrané zaměstnance, jednoho muže a dvě ženy, kteří stáli u plotu s budovou Hammersteadu v pozadí. Všichni tři reportéři stáli od sebe v dostatečné vzdálenosti, aby si navzájem nekazili záběr a vážně hovořili do svých mikrofonů.

Jaine se obrátil žaludek. Naděje byla ta tam; burza ještě spala.

„Co se to děje?“ zaslechla, když vstoupila do budovy. Dva muži kráčeli halou před ní. „Co tady dělá televize? Firmu někdo prodal, zkrachovala, nebo co se stalo?“

„Tys neviděl ráno zprávy?“

„Neměl jsem čas.“

„Vypadá to, že pár ženských, co tu pracuje, přišlo s vlastní definicí pana Dokonalého. Mám za to, že všechny stanice se toho chytly jako tématu dne.“

„A jak si představují pana Dokonalého? Je to někdo, kdo po použití záchodu dá prkýnko dolů?“

Ach jo, povzdychla si Jaine. Na to zapomněly.

„Ne, z toho, co jsem slyšel, je to skautík, co je věrný a čestný a pomáhá stařenkám přejít přes ulici, nebo nějaký podobně postižený chudáček.“

„Hele, ale to zvládnou taky,“ prohlásil hrdým hlasem první z mužů.

„Tak proč to neděláš?“

„Řekl jsem, že to umím, ne že to chci dělat.“

Rozesmáli se. Jaine se pobavila představou, jak je oba prohodí dveřmi, ale místo toho položila věcnou otázku, „Chcete říci, že jste nevěrní? To je tedy výhra!“

Rozhlédli se vyděšeně kolem, ale protože neslyšeli, že se za nimi otevřely dveře a že za nimi někdo kráčí, vyšla z toho jako nevinátka. Zнала je jenom podle vidění, ne jejich jména. Patřili mezi nižší management, něco mezi dvacítkou a třicítkou, upnutí v typické modré společenské košili s konzervativní kravatou.

„Promiňte,“ omluvil se neupřímně první z mužů. „Neviděli jsme vás.“

„Nic se nestalo,“ pozvedla významně oči. Najednou se zarazila, nesmí se pouštět do neuvážených debat. Ať se bitva mezi pohlavími odehrává bez její režie. Čím menší pozornost na sebe strhnou, tím lépe.

V tichosti stála s oběma muži před výtáhem. Žádná cedule, která by v ní vyvolávala pocit, že je sociálně hendikepovaná, tam dneska nevisela.

Marci na ni netrpělivě čekala v kanceláři.

„Viděla jsi dnešní zprávy, co?“ obrátila se na Jaine.

Jaine přikývla. „Volala jsem Jenně, abych ji upozornila.“

„Ani nevíš, jak mě to mrzí,“ špitla Marci a ztišila hlas, protože šel někdo kolem dveří.

„Já vím,“ pronesla s povzdechem Jaine, Nemělo cenu být na Marci našťvaná; co se stalo, to se stalo. To není konec světa, ani pro Jennu ne. Jestli to Galan neustojí a s Jennou se rozvede, tak jejich manželství stejně stálo za bačkoru.

„Dawna jim řekla moje jméno,“ pokračovala Marci. „Od rána mi řinčí telefon. Všechny stanice chtějí interview včetně hlavních zpráv.“ Odmlčela se. „Viděla jsi dnešní článek v novinách?“

Jaine si na ranní noviny ani nevzpomněla. Podívaná u souseda ji zabavila stoprocentně. Zavrtěla hlavou. „Noviny jsem ještě neviděla.“

„Je to snad v suchu. Dali to do rubriky, kde zpravidla bývají recepty a podobné nesmysly, takže to, doufáme, moc lidí neuvidí.“

To bylo dobré znamení. Považují to jen za zajímavé, a ne za událost dne a není moc lidí, kteří čtou „sloupek pro ženy“. Jen kdyby v tom hrálo roli zvíře nebo dítě, ale tohle jsou informace, které brzy ztratí lesk. Stejně to už asi přežilo samo sebe.

„Budeš s nimi mluvit? S novináři, myslím.“

Marci zakroutila hlavou. „Ani za nic. Kdybych v tom byla namočená jen já, zasmála bych se tomu – nic se nestane, když si Brick sbalí svoje slipy, ale jste v tom i vy, a to je průšvih.“

„Jenna se bojí nejvíc. Myslela jsem na to včera. Ani já nemám co ztratit, když moje jméno vyplave na povrch, tak se netrap. Zdá se, že ani Luna si s tím hlavu neláme. Ale Jenna...“ Jaine se zamyslela. „To je problém.“

„Drama vrcholí. Osobně si myslím, že to žádná velká tragédie nebude, když se s Galanem rozvede, ale já nejsem ona a ona si zase naopak může totéž myslet o Brickovi.“ Marci se ušklíbla. „Mám na to naprosto stejný názor.“

Takže o nic nejde, pomyslela si Jaine.

Gina Landrettiová, která pracovala také v účetním oddělení, vešla do kanceláře. Podle toho, jak jí zablesklo v očích, když uviděla Marci a Jaine, bylo rázem jasné, že jí

svitlo. „Hele,“ vyjekla s d'ábelským úšklebkem na tváři. „Že jste to vy? Myslím ty čtyři kámošky. Mohlo mě to trknout, už když jsem se dočetla o Marci, ale seplo mi to až teď. Třetí z vás je ta hezká holka z prodejního a poslední z osobního oddělení, že jo? Vídám vás chodit spolu na obědy.“

Nemělo cenu zapírat. Mrkly s Marci na sebe a Jaine souhlasně přikývla.

„Tak to je bomba!“ neovládla nadšení Gina. „Ukázala jsem noviny včera manželovi a číslo osm ho doslova vytočilo, a to není ten typ, co by koukal na ženský s bujným poprsím. Musela jsem se smát. Do dneška se mnou nepromluvil.“ Nezdálo se, že by jí to vadilo.

„Dělaly jsme si jen legraci,“ vysvětlovala Jarně. „A vymklo se nám to z rukou.“

„Ani náhodou. Podle mě je to pecka. Řekla jsem o tom sestře v New Yorku a ta hned chtěla kopii celého článku, ne jenom ten úryvek, co byl ráno v novinách.“

„Sestra?“ zeptala se Jaine a znovu se jí sevřel žaludek. „Ta sestra, co pracuje pro jedno velké zpravodajství?“

„ABC. Je členkou štábu vysílání *Dobré ráno, Ameriko*.“

Marci vypadala zděšeně. „Ehm – chceš říct, že ona jako projevila osobní zájem?“

„Považuje to za úžasně roztomilé. Nedivila bych se, kdyby se na vás také obrátili. Myslí si totiž, že váš Seznam by úžasně zvýšil sledovanost.“ Gina zakotvila za stolem s pocitem, že jim udělala nabídkou na popularitu velkou radost.

Jaine vylovila z peněženky minci, dala ji Marci a vyplivla slepenec čtyř sprost'áren najednou.

„Dobrý,“ vydechla Marci obdivně. „Nikdy v životě jsi nedala tolik podobných slov dohromady.“

„Ta byla v záloze pro případy nouze.“

Na stole zazvonil telefon, Jaine na něj úkosem mrkla. Protože ještě nebylo osm, nemohl to být služební hovor. Nemuselo to znamenat nic hrozného, ale když ho zvedne, tak to nepříjemné bude určitě.

Po třetím zazvonění zvedla sluchátko Marci a rázně řekla: „Mzdový.“ Chvilku poslouchala. „Jé, Jenno. Tady Marci. Zrovna se bavíme – ale ne prosím tě, promiň,“ a hlas se jí zlomil v beznaději.

Jaine jí vytrhla sluchátko z ruky. „Co se stalo?“ chtěla vědět.

„Jsem na dně,“ odpověděla bezbarvým hlasem Jenna, „Podívala jsem se ráno na záznamník a mám tam sedm hovorů od reportérů, kteří mě žádají o rozhovor. Vsadím se, že to samé máte i vy.“

Jaine se podívala na telefon a kontrolka nepřijatých hovorů blikala, jako když má tik.

„Když se s nimi sejdu já a Marci, tak to možná odvede pozornost od tebe a Luny,“ navrhla Jaine. „Pasou po senzaci, ne? Chtějí si dát dohromady příběh a autora a pak je to přestane bavit a půjdou o dům dál.“

„Ale oni už mají jména nás všech,“ namítla Jenna,

„To neznamená, že nás musí nutně zpovídat všechny. Někáký komentář jim bude stačit.“

Marci, která slyšela jenom promluvu Jaine, dodala: „Já si s nimi pohovořím sama, jestli si myslíte, že to bude stačit.“

Jenna zaslechla nabídku Marci. „To je jak výstřel do tmy. Já se z toho vyčleňovat nehodlám. Když jim nebude stačit rozhovor s vámi dvěma, tak se klidně sejdeme všechny, poskytneme jim komentář, no a pak děj se vůle boží. Odmítám pocit viny jen proto, že jsme si chvíli dělaly nezávaznou švandu a sesmolily nějaký hloupý seznam.“

„Jasně,“ dodala Marci, když Jaine zavěsila. „Zavolám Luně, vysvětlím jí, na čem jsme se dohodly, pak zavolám reportérům a domluví s nimi společný oběd. Vezmu na sebe největší část akce a sehraji tu komedii, jak to nejlíp půjde.“ Propletla si prsty. „Snad se to povede.“

Celé dopoledne se trousili kolegové do její kanceláře s potutelnými úsměvy, vlastně se usmívala jenom ženská část firmy, Jaine také dostala dvě nabídky s uvedením délkové

míry, což ji ostatně ani nepřekvapilo, a pár kolegů ji obšťastnilo sarkastickými poznámkami. Leah Streetová ji zpražila pohledem a držela se od ní v uctivé vzdálenosti, což Jaine brala jako požehnání, protože očekávala spíš, že se jí na stole objeví obrovský nápis „Babylonská děvka“. Leah se tím trápila ještě víc než Jenna, a to bylo co říci.

Všechny zprávy na záznamníku byly od novinářů. Smazala je a ani jednomu se neozvala. Marci musela rozjet svoji kampaň naplno, protože po deváté se telefon už neozval. Žraloci ucítili kořist a vrhli se na Marci.

Jaine se ze strachu, že slídlivé jsou nablízku, vyplížila do kuchyňky a koupila si oběd z automatu. Pokud tenhle manévr nevyjde a znamená jen momentální klid před bouří, tak ať si ho užije co nejdéle. Ve skutečnosti se o klidu moc hovořit nedalo, protože kuchyňka byla plná lidí, kteří si přinesli oběd z domova, včetně Leah Streetové, která seděla u stolu sama, přestože u ostatních stolů posedávaly celé skupinky.

Když se Jaine objevila ve dveřích, změnil se polohlasitý hovor ve vřavu, jekot a výskání. Potlesk se ozýval jen z míst, kde seděly ženy.

Nezmohla se na nic jiného, než že vysekla úklonu tak hlubokou, jak to jenom bolavé koleno a naražená žebra dovolila. „Děkuji vám všem,“ zahalasila ve stylu Elvise.

Naházela mince do automatu a zmizela tak rychle, že ani nestačila zaznamenat poznámky typu „To bylo tak směšné!“ a „Jé, vy ženské byste se podělaly, kdyby se o vás chlapi takhle bavili...“

Kuchyňka se rázem stala bitevním polem s ostře nalinkovanou hranicí mezi pohlavími.

„Krucí, krucí, krucí,“ mumlala si Jaine pro sebe cestou do kanceláře, v jedné ruce limonádu a v druhé svačinu. Komu platit, když kleje pro sebe, zauvažovala. Má si založit fond na budoucí prohřešky?

Polední příhoda byla minulostí a blížila se druhá hodina, když se ozvala Marci. „Mám to za sebou,“ oznámila unaveně. „Uvidíme, jestli ta hysterie skončí.“

Když odjížděla Jaine z práce, byly už zpravodajské štáby pryč. Uháněla domů, aby stihla zprávy a smykem přistála na vjezdu do garáže, až se po okolí rozlétly kamínky. Sam nebyl naštěstí doma, protože jinak by určitě vyběhl a vynadal jí, že dělá nepořádek.

BuBu si hověl na polštáři, Jaine si nevšímala dalších zbytků polštáře rozcupovaných po celém koberci, rychle skočila po dálkovém ovládači, pustila televizi a uvelebila se na kraji křesla. Vyslechla si zprávy o stavu trhu – žádné krachy, bohužel, předpověď počasí a sportovní zpravodajství. Už už se těšila, že rozhovor s Marci nebude zařazený do vysílání, když moderátor dramatickým hlasem prohlásil: „A za chvíli: Seznam. Čtyři místní ženy nám řekly, co chtějí od mužů.“

Zaúpěla a skácela se do křesla. BuBu ji vyskočil na klín poprvé od chvíle, co u ní bydlel. Automaticky ho začala drbat za ušima a kocour spokojeně předl.

Skončila reklama a hlasatel znovu opakoval. „Čtyři ženy v našem okrese, Marci Deanová, Jaine Brightová, Jenna Yotherová a Luna Scisumová sestavily pořadí vlastností, které by měl mít dokonalý muž. Všechny pracují ve společnosti Hammerstead Technology a jejich Seznam, jak se mu všeobecně říká, je výsledkem usilovného brainstormingu během polední pauzy.“

Chyba, pomyslila si Jaine. Bylo to po práci a v pizzerii u Ernieho. Bud' nebyl komentátor dostatečně informovaný, nebo mu lépe znělo během oběda než po práci v baru. Když nad tím uvažuje, pro Jennu je rozhodně lepší polední pauza, protože Galan jejich páteční večerní seance nesnášel.

Na obrazovce se objevila Marci. Usměvává, v dobrém rozpoložení, a když jí reportér položil první otázku, rozesmála se na celé kolo.

„Ukažte mi někoho, kdo by nechtěl pana Dokonalého?“ zeptala se. „Každá žena má své vlastní požadavky, proto jednotlivé body našeho seznamu nemusí být nutně na seznamu jiných žen.“

To byla diplomatická odpověď, připustila Jaine, Dobré a nekontroverzní.

Pak to ale všechno pokazila. Reportér, profesionál každým coulem, pronesl poznámku v tom smyslu, že požadavek na fyzickou vybavenost je velmi povrchní. Marci významně pozvedla obočí a v očích jí divoce zablýsklo, Jaine zhluboka zaúpěla, protože věděla, že to jsou varovné signály předtím, než Marci vyrazí do útoku.

„Povrchní?“ protáhla Marci každou hlásku. „Podle mě upřímné. Každá žena sní o tom, že chlap, kterého má vedle sebe, je, řekněme, dobře vybavený, nebo ne?“

„To je nehoráznost!“ zařvala Jaine do televize, vyskočila rovnýma nohama a srazila BuBu nešetrně na zem. Kocour měkce přistál na packách a nechápavě na ni zíral. Nevěnovala mu pozornost. „Hlavní vysílací čas! Dívají se na to celé rodiny! Jak se to mohlo dostat do vysílání?“

Sledovanost, to je hnací motor. Být na prvním místě ve sledovanosti zpráv bylo cílem všech televizních stanic bojujících o diváky. Obchod se sexem. A Marci jim teď nabízela tučné sousto.

9.

Telefon vyzváněl jak o závod, Jaine váhala, zvednout, nezvednout. Z médií to nebylo, protože Marci řekla všechno, ale podle toho, kolik bylo hodin, to vypadalo na někoho, kdo ji zná, slyšel její jméno v televizi a potřeboval se přihrát na jejích pochybných patnácti minutách slávy. Nechtěla přiživovat cokoli, co se týkalo prokletého Seznamu, a chtěla, aby to brzy vyčpělo.

Na druhou stranu to mohla být Luna, Jenna nebo Marci.

Po sedmém zazvonění zvedla sluchátko připravená nasadit okamžitě těžký italský akcent a předstírat, že je to omyl.

„Jak jsi mi mohla něco takového udělat?“ zalykal se vzteky bratr David.

Jaine zamrkala a snažila se naladit na smířlivou notu. Copak jí nikdy neodpustí, že jí táta svěřil svého automobilového miláčka?

„Nic jsem ti neprovedla. Nemůžu za to, že táta nechal svoje auto u mě. Byla bych radši, kdybys ho měl ty, protože já teď musím parkovat na vjezdu, a ne v garáži.“

„Nemluvím o autu!“ napůl zařval. „To v té televizi! Jaks to mohla udělat? Jak teď budu vypadat?“

Začínalo to být víc než podivné. Rychle uvažovala, jaký to může mít vliv na bratra Davida, ale jediné, co ji napadlo, bylo nesplnění některých kritérií a vědomí, že jeho žena Valerie si může uvědomit, že jsou jistá kritéria. Diskuze na téma bratrovy tělesné dispozice nebyla na místě.

„Doufám, že Valerie nebude srovnávat,“ pravila diplomaticky. „A, promiň, vaří se mi zrovna na plotně voda v hrnci, musím...“

„Valerie?“ nechápal. „Co ta s tím má společného? Chceš říct, že se na tom podílela s vámi? Na tom Seznamu?“

Podivnější a podivnější. Podrbala se na hlavě. „Mám pocit, že ti dost dobře nerozumím,“ řekla nakonec.

„Ta relace v televizi!“

„Co je s ní? Co s tím máš ty společného?“

„Dala jsi jim svoje jméno! Kdybys aspoň byla vdaná a změnila si příjmení, ale to ne, ty musíš být svobodná a jmenovat se stejně jako já! Navíc to není běžné příjmení, jestli o tom náhodou nevíš! Zkus si představit, co mě díky tobě čeká v práci za uštěpačné poznámky!“

Muselo to být moc i na Davida. Paranoia na něm zpravidla tak viditelná nebyla. Měla Davida ráda, ale nikdy se nesmířil s tím, že svět se netočí podle něho. Možná to platilo v době vysokoškolských studií, kdy byl vysoký, štíhlý a pro holky jednička, ale vysokou opustil před patnácti roky.

„Myslím, že jen málokdo si to dá do souvislosti,“ řekla co nejšetrněji.

„To jsi celá ty, dřív mluvíš, než myslíš.“

Opravdu přestala myslet, když bez mrknutí oka a zcela přirozeně odpověděla. „Polib mi prdel,“ a práskla telefonem.

Odpověď to byla nedospělá, ale hřejivá.

Telefon se ozval znovu. Nezvednu to, kdyby trakaře padaly, rozhodla se a poprvé zalitovala, že nemá identifikátor volajících. Teď by se jí hodil.

Telefon řinčel stále dokola. Po dvacátém zazvonění vytrhla sluchátko a zařvala: „Co je?“ Jestli se David rozhodl, že ji bude mučit, ať se připraví, že se mu bude volat ve dvě ráno. Bratříček!

Byla to Shelley. „No, vy jste tomu dali,“ vrazila své sestře hned na začátku slovní facku.

Jaine si zmáčkla čelo, migréna se rozjížděla na plné pecky. Po hovoru s Davidem čekala, jak se to vyvine teď.

„Ani v kostele teď nemůžu zvednout hlavu.“

„Opravdu? Shelley, mně je to opravdu moc líto,“ zašveholila Jaine sladce. „Nevěděla jsem, že trpíš strnutím šíje. Odkdy to máš?“

„Jsi trapný sobec. Myslíš jen na sebe a na ostatní nebereš ohledy. Napadlo tě někdy, aspoň jednou v životě, jak něco takového může poškodit mě nebo moje děti? Stefanie se stydí do hloubi duše. Všechny její kamarádky přece vědí, že jsi její teta –“

„Jak to můžou vědět? Nikdy jsem se s nimi nesetkala.“

Shelley se odmlčela. „Asi jim to Stefanie řekla sama.“

„Tak strašně se stydí, že se tím nejspíš chlubila? Trochu zvláštní,“

„Zvláštní, nezvláštní,“ shrnula to Shelley, „Co jsi nechala zaznít na veřejnosti, je hnus.“

Jaine si rychle promítla v hlavě Marci a její televizní spot. Zas až tak šokující to nebylo. „Marci byla docela dobrá, nebo snad ne?“

„Marci? O kom to mluvíš?“

„O televizní relaci. Ted' proběhla.“

„Ne, ono to bylo i v televizi?“ Na Shelley padla panická hrůza. „Proboha, ne!“

„Když jsi to neviděla v televizi, tak o čem to mluvíš?“

„O tom, co běží na internetu! Stefanie si to totiž stáhla odtamtud.“

Internet? Hlava se jí rozletěla na tisíc kousků. Jeden z počítačových horlivců dal článek ze zpravodaje na své stránky. Čtrnáctiletá Stefanie byla zjevně počítačový expert.

„Já to na internet nedala,“ řekla Jaine vyčerpaně. „Musel to udělat někdo z práce.“

Najednou měla Jaine všeho plné zuby. Jako by už pár dní vláčela na zádech těžký batoh a lidé v jejím okolí místo pomoci jí ještě házeli klacky pod nohy. Už nemohla dokonce ani vymyslet dostatečně kousavou odpověď, a tak jen tiše přerušila Shelleyino kázání: „Víš, co? Mám dost toho, jak mě David i ty automaticky obviňujete, aniž byste se vůbec obtěžovali se zeptat, jak to vlastně je. On je naštvaný kvůli

otcovu autu a ty kvůli kocourovi, takže na mě bohapustě útočíte a ani na zlomek vteřiny se nezamýšlíte, jestli celá ta aféra neubližuje náhodou také mně. Právě jsem požádala Davida, aby mi políbil zadek. A víš ty co, Shelley? Můžeš mu v tom pomoci.“ A položila telefon druhému ze sourozenců. Zaplať bůh, víc jich nemá.

„To byla ukázka mé nejupřímnější snahy o mírumilovnou komunikaci,“ oznámila BuBu a otřela si zvlhlé oči.

Telefon vyzváněl nanovo. Vypnula ho. Počítadlo zpráv hlásilo, že je kapacita vyčerpána. Neposlechla si ani jednu a všechny je vymazala. Pomalu se loudala do ložnice, aby se převlékla z pracovního. BuBu jí kráčel v patách.

Naděje na jakoukoliv útěchu od BuBu očekávat nemohla, přesto ho zvedla ze země a zabořila bradu do jeho chlupaté hlavy. Mazlení strpěl jen chvíli, koneckonců nedrbala ho za ušima, jak to měl rád, proto se po chvíli vykroutil a měkce dopadl na tlapky.

Byla tak vystresovaná a unavená, že nemohla ani relaxovat, natožpak jíst. Půjde umýt auto, to by mohlo zažehnout novou jiskru energie, usoudila a rychle se převlékla do šortek a trika.

Viper špinavý nebyl, protože už minimálně dva týdny nepršelo, ale byla ráda, když zářil barvami. Mytí a blýskání auta jí kromě načerpávání energie také lahodilo duši. A pohladit duši opravdu potřebovala.

Zadýchala se, když připravovala věci potřebné k tomu, aby se viper znovu blyštěl. Shelley by si zasloužila, aby byl BuBu u ní a cupoval její polštáře, protože Shelley měla nový nábytek – ona totiž měla nový nábytek téměř vždycky – a na rozdíl od Jaine by rozhodně nebyla tak tolerantní, kdyby jí ho pustošil. Jediný důvod, proč Jaine nevezla BuBu a neodvezla ho k ní, byla matčina důvěra, s níž kocoura svěřila Jaine, a ne Shelley.

A pokud jde o Davida – navlas stejná situace. Klidně by otcovo auto odvezla k Davidovi do garáže, ale otec

důvěřoval jí. Kdyby se autu něco u Davida stalo, cítila by dvojnásobnou odpovědnost. Ať se na to dívá z kteréhokoli úhlu, nemá na vybranou. Je v pasti.

Když si připravila semišovou látku, kbelík, speciální mýdlo nezanechávající na lesknoucím se laku skvrny, leštící vosk a čistič oken, pustila BuBu na verandu před kuchyň, aby ji mohl pozorovat při práci.

Věděla, že kočky vodu nesnášejí, ale potřebovala společnost. Usadil se ve stínu odpoledního slunce a sladce usnul.

Na vedlejším vjezdu do garáže se hnědý, pomlácený pontiac nevyskytoval, a tak se nemusela bát, že ho nedopatřením zkropí a vyvolá u Sama další záchvat vzteku, i když troška vody by té kraksně neuškodila. Jenomže by to moc nepomohlo, protože jen nablýskaná kapota nevylepší zbídačelý stav auta, ale špinavé auto ji uráželo. A to Samovo zvlášť.

Byla zvyklá mýt a sprchovat auto precizně, část po části tak, aby mýdlo nemělo čas zaschnout a zanechat skvrny. Speciální mýdlo, které koupila, tuto vlastnost mít nemělo, ale moc tomu nevěřila. Otec ji naučil mýt auta tímto způsobem a lepší metodu zatím nenašla.

„Hej.“

„Doprdele!“ zaječela leknutím, vykopla jednu nohu do vzduchu a upustila namydlený hadr. Srdce jí málem vyskočilo z hrudi. Otočila se s hadicí v ruce.

Sam odskočil dozadu, protože mu přes nohy přeletěla sprška vody. „Koukejte se, ksakru, co děláte,“ houknul na ni.

Jaine to přivedlo k zuřivosti. „Ano,“ přikývla na souhlas a pustila mu proud vody přímo do obličeje.

Zařval a uskočil stranou. Stála jako socha, hadicí v ruce a dívala se, jak si rukou utíral vodu z obličeje. První dávka vody, která byla ovšem nechtěná, mu zlila džíny od kolen dolů. Druhá se postarala o jeho triko. Předek trika promáčený skrz naskrz se přilepil se na tělo jak sádrový obvaz. Vypracovaný hrudník se snažila nevnímat.

Koukali na sebe jak dva gladiátoři ze vzdálenosti pár centimetrů. „Zbláznila jste se, krucifix?“ napůl zařval.

Zkropila ho ještě jednou. Pomstychtivě mířila hadicí ve směru, kam se snažil zoufale odtančit.

„Nebudete ze mne dělat blázna!“ zařvala na něj a prstem otočila tryskou tak, že voda dostříkla dál a s větší razancí.

„Mám už plné zuby všech, co mě na setkání obviňují!“ Další sprcha rovnou do obličeje. „Mám už dost vás, Shelley a Davida, kolegů v práci a blbejch reportérů a BuBu, co mi trhá polštáře! Mám toho dost, rozumíte?“

Mávnutím proutku změnil taktiku a z obrany přešel do útoku. Spustil se na všechny čtyři jak hráč druhé linie v americkém fotbalu a proud vody, který na něj mířil, neuhýbal. Za pár sekund to byla ona, kdo musel uskočit stranou. Ramenem narazil na její hrud' a srazil ji prudce na dveře viperu. Rychlostí útočícího hada jí vyrval hadici z ruky. Lapla po ní, ale přimáčkl ji nazpět vlastním tělem.

Oba sotva popadali dech. Sam byl promočený od hlavy až k patě a za chvíli byla Jaine stejně mokrá jako on. Třeštila na něho vyděšené oči a on jí oplácel tvrdým pohledem. Nosy se téměř dotýkali jeden druhého.

„Vy jste mě zlila,“ obvinil ji tónem, který vyjadřoval naprostý údiv nad tím, co provedla.

„Vy jste mě vyděsil,“ vrátila mu obvinění. „Naschvál jsem to neudělala.“

„Poprvé ne. Ale podruhé ano.“

Přikývla.

„A řekla jste kruci a hrome. Dlužíte mi padesát centů.“

„Vyhlašuji nová pravidla. Když mě k sakrování donutíte, platit nebudu.“

„Vy nechcete zaplatit sázku?“ zeptal se udiveně.

„To si pište, že ne. Je to všechno jenom vaše vina.“

„A to proč?“

„Schválně jste mě vylekal. Jen to zkuste zapřít. A tak je to vaše vina.“ Zkusila se trochu vymanit z jeho sevření a

zbavit se jeho těla, které na ní leželo. Panečku, bylo to ale tělo a stejně tuhé jako ten kus plechu pod ní.

Zpozoroval její pokus vyklouznout a zalehl ji ještě víc. Voda z jeho šatů jí kapala na nohy.

„A co podruhé?“

„Řekl jste do...“ Chytila sama sebe. „Moje dvě slova nejsou tak strašná, jako vaše jedno.“

„Copak jsme přešli na bodovaný systém?“

Vrhla na něj opovržlivý pohled. „Faktem je, že bych neřekla ani slovo, kdybyste mě za a nevydělil k smrti a za b kdybyste nezaklel jako první.“

„Když už se tady navzájem obviňujeme, tak já bych nebyl sprostý, kdybyste mě nepolila.“

„A já bych vás nepolila, kdybyste mě nevylekal. Heleďte, říkám, že je to vaše vina, a hotovo,“ vystrčila bojovně bradu. Zhluboka se nadechl. Pohybem hrudníku odkryl prostor a ona si s hrůzou uvědomila, že její bradavky nebezpečně reagují. Věděly o něm. Uf. Zorničky se jí rozšířily hrůzou. Díval se na ni s nečitelným výrazem tváře. „Pusťte mě,“ požádala ho nervózně.

„Ne.“

„Ne!“ opakovala po něm. „Jaké ne. Držet mě proti mé vůli je protizákonné!“

„Já vás nedržím proti vaší vůli, držím vás proti vašemu autu.“

„Násilím!“

Souhlasně přikývl. Strach z porušování zákona pro špatné zacházení se sousedy ho netrápil. „Pusťte mě,“ zopakovala znovu.

„Nemůžu.“

Podezřele se na něj podívala. „Proč ne?“ Ve skutečnosti věděla moc dobře, proč to nejde. „Proč“ už hezkou chvilku dovádělo v jeho mokřých džínách. Ze všech sil předstírala, že si toho nevšimla, od pasu nahoru, s výjimkou nezvládnutelných bradavek, byla celkem nad věcí. Od pasu dolů, totální propadák.

„Protože chci udělat něco, čeho budu litovat.“ Sám nad sebou zavrtěl hlavou. „Ani teď nemám bič a pouta, ale to nevádí, risknu to.“

„Moment,“ vykvikla, ale bylo pozdě. Sklonil hlavu.

Čas přestal existovat. Z druhého konce ulice se ozýval dětský křik a smích a kolem přejelo auto. K jejím uším zaletěl zvuk nůžek, kterými kdosi stříhal živý plot. To všechno znělo z veliké dálky a nemělo to nic společného se skutečností. Jedinou realitou byla Samova ústa na jejích, jeho jazyk propletený s jejím, horký mužný dech, který ji celou naplňoval blahem. A jak chutnal – bože, to byla chuť čokolády, jako kdyby před chvílí snědl tabulku té nejjemnější Milky. Byl prostě k sežrání.

Uvědomila si, že drží v ruce kus mokré látky. V jednu chvíli, aniž by přerušil polibek, jí sundal ruce z košile a ovinul je kolem svého pasu, takže se k ní celým tělem přitiskl ještě blíže.

Jak jí mohla jedna pusa takhle srazit do kolen? Ale nebyla to jenom pusa, každý kousek jeho těla byl jak malá elektrárna. Mohutnou hrudí třel její ňadra, až se bradavky poslušně postavily do pozoru, ztvrdly a bolely touhou. Posunul se tak, že jí ztopořený toužící úd narážel až do žaludku v pomalém a pravidelném rytmu, ale ve skutečnosti silou mořského příboje.

Jaine zaslechla, jak se z ní vydral divoký, přidušený zvuk, a posunula se tak, aby si tu jeho tvrdou nádheru užila nyní co nejvíc.

Celé tělo jí spaloval neuvěřitelný žár, umírala napůl šílená nenadálým přívalem sexuální touhy a frustrace.

Sam celou tu dobu držel hadici v ruce. Objal ji oběma rukama a zvedl ji o pár centimetrů. Proud vody vystřelil do výšky, pokropil BuBu, který se zuřivým sykotem vyletěl, padl na auto a pocákal je ještě jednou. Bylo jí to fuk. Měla jeho jazyk ve svých ústech, nohy obtočené kolem jeho těla a jeho mužství přesně tam, kde ho chtěla mít.

Pohnul se – další z těch jemných, krouživých doteků – a málem vyvrcholila tady a teď. Nehty mu zaryla do zad, vyrazila hrdelní zvuk a prohnula se v jeho náručí jak luk.

Odrhnul svá ústa od jejích. Zrychlený dech, v očích divoká vášně. „Pojďme dovnitř,“ řekl zadrhnutým hlasem, který zněl skoro neandrtálsky.

„Ne,“ zasténala. „Nepřestávej!“ Byla blízko, blizoučko vrcholu. Znovu se k němu vzepjala.

„Panebože!“ Zavřel oči a v divokém výrazu jen stěží skrýval vášně. „Jaine, nemůžu se s tebou milovat tady. Musíme jít dovnitř.“

Milovat se? Uvnitř?

Ale proboha, málem to udělala a přitom ani nezačala brát prášky!

„Moment!“ zaječela jako blázen, odstrčila ho od sebe, vymotala se z jeho sevření a spustila nohy na zem. „Dost! Pust'te mě!“

„Dost?“ nevěřícně se zeptal. „Před chvílkou jste říkala, abych pokračoval.“

„Rozmyslila jsem si to.“ Stále ho odstrkovala pryč. A stále se jí to nedařilo.

„Nemůžete si to jen tak rozmyslet.“ Jeho hlas zněl zoufale.

„Ale ano, mohu.“

„Máte opar?“

„Ne.“

„Syfilis?“

„Ne.“

„Kapavku?“

„Ne.“

„AIDS?“

„Ne!“

„Tak pak si to nemáte právo rozmyslet.“

„To, co mi brání, je ovulace.“ Asi to nebyla pravda. Téměř určitě lhala. Menstruovat má od zítřka, takže

zárodečná vajíčka už byla dlouho přezrálá, ale nechtěla riskovat případné potomstvo.

Kdyby byl někde schovaný jen nepatrný zárodeček života v předivu DNA, Samova spermie by k němu dozajista prorazila.

Ovulace ho zastavila. Přemýšlel o tom. „Vezmu si kondom,“ navrhl.

Podívala se na něj bez špetky života. Alespoň si myslela, že tak na něj kouká, zatímco on byl živý ještě dost. „Spolehlivost kondomů se odhaduje na devadesát až devadesát čtyři procent. To znamená, že možnost selhání je šest procent.“

„Ale to nejsou špatné vyhlídky.“

Další smutný pohled. „Ne? Dovedete si představit, co by se stalo, kdyby váš jeden, jediný malý záškodník vrazil do mého šiku?“

„Spojily by se a rvaly by se jak dvě kočky v jednom pytli.“

„Jo. Jako my dva.“

Vykulil na ni oči. Pustil ji a odstoupil stranou.

„Byly by v jednom pytli a neznaly by ani svá jména.“

„My jsme se také *nepředstavili*.“ cítila povinnost podotknout.

„Krucí.“ Hrábl si zmateně rukou po obličeji. „Jsem Sam Donovan.“

„Já vím. Paní Kulavichová mi to řekla. Já jsem Jaine Brightová.“

„Vím. Taky mi to prozradila. Dokonce mi řekla, jak se vaše jméno píše.“

No teda, kde se to paní Kulavichová dozvěděla? „Mělo to být původně Janine,“ řekla na vysvětlenou. „Ale první n se z křestního listu vytratilo a maminka se rozhodla, že se jí to takhle líbí.“ Jaine se chtěla jmenovat Janine. „Shelley,“ „David,“ „Janine,“ to znělo dohromady moc dobře, Jaine byla jen slabá náhražka.

„Mně se Jaine líbí víc,“ řekl. „Sluší vám to. Vy nejste Janine.“

„Jo,“ pomyslela si mrzutě. To byl problém.

„Tak co máte za problém s těmi... jak že se to jmenují? Ach ano. Shelley, David, všichni v práci, reportéři a BuBu. Co máte za trable s lidmi od novin?“

Jeho paměť ji ohromila. Ona by rozhodně nedala dohromady jména, která by na ni někdo řval a poléval ji přitom proudy ledové vody.

„Shelley je moje starší sestra. Je na mě našťvaná, protože matka svěřila BuBu do péče mně a nepočila ji. Otec udělal to samé se svým autem a našťval Davida. Víte, kdo je BuBu?“

Podíval se jí přes rameno. „Kocour, co sedí na střeše vašeho auta.“

„No to snad ne –“ vykřikla hrůzou. BuBu se lehkým kočičím krokem procházel po kapotě viperu. Plácla ho dřív, než stačil uskočit a nekompromisně ho zahнала do domu. Pak běžela zpátky k autu a zblízka si prohlížela každé místečko a hledala sebemenší škrábance.

„A hele, že by i vám vadila kočka na autě?“ rýpnul si spokojeně Sam.

Zkusila další zkroušený pohled, i když už před chvílí si všimla, že zpráva o stavu zralosti vajíčka vykonala své a on se uklidnil. „Mezi mým a vaším autem je nebetyčný rozdíl,“ upozornila ho důrazně, ale příjezdová cesta do garáže byla překvapivě prázdná. Hnědý pontiac tam neparkoval. „Kde máte auto?“

„Pontiac není můj. Ten patří městu.“

Ulevilo se jí. Díkybohu. Bylo by pod její důstojnost vyspat se s chlapem, který vlastní takovou kraksnu. Na druhou stranu, pontiac by mohl sloužit jako mentální blok proti nezřízeným sexuálníím choutkám. Kdyby tam auto prve stálo, možná by se jí situace nevymkla z rukou.

„Jak jste se potom dostal domů?“ rozhlížela se okolo.

„Teréňák mám v garáži. Nepráší se mi na něj a nepadá na něj pyl a ptačí trus.“

„Terénní auto? Jaká značka?“

„Chevy.“

„Čtyřkolka?“ Ale jo, vypadal na chlápka, co má auto s pohonem všech kol.

Ušklíbl se na ni. „A existuje nějaký jiný?“

„No, jo,“ povzdechla si. „Můžu ho vidět?“

„Ne, dokud nedokončíme započaté dílko.“

„Dílko?“

„Ano. Kdy chcete dodělat to, co jsme tak úspěšně nastartovali?“

Zůstala stát s otevřenou pusou. „Chcete říct, že mi neukážete svoje auto, dokud se s vámi nevyspím?“

„Přesně tak.“

„Jste blázen, jestli si myslíte, že chci vidět vaše auto za každou cenu!“ zavřískla.

„Je červený.“

„Vážně?“ zakňučela.

Zkřížil ruce na prsou. „Bud', anebo.“

„Anebo co?“

„Domluvíme si rande. Neřekl jsem, že se to musí stát teď. Nechci, abyste mě obvinila, že jsem se naboural do vašeho vajíčka.“

Pátravě se na něj podívala. „Ukážu vám malý zázrak, když mi ukážete čtyřkolku.“

Zavrtěl hlavou. „Nepřipadá v úvahu.“

Nikomu se zatím ani slovem nezmínila o otcově autě. Všichni jejich přátelé o otcově chorobné závislosti na rodinném sedanu samozřejmě věděli. Ale teď pro ni představoval obchodní trik, eso v rukávu, záruku jasného úspěchu. Navíc, Sam byl policajt a zasvětit ho do tajemství by se mohlo dokonce hodit, protože by svým způsobem garáž i hlídal. Auto mělo sice vysokou pojistku, ale současně bylo nenahraditelné. Byl to unikát.

„Ukážu vám tátovo auto, když mi ukážete vaše,“ pravila lstivě.

Zdalo se, že ho to zaujalo. Z jejího výrazu nepochybně usoudil, že se jedná o něco mimořádného.

„Co je to za auto?“

Pokrčila rameny. „Nahlas neřeknu ani slovo.“

Naklonil se až k ní a nastavil ucho. „Pošeptejte mi to.“

Přiblížila k němu ústa a znovu na ni šly mdloby, když chřípí nosu zachytilo tu chlapeckou vůni. Zašeptala dvě slova.

Zvedl hlavu tak prudce, že ji praštil do nosu. „Auu!“ Třela si naražený nos.

„To musím vidět,“ zachraptěl.

Zkřížila ruce na prsou, napodobujíc jeho předchozí pantomimickou scénu. „Že bychom se přece jenom domluvili? Vy se kouknete na tátovo auto a já na vaše.“

„Nejen to, můžete si s mým truckem i zajezdit!“ Otočil se směrem k její garáži, jako kdyby tam byl ukrytý Svatý Grál. „Je tam?“

„V jistotě a v bezpečí.“

„Je to originál? Nebo jen napodobenina?“

„Originál.“

„No ne,“ vyrazil se sebe a rozeběhl se ke garáži.

„Dojdu pro klíč.“ Uháněla domů pro klíč od visacího zámku u garáže, a když se vrátila, zastihla ho netrpělivě přecházet kolem.

„Opatrně, otevřete jen tak, abychom se protáhli skulinou dovnitř,“ upozornila ho. „Nechci, aby bylo auto vidět z ulice.“

„Jasně, jasně.“ Vzal jí klíč z ruky a zasunul ho do zámku.

Vlezli do neosvětlené garáže a Jaine tápala ve tmě, když hledala vypínač. Stropní světlo se rozsvítilo a osvětlilo velký, vypouklý předmět zahalený plachtou.

„Jak se k němu dostal?“ zašeptal Sam tichým hlasem, jako by byl v kostele. Vzal do ruky okraj plachty.

„Byl členem týmu konstruktérů.“

Ostře se na ni podíval. „Váš otec se jmenuje Lyle Bright?“

Souhlasně přikývla.

„Tedy, to je něco,“ hlesl a zvedl cíp plachty.

Vyrazil ze sebe krátký, obdivný výkřik.

Věděla přesně, co v tu chvíli cítil. Vždycky se chvěla stejným vzrušením, když se na auto podívala, a to s ním vlastně vyrůstala od dětství.

Nehýřilo blýskavou barvou. Barevný lak na vozech z dřívější doby neměl tu intenzitu a lesk dnešních aut. Vůz byl stříbřitě-šedý, jednoduchý, bez luxusních doplňků, které dnešní zákazník považuje za naprostou samozřejmost. Neměl ve vybavě ani držák na nápoje.

„Panečku,“ promluvil Sam a v podřepu si prohlížel každou částičku. Dával bedlivý pozor, aby se auta ani nedotknul. Většina lidí, přesně devadesát devět ze sta, by neodolalo. Někteří by určitě přehodili nohu přes nízký okraj dveří a vsoukali se za volant. Sam se k němu choval s úctou, kterou si zasloužilo, a to v ní vyvolalo pocit neskonalé radosti a hřejivého pocitu u srdce. Světlo se jí začalo před očima vytrácet a celá garáž se topila ve stínu s výjimkou jeho obličeje. Zbystřila pozornost, soustředila se na pravidelný dech, několikrát zamrkala a ve vteřince se všechno vrátilo do starých kolejí.

Jejda, co to zase znamenalo?

Přikryl auto s takovou péčí, jako když matka přikrývá nemluvně. Beze slov potom vylovil klíč z kapsy u kalhot a podal jí ho.

Vzala si ho a podívala se na svoje oblečení. „Jsem celá mokrá.“

„Vím,“ odpověděl. „Vidím to na vašich bradavkách.“

Vykulila oči a rychlým pohybem si zakryla inkriminovanou část trička. „Proč jste něco neřekl?“ domáhala se přísně.

Odkášlal si. „Copak jsem blázen?“

„Zasloužil byste, abych se nepřevlékla a sedla si do vašeho trucku, jak jsem, mokrá a špinavá.“

Přítakal. „Potom, co jste mi ukázala mokré tričko a svoje bradavky, mám pocit, že jsem vaším dlužníkem.“

Už už se začala hádat, že na prohlídku bradavek ho nepozvala, ale vzpomněla si, že dneska ráno viděla mnohem víc než jeho hrud', a rozhodla se, že se nebude pouštět na příliš tenký led a nebezpečné téma raději opustí.

Ale on ji do úzkých zahrnat chtěl. „Kromě toho,“ řekl významně, „vy jste viděla všechno. A to je mnohem víc než jenom dvě bradavky.“

„Ha, ha,“ zasmála se. „To záleží na úsudku pozorovatele. A já vás sama požádala, abyste si zatáhl záclony, jestli se pamatujete?“

„A jak dlouho jste si mě předtím prohlížela?“

„Jen tak dlouho, dokud jsem nezavolala paní Kulavichovou a nepožádala ji o vaše telefonní číslo,“ pravila upjatě, protože to nakonec byla pravda. Takže to trvalo nanejvýš minutku. „Ale vám se nezdálo důležité zmizet z dohledu. Naopak, proměnádoval jste se, jako když se chystáte s tím jít na výstavu.“

„Sváděl jsem vás.“

„Lžete! Nevěděl jste, že se dívám.“

Pozdvihl obočí.

Hodila mu klíče na hlavu. „Kašlu na váš truck a nesednu si do něj, i kdybyste mě prosil! Určitě tam máte parazity! Vy, chlípíku a hnusný... hnusný ocasníku!“

Jednou rukou chytil v letu klíče. „Chcete říct, že se vám to nelíbilo?“

Chtěla na něj spustit, že v tom nebyl ani závan pokušení, ale hlas ji zklamal, protože by to byla největší lež v jejím životě.

Uculoval se. „No tak vidíte!“

Existoval jen jediný způsob, jak situaci zachránit, Jaine si založila ruce v bok a bradavky trčely dráždivě skrz

podprsenku a mokré tričko. Jak laserem řízená střela trefil pohledem triko. Viděla, jak polknul.

„Nehrajete fair,“ řekl přidušeným hlasem.

Vrátila mu potutelný úsměv. „To máte za to,“ pravila na odchodu z garáže.

Proklouzl vedle ní. „Jdu první,“ oznámil jí. „Chci vidět, až se objevíte v záři slunečních paprsků.“

Položila si ruce znovu na prsa.

„Zbytečná práce,“ zamumlal a protáhl se podél stěny úzkou štěrbinou dveří ven. Vrátil se o krok zpátky, takže se znovu dostali do těsné blízkosti.

„Vy máte dva problémy,“ pravil.

„Prosím?“

„Ano. Za prvé jste nechala puštěnou vodu a nechci vidět účet.“

Povzdechla si. Vjezd do garáže už musí asi plavat. Sam ji zbavuje zdravého rozumu, protože jinak by nikdy nic tak nezodpovědného neudělala.

„A druhý problém?“

„Máte před domem smečku reportérů, o kterých jste se zmiňovala.“

„Sakra,“ zaúpěla.

10.

Sam to vyřešil tak, že vyšel z garáže, zamkl za sebou vrata, aby ani jeden zvědavce nemohl nakouknout dovnitř a vidět, že tam ještě někdo je. Nebyla si jistá, jestli ve skutečnosti nechránil víc auto než ji. Poslouchala za vrata, jak došel k viperovi a řekl: „Promiňte, ale potřebuji se dostat ke kohoutku a vypnout vodu. Šli byste prosím kousek stranou?“ Byl uctivost sama. Jaine si uvědomila, že na ni tak laskavý nikdy nebyl. Ano, jeho prosba byla spíš výzvou, ale stejně...

„Co potřebujete, chlapci?“

„Chceme udělat rozhovor s Jaine Brightovou o Seznamu,“ ozval se jeden hlas.

„Neznám Jaine Brightovou,“ zalhal Sam.

„Bydlí tady. Podle záznamů ten dům koupila před pár týdny.“

„Chyba. Před pár týdny jsem tenhle dům koupil já. Hrome, tak to do katastru museli zapsat špatně. Dojdu tam a dám to do pořádku.“

„Jaine Brightová tady nebydlí?“

„Vždyť vám říkám, žádnou Jaine Brightovou neznám. A teď pánové, jestli dovolíte, domyl bych si to auto.“

„Ale –“

„Možná bych se vám měl představit,“ dodal Sam milým hlasem. „Jsem detektiv Donovan a pozemek, na kterém stojíte, je soukromé vlastnictví. Mám pokračovat?“

Rozhovor byl zjevně u konce, Jaine stále bez hnutí a vnímala jen zvuk startovaných motorů a odjíždějících vozů. Jen zázrakem neslyšeli, jak si povídali se Samem v garáži, museli se bavit asi mezi sebou, jinak by jim hlasy z garáže

nemohly uniknout. Byli se Samem tak zabráni do vlastního hovoru, že jim okolní dění unikalo a přijíždějící auta neslyšeli.

Čekala, až Sam odemkne garáž. Nic se nedělo. Slyšela zvuk tekoucí vody a hvízdání vodovodního kohoutu.

Ta přišera myla její auto.

„Dělejte to pořádně,“ procedila skrz zaťaté zuby. „Jestli necháte mýdlo zaschnout, stáhnou z vás kůži zaživa.“

Bezmocně čekala a bála se zakřičet nebo bušit do vrat, protože si nebyla jistá, jestli reportéři nečíhají za rohem. Kdyby byl aspoň jeden z nich trochu inteligentní, tak by mu došlo, že i když se Sam může nasoukat za volant vipera, nikdy v životě by nevyhodil takové prachy za auto, kde sedí s nohama omotanýma kolem uší. Viper nebyl konstruován pro vysoké, urostlé typy. Samovi slušel truck. Přemýšlela o červeném Chevy trucku s pohonem na všechny čtyři a mlsně špulila pusu. Málem si ho také koupila, ale viper nakonec zvítězil.

Neměla pojem o čase, ale odhadem to trvalo hodinu, možná hodinu a půl, než odemkl garáž. Soumrak přecházel do noci a za dobu nekonečného a netrpělivého čekání na svobodu jí uschlo i tričko.

„Dal jste si na čas,“ zasyčela na něj a vyrazila z garáže.

„Prosím,“ odpověděl. „Umyl jsem vám auto, navoskoval a vyleštil.“

„Děkuji. Udělal jste to pořádně?“ Spěchala k autu, ale byla už tma, a tak neviděla, jestli nejsou na laku nějaké nedokonalosti.

Její nedůvěra se ho nedotkla. Místo toho položil otázku. „Nechcete mi vysvětlit, proč tu byla ta smečka reportérů?“

„Ne. Chci na celou tu hysterii zapomenout.“

„Mám dojem, že se vám to nepovede. Jakmile zjistí, že nebydlím tady, ale ve vedlejším domě, budou zpátky. A odhaduji, že to bude nejpozději zítra ráno.“

„Tou dobou budu v práci.“

„Jaine,“ oslovil ji tentokrát hlasem policajta.

S povzdechem si sedla na kraj schodu. „Jde o ten pitomý Seznam.“

Přisedl k ní a natáhl před sebe nohy. „Jaký Seznam?“

„O panu Dokonalém.“

Zbystřil pozornost. „Jo tenhle Seznam? Ten, co byl otištěný v novinách?“ Přikývla.

„To jste psala vy?“

„Ne tak docela. Já jsem jenom jedna z těch čtyř, které to vymyslely. Celé to běsnění kolem je jenom dílem náhody. Nemělo se to dostat nikomu do ruky, ale objevilo se to ve firemním zpravodaji a pak se to dostalo dokonce na internet a pak už to šlo ráz naráz.“ Rukama objala kolena a položila si na ně hlavu. „Je to bláznec. Asi se ve světě nic neděje, když se veškerá pozornost točí kolem blbosti. Kéž by krachla burza.“

„Mlčte.“

„Aspoň dočasně.“

„Moc tomu nerozumím,“ dodal po chvíli. „Co je na tom Seznamu tak zajímavého? Věrný, pohledný. A co?“

„V novinách nebylo všechno,“ pravila zoufale.

„Víc? Čeho?“

„Víte, víc požadavků.“

Zamyslel se a pak se opatrně zeptal. „Požadavků na tělesné proporce?“

„Hm, přesně tak,“ souhlasně přikývla.

Další mlčení. „O kolik víc?“

„Nechce se mi o tom mluvit.“

„Mrknu se tedy na to na internetu.“

„Dobře. Udělejte to. Nechci se o tom bavit.“

Pohládl ji po koleni. „To nebude tak zlé.“

„Ale bude. Jenně hrozí kvůli tomu dokonce rozvod. Shelley a David mě nenávidí, protože jsem na ně a na celou rodinu vrhla špatné světlo.“

„Já myslel, že mají vztek kvůli kocourovi a autu.“

„Ano, to ano. Kocour a auto jsou jenom odrazový můstek k zuřivosti kvůli Seznamu.“

„Jsou jak osina v zadku.“

„Ale jsou to nejbližší příbuzní a já je mám ráda.“ Svěsila ramena. „Dojdu pro peníze.“

„Jaké peníze?“

„Za sprostá slova.“

„Vy mi něco dlužíte?“

„Berte to jako projev mojí dobré vůle a smyslu pro čest. Ale teď, když máme nová pravidla, je to naposled, kdy platím za sakrování, ke kterému jste mě donutil. Sedmdesát pět centů, že jo? Padesát od minule a dvacet pět, když jste uviděl reportéry.“

„Hm, tak nějak, to bude v pořádku.“

Vešla dovnitř a vydala z peněženky sedmdesát pět centů. Došly jí čtvrtáky, a tak musela sumu doplnit drobnějšími mincemi. Když se vrátila, seděl ještě na schodech, ale rychle vstal, aby si nasypal drobáky do kapsy. „Pozvete mě třeba na večeři?“

Ohrnula nos. „Buďte realista.“

„A já to myslel vážně. O. K. Nechcete se tedy jít někam najíst?“

Zauvažovala o tom. Byla jistá pro i proti. Výhodu to mělo v tom, že nemusela jít sama a hlavně nemusela vařit. Nevýhodou bylo, že blízkost Sama mohla být pěkně nebezpečná. Setkání na veřejnosti bylo to jediné, co by ji dneska zachránilo. Až se spolu ocitnou sami v autě, kdoví k čemu může dojít. Na druhou stranu, zajezdila by si s truckem...

„Nechci, abyste to řešila jako otázku života a smrti,“ řekl našťavaně. „Chcete zajet někam na večeři, nebo ne?“

„Když půjdu, slíbíte mi, že se mě ani nedotknete?“

Zvedl obě ruce. „Přisahám. Už jsem vám jednou řekl, že se ani jedna moje spermie nepokusí o přátelství s vaším vajíčkem. Kdy začnete brát ty prášky?“

„Kdo vám řekl, že se k tomu chystám?“

„Raději byste to měla udělat.“

„Když se budete držet v dostatečné vzdálenosti ode mě, tak se o to nemusíte zajímat.“ Ani za nic na světě by mu neřekla, že se k tomu už rozhodla. Zapomněla ráno zavolat doktorce, ale hned zítra ráno to bude první telefonát.

Zakřenil se. „Hrajete dobře, zlato, ale zbývá málo času. Jediné, co můžete udělat, je hodit do ringu ručník.“

Kdyby s ní stejným způsobem mluvil někdo jiný, tak by mu ego rozcupovala na mraky. Ale Sama se musela pokusit jen odradit.

„Jsem ještě vůbec mezi provazy?“

„Ano, ale boxujeme v posledním kole.“

„Ale K. O. ještě můžu stihnout?“

„Stěží.“

Nelibě se ušklíbla nad jeho namyšleností. „To se uvidí.“

„Proboha. Vy to berete jako soutěž kdo s koho.“

„Vy jste si začal. V posledním kole se dá ještě slušně přivít kyslík, moje prdelko.“

„Další čtvrtáček.“

„Prdelka není nadávka.“

„To záleží na tom...“ Zarazil se a zvedl oči. „Nevadí. Odvedla jste mě od tématu. Chcete jít tedy někam na večeři, nebo ne?“

„Radši bych si dala činu než hamburgera.“

„Prima, tak si dáme činu.“

„A ráda chodím do jedné čínské restaurace na Twelve Mile Road.“

„Skvělý,“ zajásal.

Věnovala mu zářivý úsměv. „Jdu se převléknout.“

„Já taky. Pět minut.“

Jaine rychle vběhla do domu vědoma si toho, že i on spěchá. To myslel vážně, že se stihne připravit za pět minut? Nevadí, dokáže mu, že to umí.

Svlékala se už cestou do ložnice. BuBu pochodoval za ní a žalostně mňoukal. Jeho čas k večeři už dávno vypršel. Natáhla na sebe suché kalhotky, zapnula podprsenku, přes hlavu si přetáhla červený pletený svetřík s krátkými rukávy,

nasoukala se do bílých kalhot a hupla do sandálů. Vletěla do kuchyně a otevřela kočičí konzervu, načež ji vyklopila na talíř, chňapla po kabelce a byla venku ve chvíli, kdy Sam zamykal kuchyň a kráčel ke své garáži. „Jdete pozdě,“ řekl.

„Nejdu. A potom, vy jste se jenom převlékal. Já jsem se převlékala a krmila kocoura.“

Měl moderní garážová vrata. Stiskl knoflík na ovladači v ruce a vrata se vysouvala vzhůru jako po másle. Zírala a neskřývala tichou závist. Světla se rozsvítila automaticky po otevření garáže a objevil se nablýskaný rudý ďábel. Dvojitý chromovaný výfuk. Chromované postranní lišty. Tak vysoké gumy, že by na sedadlo musela skočit o tyči, kdyby tam naštěstí nebylo chromované stupátko jako požehnání těm, kterým nenarosily dlouhé nohy.

„Ach,“ vydechla a tleskla do dlaní. „Přesně po tomhle jsem toužila předtím, než jsem uviděla vipera.“

„Sedadla jako trůn pro krále,“ pozvedl obočí a zamrkal hustými řasami. „Když budete opravdu hodná a začnete užívat prášky a vaše vajíčka budou pod kontrolou, dovolím vám, abyste mě na nich svedla.“

Ukrotila se a nechala to bez odpovědi. Díkybohu si nevšiml, že její ovládání visí na tenké nitce, ale naštěstí myšlenka na svádění byla přerušena řevem motoru.

„Žádná odpověď?“

Pokývala hlavou.

„Krucí,“ zaklel, když ji vzal kolem pasu a pracně zdvihl do auta. „Teď to vidím černě já.“

Plán, který Marci vymyslela, nezabral, Jenna propadla beznaději, když se telefon ozval potřetí. Bože, kdy to skončí? Co je tak strašně pikantního na směšném kousku papíru? Galan se tím bavit určitě nebude, zoufala si. On za zábavné nepovažoval skoro nic, kromě veselých příběhů z práce.

Když spolu začali chodit, byl samá legrace a vtip. Kam se ten veselý kluk ztratil?

Už se ani tak často neviděli, Jenna pracovala od osmi do pěti a její muž od tří do jedenácti. Když přišel domů, spala a neprobouzel se dřív, než odešla do práce. Nejvýmluvnější byl ovšem fakt, že nemusel pracovat na odpolední směně. Mohl si vybrat. Jestli to bylo jenom proto, že s ní nechtěl být, pak zcela nepochybně dosáhl svého cíle.

Možná jejich manželství vyčpělo, aniž by si toho všimla. Proto možná Galan odmítal rodinu, protože věděl, že je po všem. Tahle myšlenka se zaryla moc hluboko a dost bolela. Milovala ho. Lépe řečeno, milovala člověka, kterým kdysi býval a který se už dlouhá léta skrývá za zdí mrzutosti a špatné nálady. Když zavře oči a nemyslí na to, objeví se ten starý, rozesmátý Galan, kterého tak zoufale milovala na vysoké škole. Zbožňovala neohrabaného, hravého, dychtícího, zblázněného Galana, se kterým ochutnali oba slast prvního milování na zadním sedadle otcova starého oldsmobilu. Milovala chlapa, který jí k prvnímu výročí svatby přinesl jednu rudou ráži, protože na tučet neměl.

Neměla ráda člověka, který jí vyznal lásku tak dávno, že si už ani nevzpomněla, kdy to bylo naposled.

Jenna se na rozdíl od kamarádek cítila strašně. Když chtěl dát Marci někdo kopačky, vyrazila s ním dveře sama a hned se poohlédla po někom, kdo by ho v posteli rychle nahradil. Luna byla sice pryč ze Shamala, ale neseseděla doma a nečekala na něj. Vedla svůj vlastní život. Pokud jde o Jaine – tak ta se nedá s Jennou ani srovnat. Ať se stalo, co se stalo, Jaine se tomu postavila čelem, odvázně a s humorem. Ani jedna z nich by nevydržela snášet od Galana to, co ona za poslední dva roky.

Nenáviděla vlastní slabost. Co by se stalo, kdyby se s Galanem rozvedli? Museli by prodat dům, který měla ráda. No a co? Může bydlet v bytě. Jaine v něm bydlela léta. Jenna by musela bydlet sama a s tím zatím žádnou zkušenost neměla. Musela by se naučit zařizovat věci sama. Pořádila by si kočku – ne raději psa, aby ji chránil. A zase by začala

randit. Jaké by to bylo s chlapem, který by ji neurážel pokaždé, když otevře pusu?

Telefon zazvonil znovu, šestým smyslem věděla, že je to Galan. Ztuhlou rukou zvedla sluchátko.

„Zešilela jsi?“ byla jeho první slova. Ztěžka dýchal a pomalu se dostával do varu.

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděla tiše.

„Udělala jsi ze mě terč posměchu –“

„Jestli se ti někdo směje, tak jen proto, že mu to dovolíš,“ skočila mu do řeči. „Nehodlám se o tom s tebou bavit po telefonu. Jestli se mnou chceš mluvit jako člověk, počkám na tebe, až přijdeš domů. Jestli chceš pouštět hromy a blesky a zuřit, tak mám důležitější věci na práci než to poslouchat.“

Místo odpovědi práskl telefonem.

Třásl se jí ruce, když položila sluchátko. Oči se jí zalily slzami. Jestliže se domnívá, že ho bude prosit o odpuštění, tak se šeredně mýlí. Žila podle jeho pravidel dva roky a stálo to za bačkoru. Možná bylo na čase vzít život do svých rukou. Když ztratí Galana, možná najde vlastní hrdost.

O půl hodiny později se telefon rozdrnčel znovu.

Jenna se sebezapřením zvedla sluchátko. Nemyslela si, že by Galan volal ještě jednou, ale možná, že si přebral, co mu řekla, a uvědomil si, že tentokrát mu řvaní neprojde.

„Haló,“ řekla.

„Která z vás to je?“

Hlas jako z hrobu ji našťval. „Prosím? Kdo volá?“

„Jsi slečna A? B? Která jsi?“

„Vlezte mi na záda,“ vyštěkla a praštila telefonem.

11.

Druhý den ráno vyskočila Jaine z postele brzy, aby vyrazila do práce dřív, než se vyhrabe Sam. Zatímco jí srdce chtělo vyletět z hrudi při pomýšlení na setkání s ním, hlava jí říkala, že ihned po návratu z večere si stáhl Seznam z webu. Byl neústupný jak beran, a zatímco jedli, páčil z ní i ty nejmenší detaily o Seznamu. Nechtěla znát jeho názor na body sedm a dále.

Cestou ke dveřím v absolutně nekřesťanskou hodinu, tedy v sedm ráno, si všimla, že záznamník má zase plný zpráv. Sahala po tlačítku vymazat, ale zarazila se. Její rodiče byli na cestách, mohlo se přihodit cokoli. Jeden z nich třeba onemocněl, nebo se stalo něco jiného. Kdoví? Mohla volat Shelley nebo David s omluvou.

„Zatracená situace,“ huhlala si pro sebe, když tiskla přehrávání.

Byly tam tři zprávy od reportérů, jedna od novin a dvě od televize, všechny se žádostí o rozhovor. Dvakrát někdo zavolal a po chvíli beze slova hned zavěsil. Šestá zpráva byla od Pamelý Morrisové, která se představila jako sestra Giny Landrettiové. Profesionální hlas moderátorky informoval Jaine o tom, že by si ji ráda pozvala do pořadu *Dobré ráno, Ameriko* a probrala s ní Seznam, který zachvátil celou zemi. Sedmý záznam byl od časopisu *Lidé* a žádal to samé.

Jaine přepadla naprostá hysterie, když uslyšela další tři nepřijaté hovory. Ať to byl kdokoli, dlouho čekal a pak tiše zavěsil. Idiot.

Vymazala zprávy. Ani jedna nestála za zpětný hovor. Hloupý žert se rázem proměnil v noční můru.

Odjela do práce, aniž spatřila Sama, a to znamenalo, že ráno proběhlo bez problémů a v relativním klidu. Měla tak dobrou náladu, že si pustila rádio, naladila country stanici a poslouchala Dixie Chicks, jak zpívají, že Earl musel zemřít. Dokonce si prozpěvovala s nimi a přemýšlela, jestli Sam z titulu své profese považuje smrt Earliho za ospravedlnitelnou vraždu. Možná by si o tom mohli promluvit.

Nebyla si jistá, jestli je v pořádku, že dohadování se Samem jí přináší větší vzrušení než výhra v loterii. Nikdy předtím se nesetkala s nikým, kdo by reagoval na její řeči bez mrknutí oka, kdo s ní slovně držel krok, byl schopen stačit jejímu tempu a bez problému udržet nit hovoru. Byl to osvobozující pocit říct cokoli a nevyděsit protistranu k smrti. Občas se jí zdálo, že se mu líbí ji popichovat. Byl domýšlivý – víc než málo – a provokoval, ale byl to macho, krásný chlap a každým coulem sexy. K autu jejího otce se choval s patřičnou úctou a vipera umyl a navoskoval jedna báseň.

Antikoncepce je bezpodmínečně nutná. Co nejdřív.

U vjezdu do Hammersteadu bylo plno novinářů. Někdo musel prozradit, jakým autem jezdí, protože na ni zamířily desítky blesků fotografů ve chvíli, kdy stála a čekala, až vrátný zvedne závoru. Zachechtal se na ni. „Vezmete mě na projížďku a přeměříte si, jestli splňuji vaše požadavky?“ zeptal se.

„Dostane se na vás, žádný strach. Ale jsem zadaná na rok a půl dopředu.“

„Kecy,“ pravil a významně zamrkal.

Byla v práci brzy a vstupní hala zela prázdnotou; ale nebylo tak brzy, aby ji už pár ajťáků nepředběhlo. Zastavila se u výtahu a četla nový nápis: PAMATUJTE SI: NEJDŘÍV VYPLENIT, PAK ZAPÁLIT. KDO TO PORUŠÍ, BUDE Z TÝMU NÁJEZDNÍKŮ VYŘAZEN.

Hned se cítila lépe. Den bez cedule na výtahu neměl tu pravou šťávu.

Až v kanceláři si uvědomila, že ji ani reportéři, ani štáby nenaštvaly. Ztratily pro ni na důležitosti. Pomyslná bitva se Samem pro ni měla daleko silnější náboj, protože oba dobře věděli, kam směřuje. Nikdy neprožila žádný povrchní románek, ale uměla si představit, že se Samem jednou možná zboří postel. Bude pochopitelně dělat fóry a nestane se lehkou kořistí, to se bude muset chlapec hodně snažit, i když už bude dávno baštit antikoncepci. Ta byla v tuto chvíli na prvním místě.

Trochu ho potrápit bude zábavné.

Gina Landrettiová byla v práci také o něco dřív. „Výborně,“ obrátila se na Jaine, když ji uviděla sedět v kanceláři. „Musím s tebou mluvit a jsem ráda, že k tomu nemáme publikum.“

Jaine se nasupila. Předem bylo nad slunce jasné, co je tak důležité.

„Včera večer mi volala Pam,“ začala opatrně. „Sestra, víš? Snažila se tě zastihnout a hádej proč? Chce tě pozvat do televizního pořadu! *Dobré ráno, Ameriko!* Není to senzace? Všechny čtyři, samozřejmě, ale já jsem jí řekla, že ty asi budeš hlavní mluvčí.“

„Já... myslím, že mluvčí mezi sebou nemáme,“ vykoktala Jaine trochu zaskočená Gininým předpokladem.

„Ne? Ale kdybyste měly, byla bys mluvčí určitě ty.“

Gina měla hrdý pocit, že Jaine diplomatickou odpověď „Ne, nemáme“ zvažovala.

„Nevěděla jsem, že tvoje sestra připravuje tyhle televizní pořady.“

„Ve skutečnosti ne, ale hovořila s kolegyní, která to dělá, a ta má mimořádný zájem. Budete třešnička na Pamině dortu,“ přesvědčovala ji Gina. „Už je toho všude plno a dozajista tě kontaktovaly i jiné stanice. Pam jim chce všem vytříit zrak. To by její kariéře fakt pomohlo.“

Jinými slovy, když nebude Jaine spolupracovat, všechny případné propadáky v Pamině profesním životě jí budou přiřčeny na vrub.

„To může být problém,“ kajícně přiznala Jaine. „Manžel Jenny si nepřeje žádnou publicitu –“

Gina zaváhala. „Tak se pořadu zúčastníte jen tři. Asi by nevadilo, kdybys tam přišla jen ty –“

„Luna je mnohem hezčí –“

„To máš pravdu, ale je moc mladá. Nevzbuzuje takový respekt jako ty.“

Skvělé. Jaine tedy byla „veličina“.

Pokusila se použít všechen respekt a naplnit hlas přesvědčivostí. „Nevím. Ani já nestojím o popularitu. Budu mnohem radši, když to všechno vyšumí.“

Gina zděšeně zažírала. „To nemyslíš vážně! Ty nechceš být bohatá a slavná?“

„Bohatá snad ano, ale slavná? Slavná být opravdu nechci. Kromě toho nevím, jak bych mohla účasti v pořadu *Dobré ráno, Ameriko* zbohatnout.“

„Mohla bys na tom trhnout pěkný prachy! Je to jedna z multimilionářských možností, které se nabízejí. Máte stejnou šanci jako jiné ženské spolky, které daly dohromady slavné kuchařky nebo knihy pravidel a směrnic.“

„Gino!“ zařvala Jaine. „Vzpamatuj se! Ze Seznamu se těžko stane kniha, ledaže by se preferovaná délka pánského přirození probírala na třech stech stránkách.“

„Tři sta stránek?“ vylekala se Gina. „Podlé mého by sto padesát docela stačilo.“

Jaine se bezmocně rozhlížela kolem sebe a hledala něco, čím by ji praštila do hlavy.

„Prosím, prosím, řekni, že do pořadu půjdeš,“ škemrala Gina se sepjatýma rukama.

Jaine v návalu náhlého vnuknutí prohlásila: „Domluvíme se všechny čtyři. Bude to kolektivní souhlas nebo nic.“

„Ale říkála jsi, že Jenna –“

„Promluvím s ostatními,“ opakovala neoblomně.

Gina vypadala nešťastně, ale uvědomila si sílu osobnosti, kterou Jaine před chvílí přiřkla. „Myslela jsem, že tě to nadchne,“ zamumlala.

„Nenadchlo. Chráním si své soukromí.“

„Tak proč jste potom zveřejnily Seznam ve Zpravodaji?“

„Já to nebyla. Marci se opila a vykecala to Dawně, nebo jak se jmenuje.“

„Aha.“ Gina byla ještě zkroušenější, protože jí neušlo, že Jaine nesdílí ani špetku nadšení.

„Celá moje rodina mě nenávidí,“ vysvětlovala Jaine.

I přes stopy zklamání byla Gina milá holka. Posadila se na kraj stolu a účastně se zeptala: „Pročpak? Jich se to přece netýká.“

„Mám naprosto stejný názor. Sestra mi vyčítá, že jsem ji zahanbila tak, že se bude bát v kostele zvednout hlavu; čtrnáctiletá neteř si totiž kompletní verzi stáhla z netu a sestra se vzteká i kvůli tomu. Bratr je našťvaný, že jsem ho zesměšnila před kolegy v práci –“

„Nechápu proč, leda by se na záchodě přeměřovali a bratr se nekvalifikoval,“ okomentovala to Gina a zahihňala se.

Jaine ji zarazila. „Na to nechci ani pomyslet!“ A začala se chechtat s ní. Podívaly se na sebe a vyprskly v takový hurónský řev, že se jim slzy hrnuly po tvářích a devastovaly veškerý make-up. Rozeběhly se na toaletu opravit fasádu.

V devět hodin si Jaine zavolal její přímý nadřízený, Ashford M. deWynter. Kdykoliv uslyšela jeho jméno, hned měla pocit, že se ocitla v Manderley a dýchlá na ni romantika knihy Mrtvá a živá. Málem se zeptala, jestli M. je zkratka pro Max, jako u hlavního hrdiny knihy, ale bála se. Trochu to předstíral, protože se oblékal evropským způsobem a dbal na britskou výslovnost některých slov.

Na druhé straně to byl kretén.

Někdo se tak narodí a někdo se k tomu musí propracovat. Ashford deWynter splňoval obě podmínky.

Přestože jí nenabídl židli, posadila se a se zamračeným výrazem čekala, co se bude dít. Předem jí bylo jasné, proč je

svolána tato malá konference, a chtěla se cítit pohodlně, až na ni začne řvát.

„Slečno Brightová,“ řekl a podíval se na ni, jako by se z ní Hnul odporný zápach.

„Ano, pane deWyntere,“ odpověděla.

Další nepříjemný pohled, ze kterého vyčetla, že má držet jazyk za zuby.

„Situace u vjezdu do firmy je neúnosná.“

„Souhlasím. Kdybyste možná zkusil soudní příkaz...“ Navržené řešení dál nerozvíjela, protože věděla, že neměl pověření o to žádat, dokonce ani kdyby k tomu byl pádný důvod, což opravdu nebyl. „Situace“ nikoho neohrožovala na životě a lidé z médií nikomu nebránili pracovat.

Projev totální nelibosti zvítězil. „Vaše šprýmy nejsou na místě. Dobře víte, že celá záležitost je vaše dílo. Je to nevhodné a trapné a zaměstnancům firmy to vadí.“

„Zaměstnanci“ rozuměj „moji nadřizení“.

„Jak je to moje ‚dílo‘?“ zeptala se krotce.

„Ten vulgární Seznam vašich...“

Leah Streetová a Ashford byli nepochybně jednovaječná dvojčata omylem po porodu rozdělená. „Seznam není o nic víc můj, než je Marci Deanové. Je to výsledek společného úsilí.“ Proč si každý myslí, že za to může ona? Že by zase ta mystická síla osobnosti? Jestli to je pravda, musí dar manipulace s lidmi použít častěji. Bude silou myšlenky působit na prodavače, aby ji přemístili na začátek fronty, případně zařídit, aby sníl v její ulici odtál jako první.

„Slečno Brightová,“ řekl Ashford s velkou dávkou přemáhání. „Prosím.“

Což znamenalo, nepovažujte mě za idiota. Ale bylo pozdě. Už se stalo.

„Váš smysl pro humor je čitelný,“ dodal. „Možná nejste jediná, kdo se na tom podílel, ale jste nepochybně vůdčí osobností. A tak je na vás, abyste danou situaci vyřešila.“

Mohla do toho namočit i Dawnu, ale nechtěla zveřejňovat před deWynterem další jméno. Stačilo, když znal

ty tři. Pokud si myslel, že většina nepravostí padá na její hlavu, neexistoval způsob, jak ho přesvědčit o opak.

„Dobrá,“ řekla. „Cestou na oběd se zastavím u vjezdu a požádám všechny, aby opustili soukromý pozemek Hammersteadu, protože se vám to nelíbí, a jestli tak neučiní, dáte je zavřít.“

Vypadal, jako když spolkl násadu od koštěte. „No... to myslím nebude nejvhodnější způsob, jak to vyřešit.“

„Co navrhuje?“

To byla vyzývavá otázka. Rázem měl prázdný výraz.

Skrývala úlevu. Kdyby deWynter našel vhodné řešení tam, kde ona nenašla ani nevhodné, její sebevědomí by vzalo za své.

„Volala programová ředitelka pořadu *Dobré ráno, Ameriko*“ pokračovala. „Odmítla jsem ji. Časopis Lidé bude volat asi také a ani jim neodpovím. Všechna tahle bulvární publicita firmě škodí.“

„Televize? Národní televize?“ zeptal se plaše. Natáhl krk jako krocán. „Aha... tohle je vlastně skvělá příležitost, a ne že ne.“

Pokrčila rameny. Netušila, jak skvělá příležitost to je, ale nedá se popřít, že jistá ano. Být veřejně známá je ovšem přesně to, co ona nechce. Měla jednu neodmyslitelnou vadu charakteru, za žádnou cenu nechtěla dopustit, aby se na ní Ashford deWynter jakkoliv přižívoval.

„Asi byste to měl navrhnout vyšší moci, ať ta rozhodne,“ pravila rozvázně a vstala. Když budou mít s holkami štěstí, tak mu ta báječná myšlenka neprojde.

Prálo se v něm nadšení a současně nechuť ji zasvěcovat do tajů schvalovacího řízení, kde hrál jen nepatrnou roli a kde bylo jasné, že sám nerozhoduje vlastně o ničem. Byl na pozici středního managementu, vyšší post byl pouhý sen.

Jaine se vrátila do kanceláře a svolala válečnou poradu. Luna, Marci a Jenna se dohodly, že se sejdou u Marci v kanceláři.

Vysvětlila Gine, jak se věci mají, a Gina ji celý zbytek dopoledne pomáhala vyřizovat neodbytné telefonáty.

V době oběda se všechny čtyři, vyzbrojené sušenkami a limonádou, sešly u Marci v kanceláři.

„Hlásím, že se nám situace zcela vymkla z rukou,“ pronesla Jaine s důrazem na každém slovu a informovala je o sestře Giny a o všech hovorech z dnešního dopoledne s NBC a časopisem Lidé, přesně tak, jak to Gina předpověděla.

Všechny zraky se obrátily k Jenně.

Ta pokrčila rameny. „Nevidím žádný důvod k panice. Galan ví všechno. Včera v noci nepřišel domů.“

„Ale ne, drahoušku,“ hlesla Marci solidárně a natáhla se, aby Jennu pohladila po ruce. „To mě mrzí.“

Jenna měla kruhy pod očima, jako kdyby celou noc proplakala, ale zdála se být v klidu. „Mně to líto není,“ pronesla. „Jenom to vyneslo problémy na světlo boží. Buď mě miluje, nebo ne. A jestli ne, tak ať táhne z mého života k čertu a nezaclání.“

„No né,“ užasla Luna a zamrkala na Jennu krásnými očima. „Ty ses holka rozjela.“

„A co ty?“ zeptala se Jaine Marci. „Těžkosti s Brickem?“

Marci je obdařila svým ironickým úšklebkem, který sděloval světu všechno-znamé, většina-vyzkoušena. „S Brickem jsou trable na denním pořádku. Řekněme, že jeho reakce nevybočila z normálu, takže hodně řevu a hodně piva. Když jsem šla ráno do práce, tak ještě spal.“

Pak se obrátily na Lunu.

„Mně se ještě neozval,“ zašklebila se Luna na Jaine. „Měla jsi pravdu s těmi centimetry a vtipy kolem nich. Já teď všem chlapům říkám, že jsem dřív preferovala třicetcentimetrového, ale přehlasovaly jste mě. To zatím stačí, aby zchladli.“

Když se do sytosti vysmály, řekla Marci, „Dobře, tak moje interview, co jsem poskytla místním mládencům, účel nesplnilo. Co do čerta mám komu povídat, aby přestaly tamtamy bít na poplach a byla z toho trochu legrace?“

„DeWynter se kochá představou, že dosáhne s požehnáním kravatáků z prvního patra zadarmo celostátní publicity,“ poznamenala Jaine.

„A oni se na to vrhnou jak ženská na tabulku čokolády,“ ušklíbala se Jenna. „Souhlasím s Marci. Oprášíme seznam a doslova a do písma si pěkně užijeme. Přidáme pár bodů, dopíšeme k tomu komentáře a další vysvětlivky.“

David a Shelley jí to nikdy neodpustí, pomyslila si Jaine. Ale možná, že jim malá lekce neuškodí.

„Tak hrome, co bude?“ zvolala.

„Krucí, tak co?“ sekundovala Luna.

S veselou grimasou se podívaly jedna na druhou a Marci vyndala blok a pero. „Dáme se do toho, ať se o to nakladatelství rvou.“

Jenna smutně pokývala hlavou. „Tak ať třísky lítaj. Volal vám včera v noci někdo zajímavý? Nějaký chlap – aspoň mi to jako mužský hlas připadalo, ale mohla to být i ženská – šeptalo to do telefonu: ‚Která ty seš?‘ Chtělo to vědět, jestli jsem slečna A.“

Luna sebou polekaně trhla. „Mně volal stejný hlas. A pak jsem měla na záznamníku několik nepřijatých hovorů, to by mohl být také on. Ale máš pravdu, z toho, jak divně šeptal, není jasný, jestli je to muž nebo žena.“

„Já měla na záznamníku pět nepřijatých hovorů, zavolal a beze slova zavěsil,“ doplnila Jaine. „Musela jsem telefon vypnout.“

„Já nebyla doma,“ přidala se Marci. „A Brick praštil záznamníkem o zeď, takže já mám doma ticho. Musím si dneska odpoledne cestou z práce koupit nový.“

„To znamená, že ten podivný hlas volal všem,“ uzavřela téma Jaine a najednou měla pocit úlevy a vděčnosti za policajta v sousedním domě.

Jenna pokrčila rameny a ušklíbala se. „To je daň slávě, vážené dámy.“

12.

Jaine si cestou domů pro sebe nespokojeně brblala, ale to jí nezabránilo, aby se nestavila na klinice a nevyzvedla si antikoncepci na tři měsíce. Vyšší management se rozhodl, že ze situace vytěží co nejvíce a že proslavit firmu neškodí, proto události nabraly rychlý spád. Jménem ostatních přikývla Jaine na účast v pořadu *Dobré ráno, Ameriko*, přestože jí nebylo zcela jasné, jaký ohlas může mít Seznam v ranních zprávách, když o nejpikantnějších částech se z pochopitelných důvodů hovořit nebude. Asi to nebylo nic jiného než trumfnout ostatní. Pochopila by ještě tisk jako, řekněme, *Cosmopolitan*, nebo možná tak nanejvýš nějaké měsíčníky pro pány. Ale co otiskne časopis *Lidé* kromě jejich okleštěných životopisů a úvah o tom, jak Seznam změnil jejich životy?

Ale šlo evidentně o obchodování se sexem, i když jen velmi nepřímo.

Všechny čtyři se měly dostavit do studia ABC, filiálky v Detroitu, v poměrně rozumnou hodinu, tedy ve čtyři ráno, a rozhovor bude předtočen. Požadavek zněl, aby šly už z domova vhodně oblečené, učesané a nalíčené. Moderátorka z ABC přiletěla do Detroitu, aby vedla osobně rozhovor, který by se neodehrával v prázdném studiu pouze se sluchátky na uších, při němž by se odpovědi na otázky kladené na dálku z New Yorku vysílaly jen tak pro nic za nic do éteru. Přítomnost živého profesionála znamenala velkou poctu. Jaine se poctivě snažila si tu poctu vychutnávat, ale nejvíc ze všeho ji deptala ta zoufale časná ranní hodina, kdy se bude bohužel tahat z peřiny, aby se stačila obléknout, učesat a nalíčit. Ve dvě ráno je vstávání malá vražda.

Hnědý pontiac na svém místě nebyl a sousedův dům nejevila žádné známky života.

BuBu ji přišel pozdravit se zbytky roztrhaného polštáře na fousech. Do obývacího pokoje se Jaine raději ani nedívala. Zachránit pohovku by mohla jen tak, že do obývacího pokoje zavře dveře, a BuBu se tam nedostane. Ale pak by obrátil projevy frustrace na jinou část zařízení domu. Pohovka byla stará a potřebovala beztak vyměnit, a proto mohla zůstat kocourovi plně k dispozici.

Cestou do koupelny pojala jisté podezření, které se potvrdilo. Začala menstruovat přesně podle kalendáře. Ulevilo se jí. Na pár dní je chráněna před slabostí podlehnout Samovi. A nebude si příštích pár dní holit nohy. S chlupatýma nohama si románek rozmyslí. Rozhodla se, že si ho bude držet od těla ještě pár týdnů jenom proto, aby ho trápila. Představa utrápeného Sama ji vzrušovala.

Vykoukla z kuchyňského okna. Pontiac tam nestál, ale mohl přijet truckem stejně jako včera. Zálclony byly ale stažené.

Bylo těžké trápit někoho, kdo nebyl.

Na vjezdu do garáže zaparkovalo za jejím viperem auto, ze kterého vyšli muž a žena. Muži se na rameně houpala kamera a v rukou táhl několik vaků. Žena nesla kabelu, a přestože bylo horko, měla na sobě sako.

Nemělo cenu se před nimi skrývat, ale do svého obývacího vystlaného rozcupovaným polštářem je nepustí. Popošla ke dveřím do kuchyně, otevřela a vyšla na verandu. „Pojďte dál,“ řekla unaveným hlasem. „Dáte si se mnou kávu? Stavím na ni.“

Corin pozoroval obličej v zrcadle. Někdy se mu na týdně a měsíce vytrácel, ale teď se znovu vracel jako obraz, který nikdy nezmizel. Dneska se na práci nesoustředil, protože ho děsila představa, co by se stalo, kdyby je uviděl živé. Ty čtyři kurvy. Jak se mohly opovážit ho zesměšnit, vysmívat se mu

svým Seznamem. Kdo si myslí, že jsou? Nepřipustily, že je dokonalý, ale on to ví sám nejlépe. Koneckonců, pocit dokonalosti mu vštípila matka.

Když přijela Jenna domů, Galan už na ni čekal. Na okamžik se jí žaludek sevřel nevolností, ale hned se vzpamatovala. Sebevědomí si udrží za každou cenu.

Zavřela vrata u garáže a přes skladiště se dostala do kuchyně, do jejich nádherné kuchyně s bílými skříňkami a spotřebiči a nablýskanými měděnými hrnci vyskládanými na polici nad jídelním stolem. Kuchyň si nechali udělat na zakázku a navrhoval ji designér. Byla to její nemilejší místnost v domě – ne snad proto, že by tak ráda vařila, ale proto, že měla ráda její kouzelnou atmosféru. Nevelký výklenek plný bylinek a kapradí s malou kvetoucí kytíčkou, vzduch naplněný vůní a svěžestí. Do výklenku vtěsnila dvě pohodlná křesílka a stůl s podnožkou, kam se daly natáhnout unavené nohy. Výklenek byl z leštěného skla, takže propouštěl množství světla, ale byl současně chráněn před horkem a chladem. Ráda tam sedávala s knihou a šálkem horkého čaje, zvláště v zimě, kdy venku ležel sníh, ale uvnitř bylo útulno a čisto a všude kolem hodně zeleně.

Galan v kuchyni nebyl, Jenna položila kabelku a klíče na své místo, odkopla boty a dala si na plotnu konvici na vodu. Nezavolala na něj a ani ho nehledala. Byl určitě zalezlý ve svém brlohu, díval se na televizi a utápěl se ve své nenávisti. Jestli s ní chce mluvit, bude muset ze své nory vylézt.

Převlékla se do kraťasů a upnutého trika. Postavu měla pořád dobrou, trochu svalnatější, než by si přála, ale to byl výsledek dlouhého působení v dívčí fotbalové jedenáctce. Neodmítla by mít štíhlou postavu jako Luna nebo Jaininy křivky, ale byla sama se sebou spokojená. Jako většina vdaných žen i ona přestala nosit přiléhavé šaty a přešla na zimní svetry a letní trika. Možná je na čase začít pracovat na svém vzhledu a dopracovat se tam, kde s Galanem začínali.

Odvykla si, že je Galan na večeři doma. Spokojila se s jídlem, které si objednala nebo si něco přihřála v mikrovlnce.

Usoudila, že by stejně nevečeřel, kdyby něco připravila, a tak si vyndala z mrazáku jeden ze svých zamrazených pokrmů. Bylo to nízkokalorické a bez tuku, takže si mohla dopřát nakonec i kus zmrzliny.

Galan se vynořil ze svého doupěte, zrovna když olizovala špejli od zmrzliny. Stál a pozoroval ji, jako by čekal, že mu skočí do náruče a bude se kát a omlouvat a on se pustí do dalšího kola předem připraveného kázání.

Místo toho Jenna jen suše konstatovala. „Jsi nemocný, že nejsi v práci?“

Zatnul zuby a rty se mu zúžily. Vypadá pořád ještě dobře, pomyslela si bez stopy vzrušení. Byl upravený, opálený a vlasů měl skoro stejně, jako když mu bylo osmnáct. Oblékal se vkusně, zejména si oblíbil dobře sladěné stylové barvy a drahá kožená saka.

„Musíme si promluvit,“ promluvil ponurým hlasem.

Zdvihla obočí se zdvořilým výrazem v očích přesně tak, jako by to udělala Jaine. Jaine tímhle nepatrným pohybem očí dosáhla u lidí víc, než kdyby použila pneumtické kladivo. „Ale nezůstal jsi doma z práce jenom kvůli tomu, že ne, drahý?“

Z výrazu tváře vyčetla, že by měla důležitost situace a jeho náladu brát vážně. Hlavně aby se jí to povedlo.

„Vidím, že si ani v nejmenším neuvědomuješ, že jsi mě naprosto znemožnila,“ začal. „Nevím, jestli budu kdy schopen ti odpustit, že jsi ze mne v práci udělala terč nejapných vtipů. Řeknu ti to zcela otevřeně, nevyřešíme to, dokud se budeš scházet s těma třema krávama, které nazýváš kamarádkami. Už tě s nima nechci vidět, jasný?“

„Aha, tak je to tedy,“ poznamenala Jenna nahlas. „Ty mi chceš určovat, s kým se smím a s kým se nesmím přátelit. V pořádku. Takže... když přestanu kamarádit s Marci, ty se zrekneš přítele Jasona. Za Lunu pošleš k šípku... Curta? A pokud jde o Jaine – hm, když se vzdám Jaine, tak ty

skoncuješ přinejmenším se Stevem, který podle mého názoru je beztak podřadná kategorie, takže bys mohl přihodit něco navrch, aby se skóre srovnalo.“

Civěl na ni jak na dvouhlavé tele. Se Stevem byli nejlepší kamarádi od střední školy. Chodili spolu v létě na zápasy Tygrů a v zimě Lvů. Užívali si pánské jízdy. „Ty ses zbláznila!“ vybuchl jak sopka.

„Že chci, abys přerušil některá přátelství? To je zajímavé, když musím já, tak ty také.“

„Já ale nerozbívám naše manželství stupidním seznamem o tom, kdo je dokonalý chlap!“ ječel na ni.

„Nejde o to, který chlap je, nebo není dokonalý,“ opravila ho, „ale které vlastnosti dělají chlapa dokonalým. Víš, jsou to vlastnosti jako úcta. A věrnost.“ Pozorně se na něj zadívala, když vyslovila slovo věrnost, a sledovala, jak to na Galana zapůsobí a jestli má její dvouleté podezření nějaký reálný základ, nebo jestli se jedná jenom o známý model stereotypu manželství a vyhasínání citů.

Odvrátil od ní pohled.

Jenna se vnitřně ozbrojila pro případ, že ji čeká krutá pravda, která bude bolet. Zapřela se, aby se s tím mohla v příštích minutách, dnech a týdnech vyrovnat.

„Která to je?“ zeptala se tónem, který v sobě nenesl ani stopy zájmu, jako kdyby se ptala, jestli vyzvedl prádlo z prádelny.

„Kdo jako? Jaká která?“

„Ta druhá. Přece ta, se kterou mě neustále v myšlenkách srovnáváš.“

Zrudnul jako rak a strčil ruce do kapes. „Nebyl jsem ti nevěrný,“ zamumlal. „Jenom odbíháš od tématu...“

„I když jsi nebyl fyzicky nevěrný, čemuž tak docela nevěřím, je tady někdo, kdo tě zaujal víc než já, že jo?“

Zrudnul ještě víc.

Jenna vzala ze skříňky hrneček a čajový pytlík. Ponořila pytlík do hrnku, nalila na něj horkou vodu a po chvilce řekla: „Měl bys dneska spát v motelu.“

„Jenno –“

Zvedla ruku a ani se na něj nepodívala. „Nechci dělat ukvapené závěry stran rozvodu nebo odloučení. Chci, abys dneska odešel přespat někam jinam a nechal mě v klidu si všechno důkladně rozmyslet a uvědomit si, kde jsem udělala chyby.“

„A co ten zpropadený Seznam?“

Mávla rukou. „Seznam není důležitý.“

„Jak není důležitý! Denně mám v práci na talíři, že máš ráda nadměrně velké klacky...“

„A jediné, co jsi jim měl na to říct, bylo, jo, tak to mi, pánové, lichotíte,“ odlehčila vážnou konverzací. „Seznam se opravdu trochu vymyká normálu. A co? Podle mě je to jen trochu legrace, což si taky myslí většina lidí. Jsme pozvané do pořadu Dobré ráno Ameriko už zítra ráno. Poskytneme rozhovor i pro časopis Lidé. Rozhodly jsme se, že budeme hovořit s každým, kdo o to bude stát, a tak snad celá aféra odezní rychleji. A pak se doufejme objeví nová mediální bomba, ale do té doby si tu legraci jaksepatří vychutnáme.“

Nevěřil vlastním uším a jen nepřítomně kroutil hlavou. „Nejsi ta žena, kterou jsem si bral,“ vyslovil nahlas kruté obvinění.

„To je v pořádku, protože ani ty nejsi chlap, za kterého jsem se já provdala.“

Otočil se a odešel z kuchyně, Jenna sklopila oči zalité slzami a podívala se na hrnek čaje, který držela v ruce. Všechno bylo v troskách, to je jasné. Měla si toho všimnout už dávno. Nakonec, znala Galana ze všech nejvíc, takže bylo jednoduché si odvodit závěr, že je zamilovaný.

Když přišla Marci domů, Brick se nepovaloval na gauči jako obvykle, i když měl auto zaparkované na vjezdu do garáže. Vešla do ložnice a našla ho, jak si pěchuje věci do pytle. „Někam jedeš?“ zeptala se ho.

„Jo,“ odsekl nevrle.

Pozorovala ho, jak balí. S dlouhými vlasy, neoholenou bradou, ostrými rysy a oblečený v těsných džínách, upnutém triku a odřených botách nevypadal na chlápka pivního typu špatně. Byl o deset let mladší než ona, nestaral se o nic, co se netýkalo sportu, ale bohužel hledání práce k jeho oblíbeným disciplínám nepatřilo. Upřímně řečeno, už dávno Brick nepředstavoval výhru v loterii. Díkybohu ho ani nemilovala. Nemilovala už pár let nikoho. Brick byl dobrý v posteli, ale jako partner nestál za nic. Zatáhl zip na vaku, vzal ho za poutko a beze slova prošel kolem ní.

„Hodláš se vrátit?“ optala se. „Nebo ti mám zbytek věcí poslat na novou adresu?“

Zadíval se na ni. „Proč se ptáš? Nepochybuji o tom, že si najdeš brzy někoho, kdo bude splňovat tvoje požadavky a kdo mě plně nahradí. Někdo, kdo bude mít pětadvaceticentimetrovou hadici, přesně podle tvých představ.“

Vykulila oči. „Ale, ale,“ zamumlala si pro sebe. „Bože, chraň mě před uraženou mužskou ješitností.“

„Tomu bys nerozuměla,“ dodal a k velkému překvapení zjistila, že slyší v jeho drsném hlase stopy ublížení.

Marci se nestačila divit, jakým tempem vyletěl Brick z domu a práskl za sebou dveřmi auta. Vyrázil z místa jak střela, až vyrval koly kus šterku na vjezdu.

Stála jako opařená. Brick a dotčený? Kdo by si to byl pomyslel?

Ale co, buď se vrátí, nebo ne. V duchu pokrčila rameny a otevřela krabici s novým záznamníkem, který pověsila na zeď. Nahrávala si příchozí zprávy a přemýšlela, kolik zmeškala hovorů od chvíle, kdy Brick mrštil starým záznamníkem o zeď. I kdyby byl zvedl telefon, neobtěžoval by se převzít pro ni vzkaz, rozhodně ne v takovéhle náladě.

Jestli někdo ode mne chce něco důležitého, zavolá znovu, rozhodla nakonec. Ani nestačila dokončit myšlenku, když telefon zazvonil.

Zvedla sluchátko. „Haló.“

„*Která ty seš?*“ zašeptal hlas jako ze záhrobí.

13.

Jaine protřela jedno oko a zírala nepřítomně na hodiny, které vydávaly neskutečně odporný pištivý zvuk. Po chvíli si uvědomila, že je to budík – ostatně snad poprvé v životě ho slyšela ve dvě ráno – natáhla se po něm a zamáčkla ho. Opájela se nastalým tichem a přemýšlela, proč ten zatracený budík řve v tuhle nekřesťanskou hodinu.

Protože ho na tu hodinu mezi psem a vlkem nařídila, to je ten důvod.

„Ne,“ zabědovala, když se štrachala temnou místností. „Nevstávám. Spala jsem jen čtyři hodiny!“

Nakonec jí nic jiného nezbylo. Než si šla lehnout, tak zapojila zdravý rozum a nastavila časovač kávovaru na jednu hodinu padesát. Když doklopýtala do kuchyně, probrala ji k životu vůně kávy. Rozsvítila lustr a zamžourala očima do prudkého světla.

„Lidé od televize jsou vrazi,“ bručela a sáhla po kávě. „Normálního jedince by to zahubilo.“

S hrnkem kávy v ruce se vydala do sprchy. Když si pustila proudy vody na hlavu, uvědomila si, že si nechtěla namočit vlasy. Nepočítala s tím, že si bude mýt a vysoušet vlasy, jenomže teď – mokrá od hlavy až k patě – bylo jasné, že vstala pozdě a nestíhá. Opřela se zoufale o zeď a zaúpěla. „To je na mě moc.“

O pár minut později se srovnala a přemluvila samu sebe, že to aspoň zkusí. Rychle si naplácala na hlavu šampon, vydrbala a za tři minutky byla hotova. Jednou rukou držela další šálek horké kávy a druhou si fénovala vlasy a rychlostí blesku upravila účes lakem s efektem lesku. Ranní vstávání a výraz naprosté hrůzy a beznaděje skryje jen pořádná vrstva

make-upu. Nanesla rychle líčidlo na obličej a snažila se, aby docílila zářivého vzhledu. Místo toho vypadala jak po pořádné kocovině, ale na sebemenší vylepšení čas nezbýval.

Nic černého na sebe, zněl pokyn televizní pracovnice. Jaine si přesto vzala na sebe dlouhou černou sukni, protože kamery je budou snad zabírat jen od pasu nahoru. K tomu zvolila nabíraný červený svetřík s tříčtvrtečními rukávy, který s černou sukní ladil, zapínala si pásek a současně si nazouvala černé lodičky a připínala klasické zlaté kulaté náušnice.

Mrkla na hodiny. Tři hodiny. Jo, dobrá práce, zvládnuto na jedničku!

Neuvěřitelné.

Tak, a co dál? Žrádlo a pití pro BuBu, který raději někam zalezl. Chytré zvíře, pochválila.

Domácí povinnosti splněny a pět minut po třetí vyrazila z domu. Cesta do garáže u souseda stále zela prázdnotou. Hnědý pontiac jako by se propadl do země a ani v noci nebylo slyšet, že by někdo přijel. Sam se doma neukázal.

S největší pravděpodobností zůstal u své přítelkyně, zaskřípala zuby. Ne! Připadala si jak idiot. Jasně že nebyl sám. Chlapi jako Sam ani sami být nemohou a mají v záloze jednu, dvě nebo tři ženské. S ní nemohl počítat, protože nebere antikoncepci, a tak utrl ze záhonu další poupátko.

Je to hajzl, napadlo ji znovu a nasoukala se za volant vipera. Kdyby si vzpomněla, jak dopadly předchozí vztahy, tak by se nemohla zjančit jak malá. Hormony evidentně převálcovaly zdravý rozum a zpila se nektarem nebezpečných erotických slastí. Stručně řečeno, při pohledu na jeho nahé tělo v ní vybuchla sopka.

„A dost už,“ poručila si a vyjela do spící ulice. „Už ani náznak podobných myšlenek.“ A hotovo. Zakázala si myslet na jeho joystick hrdě trčící do nebe.

Skoro se jí draly slzy do očí při pomyšlení, že musí zvítězit hrdost a že musí vymazat z hlavy úctyhodnou a vábnou erekci. Ve frontě před jeho ložnicí stát nebude!

Promine mu, že nezavolal, jen jestli je těžce zraněn a upoután na nemocničním lůžku. Smrt zastřelením nebo jiné zranění nepřipadá v úvahu, to by se hned rozneslo, když jde o policajta, a kdyby se stal obětí dopravní nehody, tak by jí to paní Kulavichová určitě řekla. Ne, ne, byl zdravý a v pořádku. Ale kde byl, to je ve hvězdách.

Jen pro klid vlastního svědomí si připustila malinkou obavu, co s ním je, ale převážila upřímná chuť mu to osladit.

Ztratit hlavu kvůli chlapovi je čirý nesmysl. Svět je plný jiných zajímavých věcí. Nejhorší byl fakt, že měla vlastní trpkou zkušenost. Tři zpackaná zasnoubení ji vyškolila a dá si zatracený pozor, aby udržela zdravý rozum a nepouštěla se do bezhlavých dobrodružství s živočišným druhem zvaným chlap, protože to je cesta do pekel. Sam se jí zatím nedostal pod kůži – jen trochu snad – ale potácela se na kraji propasti a málem se dopustila osudové chyby. Nechápe, jak mohla být tak lehkomyslná.

Kčertu s ním, ale zavolat mohl.

Kdyby měla jeho kadeř, mohla by ho zaklít, ale vsadila by boty, že možnost připlížit se k němu s nůžkami v ruce je mimo tento vesmír.

Bavila se představou, jak mu odstřihne kus vlasů a vyřkne kletbu. Nejvíce ji zaujalo prokletí topořivých sil. Ha! Musel by se potupně dívat, jak se mu před užaslými zraky žen stává z pevně vztyčeného kyje povadlá nudle.

Na druhé straně možná reagovala zbytečně přehnaně. Jedna pusa neznamená vztah. Nemůže si dělat nároky na něj, na jeho čas ani na jeho erekce.

Ale ona si je přece, ksakru, nedělá!

Dost nelogických úvah. Musí se s tím něco dělat. To, co cítila k Samovi, prostě překročilo únosnou mez a oscilovalo mezi zuřivostí a chtíčem. Uměl ji dostat do varu jako nikdo předtím. A nebyl daleko od pravdy, když tvrdil, že ji jednou políbí a skončí oba nazí. Kdyby si byl vybral příhodnější místo, a ne vjezd do garáže, určitě by ztratila rozum a bez mrknutí oka by mu klidně podlehla.

Sama sobě musela přiznat, že i jejich hádky nabízely jistý druh vzrušení a rozhodně ji bavily. Se všemi snoubenci a lidmi vůbec se držela zpátky a slovní přestřelky krotila.

Často měla hodně jízlivé poznámky a Shelley i David se jí raději klidili z cesty, než by se s ní pustili do sporu. Matka se snažila mírnit její odpovědi a reakce a zčásti se jí to dařilo. Ve škole se ze všech sil snažila držet jazyk za zuby, protože řízné odpovědi jí napadaly rychlostí blesku a spolužáci zůstávali v němém úžasu bez šance pochopit tok jejích myšlenek. A navíc nechtěla urážet city druhých, a tak se rychle naučila nechávat si odpovědi jen pro sebe.

Proto si nesmírně vážila přátelství s Marci, Jennou a Lunou. Přestože byly každá jiná, braly ji takovou, jaká je, a její kousavé poznámky je neurážely. Stejně dobře se cítila ve společnosti Sama, protože měl taky pěkně prořízlou pusku a v drzých, provokativních a okamžitých odpovědích si s ní určitě nezadal.

Nechtěla se ho vzdát jen tak. Když si tuhle myšlenku připustila, pak má jenom dvě možnosti. Vycouvat z toho hodně rychle, což ji napadlo jako první, nebo mu uštědřit výchovnou lekci, že ... že si nebude zahrávat s jejími city. Kruci! Jestli tady bylo něco, co nechtěla dát do hry ani za nic, tak to byly city. Nelíbilo se jí, když si někdo dovolil vzít si na paškál vipera, to je také pravda, ale to bylo něco jiného. Sam stál za to, aby o něj bojovala. Jestli má nějaké ženské v hlavě a v posteli, tak je odtamtud rychle vypakuje, a pak ho ztrestá za to, že ji dostal do kouta.

Tak. Hned se cítila lépe. Strategie je jasná.

Do studia přijela dřív, než předpokládala, ale v ulicích nebyl touhle dobou ještě žádný provoz a byly průjezdné. Luna se právě soukala ven ze svého camara. Vypadala svěže a odpočatě, jako by bylo devět, a ne čtyři hodiny ráno. Na sobě měla zlaté šaty z hedvábí, které dokonale ladily s její čokoládovou pletí.

„To je síla, co?“ obrátila se na Jaine cestou k zadnímu vchodu do budovy, kudy měly podle instrukcí vejít.

„Hrůza,“ přikývla Jaine. „Je proti přírodě, aby byl někdo v tuhle hodinu naživu a ještě k tomu funkční.“

Luna se zasmála. „Jsem si jistá, že kromě nás byly venku jen kriminální živly, protože kdo jiný by opouštěl teplo domova a vyhřátou postel?“

„Drogoví dealeri a úchylové, nikdo jiný.“

„Prostitutky.“

„Bankovní lupiči.“

„Vrazi a násilníci.“

„Zaměstnanci televize.“

Když dorazila Marci, ještě se zalykaly smíchy. Přihnala se k nim se slovy: „Všimly jste si podivínů na ulicích? Museli vstávat o půlnoci nebo tak nějak.“

„Teď jsme se o tom bavily,“ zašklebila se Jaine. „Vsadím boty, že ani jedna z nás není notorickou návštěvnicí mejdanů a neplazí se za kuropění po čtyřech k domovu.“

„Já za sebou pár podobných akcí mám,“ připustila Marci vesele. „Ale skoncovala jsem s tím. Štvalo mě, že mám pošlapané prsty u rukou.“ Rozhlédla se. „Nechce se mi věřit, že jsem tu dřív než Jenna. Ta je dochvilná, já ani náhodou.“

„Galana možná chytil záchvat a nepustil ji z domu,“ zauvažovala Luna.

„To ne, zavolala by, kdyby nemohla přijet,“ odpověděla Jaine. Mrkla na hodinky. Za pět minut čtyři. „Jdeme dovnitř. Mohli by tam mít kafe a já potřebuju pořádnou vzpruhu, jestli mám vypadat jako člověk.“

Jaine už v televizním studia byla a tak ji nepřekvapil obrovský prostor, tma a množství kabelů plazících se po zemi jak hadi. Kamery a světla mířily do jednoho místa a všude kolem bylo plno rozsvícených monitorů. Po studiu pobíhalo pár lidí, většinou v džínách a triku, a jedna žena, která měla na sobě kostýmek broskvové barvy. Vykročila jim naproti s nataženou rukou.

„Ahoj, jsem Julia Belottiová. A vy budete určitě dámy ze Seznamu?“ Zasmála se vlastnímu vtipu a se všemi si potřásla rukou. „Rozhovor s vámi povedu já, ale nejste čtyři?“

Jaine se ukrotila a nezačala rozpočítávat, ale místo toho řekla: „Ne, myslím, že jsme jen tři.“ To byla přesná ukázka její prostorekosti, kterou se snažila ovládat.

„Jenna se opozdila,“ vysvětlila Marci.

„Jenna Yotherová, že ano?“ Slečna Belottiová se chtěla blýsknout domácí přípravou. „Vy jste Marci Deanová, viděla jsem kousek pořadu, který běžel v televizi.“ Upřeně se zadívala na Jaine a zaváhala.

„A vy...?“

„Jaine Brightová.“

„Vy budete vypadat na kameru skvěle,“ chválila slečna Belottiová a s úsměvem se obrátila na Lunu. „Vy musíte být Luna Scissumová. Musím přiznat, jestli je i Jenna Yotherová taková kočka jako vy, tak to bude skutečná bomba. Asi ani netušíte, jaký poprask způsobil váš Seznam v New Yorku, že ne?“

„Ani ne,“ připustila Luna. „Překvapilo nás, že se tomu věnuje tolik pozornosti.“

„Nezapomeňte to poznamenat, až budeme točit,“ poučovala je slečna Belottiová a podívala se na hodinky. Zatvářila se trochu nervózně, ale v tom se otevřely dveře a vstoupila Jenna Bezvadný účes i make-up a tmavomodré šaty, které dodávaly celému jejímu vzhledu dokonalost.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekla a připojila se ke skupince. Žádné vysvětlení, jen strohá omluva, Jaine se na ni pozorně podívala a měla pocit, že pod make-upem jsou jasné stopy vyčerpání. Všechny toho měly už jen díky rannímu vstávání dost, ale ona k tomu ještě byla vystresovaná.

„Kde je tady toaleta?“ zeptala se Jaine. „Ráda bych se trochu upravila a dala si kávu, jestli je to možné.“

Slečna Belottiová se zasmála. „V televizních studiích je káva součástí zařízení. Pojdte za mnou,“ ukázala před sebe a vedla je halou.

Jakmile za nimi zaklaply dveře, obrátily se všechny na Jennu. „Jsi v pořádku?“ vyhrkly na ni.

„Jestli se ptáte na Galana, tak ano. Jsem v pohodě. Poslala jsem ho spát do motelu. Měl možnost strávit noc se svojí přítelkyní, ale to už jsem nechala na jeho rozhodnutí.“

„Přítelkyní!“ vyvalila Luna zděšeně oči.

„Je to šmejd,“ dodala Marci a nechala na Jenně, jestli si myslí totéž.

Jaine se probrala jako první a udělal závěr, „Chytil se do vlastní pastičky a nemůže ti vyčítat Seznam, co?“

Jenna se zasmála. „Přesně tak a pěkně ho to štve.“ Usmívala se na ně. „Hele, jsem v poho. Jestli se chce dát rozvést, tak je dobře to vědět včas a neztrácet čas zachraňováním rozpadajícího se manželství. Když je člověk na realitu připravený, nemůže ho nic zaskočit.“

„Jak dlouho to s ní už táhne?“ zajímala se Marci.

„Přísahal, že to není pravda, že nevěrný ve skutečnosti nikdy nebyl. A tomu mám věřit!“

„Jasně,“ dodala Jaine. „Já také věřím, že slunce vychází na západě.“

„Co když nelže?“ zapochybovala Luna.

„Možné, ale nepravděpodobné,“ pravila zkušeným hlasem Marci. „Cokoliv přiznají, to je jen špička ledovce. Člověk je tvor chybuje a jsme jenom lidi.“

Jenna si přejela rtěnkou rty. „Moc na tom nezáleží. Když ji miluje, tak je jedno, jestli s ní i spí. Zapomeňte na něj. Já si počkám; on je ten, kdo musí jednat. Užij si Seznamovou akci naplno, a jestli se najde nakladatel, tak já říkám knize ANO. A když si vyděláme nějakou korunu, tak to bude jen náplast na strádání a peklo, které prožíváme.“

„Amen. Konec,“ uzavřela Marci a dodala, „Brick zmizel. Jeho city byly zraněny.“

Civěly na ni s otevřenými ústy a snažily se představit si trpícího Bricka.

„Jestli se nevrátí,“ dodala Marci, „budu muset znovu rozjet akci randění. Bože, ta myšlenka mě zabije. Chodit tancovat, dovolit chlapovi, aby mi koupil pár drinků... to je děs.“

Smály se ještě při odchodu z toalety. Slečna Belottiová je už očekávala. Zavedla je ke kávovaru, kde pro ně byly nachystány čtyři šálky s kávou. „Až budete připraveny, tak natočíme krátkou ukázkou,“ vysvětlila a z podtónu znělo, aby sklaply a sedly si na zadek. „Zvukař vám nasadí a nastaví mikrofony a upravíme světla. Kdybyste mohly jít tudy...“

Kabelky odložily mimo záběr a se šálky v ruce se posadily do studia, které bylo pro tento účel přestavěno na útulný obývací pokoj s pohovkou, dvěma křesílky, umělými květinami a intimní lampičkou, která ale nesvítila. Chlapík, který vypadal tak na dvacet, jim připevňoval mikroporty. Slečna Belottiová si připnula mikrofon na klopu saka.

Ani jedna nebyla dost chytrá, aby si oblékla sako. Luny zlaté, šálové šaty byly v pořádku a stejně tak šaty Jenny s velkým výstřihem. Marci měla rolák bez rukávů, což znamenalo, že mikrofon jí mohou dát jen na límec ke krku. Musela však dávat velký pozor, když otáčela hlavou, protože by mohla rušit nahrávku nevhodnými zvuky. Pak se zvukař podíval na Jaine a její červený svetr upnutý ke krku a znejistěl. „Ach jo.“

Jaine se zakřenila a natáhla k němu dlaň: „Připíchnu si to sem. Má to být uprostřed nebo na straně?“

Vrátil jí úšklebek. „Přesně do středu bych prosil, děkuji.“

„Žádné flirtování,“ napomenula ho a strčila si mikrofon pod svetr a přiklapla si ho mezi ňadra. „Na to je dost brzy.“

„Budu hodný.“ Přimhouřil významně oko, přichytil jí drát k boku a vrátil se ke své aparatuře. „Tak a teď potřebuji, abyste jedna po druhé něco řekly, a já si nastavím zvuk.“

Slečna Belottiová začala jako první nezávaznou konverzaci na téma, odkud jsou a jestli jsou všechny z Detroitu. Když byl zvuk i světla v optimální poloze, podívala se slečna Belottiová na producenta, který začal odpočítávat, pak jí dal pokyn a ona volně přešla na ostrý rozhovor na téma slavného – nebo neslavného, záleží na úhlu pohledu – Seznamu, který zaplavil celou zemi a o kterém se diskutovalo u snídání v mnoha rodinách téměř ve všech

státech. Pak je jednu po druhé představila a položila otázku: „Má některá z vás doma pana Dokonalého?“

Rozesmály se. To kdyby věděla!

Luna šťouchla kolenem do Jaine, aby se ujala slova.

„Nikdo není dokonalý. Dělaly jsme si legraci a Seznam je jenom utopie.“

„Chiméra nebo skutečnost, lidé berou Seznam vážně.“

„To je jejich věc,“ připojila se Marci. „Požadavky, které jsme sepsaly, jsou jen naší představou dokonalého muže. Jiné čtyři ženy by pravděpodobně daly dohromady odlišné vlastnosti, nebo by jim daly v pořadníku jiné místo.“

„Asi víte, že hnutí feministek pobouřila část Seznamu, která se zabývá sexuálními otázkami. Ženy, které tak dlouho bojovaly za to, aby je muži neposuzovali jen podle velikosti podprsenky, mají pocit, že jejich úsilí je zmařeno, když někdo poměřuje muže podle jejich fyzických predispozic.“

Luna významně pozvedla obočí. „Domnívám se, že feministky bojovaly mimo jiné i za to, aby ženy mohly svobodně vyjádřit svůj názor na to, co chtějí. My jsme řekly, co chceme. Upřímně.“ To byla přesně její parketa. Byla přesvědčená o tom, že politická korektnost je hnus, a nikdy neváhala to dát najevo.

„Nepředpokládaly jsme, že se Seznam dostane na veřejnost,“ zasáhla do diskuze Jenna, „Stalo se to náhodou.“

„Nebyly byste tak upřímné, kdybyste věděly, že bude Seznam otištěn?“

„Právě naopak,“ zažertovala Jaine, „Naše požadavky by byly mnohem vyšší.“ Proč se, hrome, trochu nepobavit, jak navrhovala Jenna.

„Přiznaly jste se, že jste v opravdovém životě pana Dokonalého nepotkaly,“ pravila slečna Belottiová jemně. „Máte vedle sebe vůbec nějakého muže?“

Hm, malé rýpnutí z ní vypadlo jako z pravého profesionála bez varování, pomyslila si Jaine v obavě, jestli z nich nemá interview udělat ženské, které nejsou schopné si najít a udržet chlapa. Trochu se ušklíbla a musela

sebekriticky přiznat, že když zváží všechny okolnosti, je to zatraceně přesný odhad. Ale jestli chce slečna Belottiová trochu vzruchu, proč jí ho nedopřát? „Ne tak docela,“ řekla. „Ne každý muž splňuje daná kritéria.“

Marci a Jenna se zasmály. Luna se pousmála. Zpoza scény se ozval tlumený smích.

Slečna Belottiová se obrátila na Jennu. „Vy jste jediná vdaná, že paní Yotherová? Co říká Seznamu váš manžel?“

„Nic moc,“ připustila vesele Jenna. „Asi to samé, co bych si myslela já, kdyby se mlsně koukal na bujné vnady.“

„Takže je to něco jako oko za oko, zub za zub, tedy prsa za...?“

Uvědomila si pozdě, že použila příměr, který nebyl na místě. Štěstí, že byl rozhovor předtočen a nevysílal se přímo.

„Pravdou zůstává, že jsme vyjmenovaly obecně lidské vlastnosti. Číslo jedna věrnost, pamatujete? Dobrý vztah je především o věrnosti. Tečka.“

„Četla jsem celý článek a uznejte, že není jen o věrnosti a spolehlivosti. Největší rozruch vyvolala pasáž o mužských fyzických předpokladech.“

„Je to jenom legrace,“ řekla Jaine klidným hlasem. „A nejsme blázni, i když nám není samozřejmě jedno, jak chlap, kterého máme vedle sebe, vypadá.“

Slečna Belottiová se podívala do notesu. „Z článku není jasné, kdo se skrývá pod písmenem A, B, C a D. Která z vás je A?“

„To neprozradíme,“ odmítla rezolutně Jaine. Kromě ní zbystřila pozornost ještě Marci.

„Lidi zajímá, kdo pronesl tu kterou větu, a mě už se pár anonymů po telefonu ptalo, která jsem,“ dodala Marci.

„Mě také,“ přikývla i Jenna. „Ale to neřekneme. Ve všem jsme se shodly. Někdy převážil hlas většiny nad názorem jednotlivce, ale v tomto bodě si budeme chránit soukromí za každou cenu.“

Odpovědi se slečna Belottiová nedočkala. Když utichl smích, slečna Belottiová zkusila další útok přímo na tělo. „Chodíte s někým?“ zeptala se Luny.

„Nijak významně.“ A máš to, Shamale.

Obrátila se na Marci. „A vy?“

„Momentálně ne.“ Vyžer si to, Bricku.

„Takže jen paní Yotherová žije ve svazku. Znamená to, že jste přehnaně náročné?“

„Proč bychom neměly být?“ zeptala se Jaine a zablýskalo se jí v očích. Od té chvíle už měl rozhovor jen sestupnou tendenci.

„Bože, jak já bych spala,“ zívla Jenna, když v půl sedmé opouštěly studio. Slečna Belottiová měla moře materiálu, který bohatě vystačí na krátký vstup. V jednu chvíli zapomněla na připravený scénář a hájila zarytě feministické pozice, Jaine pochybovala, že by se mohl být jen zlomek dostat do éteru, ale televizní štáb šlel nadšením.

Cokoliv z toho sestříhají, bude se to vysílat příští pondělí. Tou dobou to možná ani nebude nikoho zajímat. Koneckonců, jak dlouhou životnost může Seznam mít? Lidé mají svoje starosti a Seznam se ve skutečnosti dávno přežil.

„Ty telefonáty mě trošku straší,“ připustila Marci, mžourajíc do jasné oblohy bez mráčku. „Lidi jsou divný. Nikdy nevíš, komu šlapeš na kuří oko.“

Jaine věděla naprosto přesně, komu chce provětrat krovky. Jestli se z toho, co řekla, odvysílá aspoň kousek, Sam to vezme jako osobní výzvu. Přála si, aby to tak bylo, protože kvůli němu to také udělala.

14.

„Tak,“ spustila Marci u stolku v bistro, jakmile měly před sebou šálky kávy. „Co Galan?“

„Není skoro o čem mluvit,“ odpověděla Jenna a pokrčila rameny. „Když jsem včera přišla z práce, byl doma. Vyzval mě, abych se zřekla svých kamarádek, třech, abych byla přesná, a hádejte, které to jsou. Oplatila jsem stejnou mincí a požádala ho o stejnou laskavost, kus za kus. A pak, snad to byla ženská intuice, jsem najednou měla pocit, že je poslední dva roky tak chladný a že je v tom nejspíš jiná žena.“

„Copak se zbláznil?“ zeptala se rozhořčeně Luna. „To si neuvědomuje, že mít doma ženskou, jako jsi ty, je štěstí?“

Jenna se usmála. „Díky za podporu. Nevzdávám to, víš. Třeba se z toho dostaneme, ale nechci zbytečně trpět, když se to nepovede. Moc jsem o tom včera v noci přemýšlela a není to všechno jenom Galanova vina. Já přece také nejsem paní Dokonalá.“

„Ty ale nemáš nikoho jiného,“ připomněla Jaine.

„Neřekla jsem, že jsme vinni oba stejně. Jestli chce manželství udržet, bude muset hodně napravovat. Ale i já musím také vůči němu hodně změnit.“

„Jako co například?“ zeptala se Marci.

„No... já ho nepodvedla, ale na druhou stranu jsem neudělala nic tak významného, abych si získala jeho obdiv. Mohla jsem se přetrhnout, abych vyhověla každému jeho přání a snažila se dělat mu pomyšlení a všechno jen pro jeho dobro a ve všem jsem se mu přizpůsobila a se vším jsem souhlasila, takže pokud chtěl žít s rovnoprávným partnerem, muselo mu to vadit. Myslela jsem, že se k němu chovám stejně hezky jako k vám, ale najednou mám pocit, že je to

jinak, že všechno zajímavé v mém životě se odehrává právě mimo něj. Jsem jeho kuchařka a hospodyně, místo abych byla milenka a partnerka, a to je pro manželství pohroma. Nedívím se, že se nudí.“

„Víš, co je typické?“ opáčila Jaine pobouřeným hlasem. „Ať se stane cokoli, ženská vždycky svádí veškerou vinu na sebe.“ Zamíchala si kávu a zahleděla se do hrnku. „Jasně, jasně, někdy je to potřeba. Ale nechci se, krucifix, mýlit.“

„Čtvrťák,“ zahlaholily tři hlasy.

Vyhrabala z peněženky drobné, ale dala dohromady jen čtyřicet šest centů. Položila na stůl dolar. „Jedna z vás to může rozměnit pro ostatní. Musím si doplnit zásobu drobných. Sam mě vysál.“

Nastalo hrobové ticho a tři páry očí se na ni nevěřičně otočily. Nakonec se Luna opatrně zeptala: „Sam? Který Sam?“

„Vždyť to víte. Sam. Můj soused.“

Marci našpulila pusu. „Mluvíš o tom samém sousedovi, který se změnil v poldu, ale kterého jsi popisovala jednou jako netvora, pak jako ožralu, drogového dealera, nejmizernějšího zkurvysyna a špinavce, co neviděl břitvu a sprchu nejmní sto let?“

„No jo, no jo,“ kývla Jaine. „Jo, je to ten samý.“

„A to si s ním už tykáš?“ vyhrkla překvapeně Luna.

Jaine zrudla. „No, skoro.“

„Prokristapána,“ vyvalila Luna oči. „Ona se červená.“

„To je fakt strašný,“ vyhrkla Marci a všechny tři oněměly úžasem.

Jaine se kroutila jako had a cítila, že rudne čím dál víc. „Já za to nemůžu,“ zkusila se obhájit. „Má červený truck. Pohon na všechny čtyři.“

„Nevidím, že by to byl nějaký zásadní důvod k proměně,“ opáčila Jenna a protočila oči ke stropu.

„No, tak prostě není takový hajzl,“ zamumlala potichu Jaine. „Vlastně, je to sice zmetek, ale má také pár dobrých vlastností.“

„A tu nejlepší v kalhotách, co?“ zavtipkovala Marci, která se s ničím nemazlila a šla rovnou k věci.

Luna zapomněla na dobré vychování a zařvala jako ve válečném filmu: „Na zteč! Na zteč! Na zteč!“

„Nechte toho!“ zasyčela Jaine. „Nespala jsem s ním!“

„Ale, ale!“ naklonila se Jenna k ní. „A copak jsme s ním tedy dělaly?“

„Ve skutečnosti jen jedna pusa, chytráčku, a to je všechno.“

„Jedna pusa nám nevhání červeň do tvářičky,“ trápila ji Marci. „A už vůbec ne do té tvé.“

Jaine popotáhla nosem. „Asi vás Sam nikdy nepolíbil, protože jinak byste nemohly vynést tak mylný soud.“

„To byl fakt takový zážitek, jo?“

Nemohla se ubránit vzdechu, který se jí vydral z plic, ani tomu, jak se jí vmžiku našpulila pusa slastí. „Jo. Byl.“

„Jak dlouho to trvalo?“

„Říkám snad jasně, že žádný sex nebyl, ne? Jenom ta pusa. Jako, že jedna a jedna jsou dvě.“

„Myslela jsem, jak dlouho trval ten polibek?“ vyhrkla netrpělivě Marci. „Jak dlouhý byl?“

Jaine měla absolutní okno a čas byl neznámý pojem. Kromě toho se tehdy dělo i plno jiných věcí jako blížící se, ale nedokončený orgasmus, který ji zcela zbavil všech smyslů. „Nevím, asi pět minut, nebo tak nějak.“

Vytřeštily na ni oči. „Pět minut?“ opakovala nechápavě Jenna, „Jedna pusa se protáhla na pět minut?“

Znovu zrudla jako rak a cítila, jak ji polévá horko.

Luna nevěřícně zavrtěla hlavou. „Doufám, že bereš antikoncepci, protože jsi neodvolatelně ztracený případ. Dostane tě, kdy si zamane.“

„Myslí si to samé.“ zamračila se Jaine. „Pro každý případ jsem si nechala znovu předepsat prášky.“

„Prima, aspoň není v přípravě na sexuální zločin sám,“ přisadila si se smíchem Jenna. „Tak to máme dost dobrý důvod k oslavě, přátelé!“

„Děláte, jako bych byla předem odsouzená.“

„Řekněme jenom, že tvůj společenský život pokulhává,“ řekla Marci.

„To není pravda.“

„Kdypak jsi naposledy vyrazila na nějaký rande?“

Dostala ji do kouta, protože Jaine věděla, že to bylo tak dávno, že si to už ani nepamatuje. „Dobře, tak randění moc nedám. Ale je to moje rozhodnutí, ne nutnost. Ve výběru mužů jsem diletant, jak si jistě všechny uvědomujete.“

„V čem je tedy pan policajt Sam tak jiný?“

„Ve všem,“ připustila Jaine a vzpomněla si na jeho nahé tělo. Zasnila se, ale hned se vrátila do reality. „Většinou mám chuť ho uškrtnout.“

„A ten zbylý čas?“

Zašklebila se. „Servat z něj šaty.“

„Zní mi to jako slibný románek,“ došla Marci k závěru. „Vypadá to na vážnější záležitost, než byla moje s Brickem, a to jsem s ním strávila skoro rok.“

Jaine se ulevilo, že se pozornost obrátila jinam. Jak mohla vysvětlit něco, čemu ani za mák sama nerozuměla? Šílela z něj, přeskočila mezi nimi jiskra a včera v noci nepřišel domů. Měla by upalovat co nejdál od něj a místo toho kula pikle, jak ho dostat.

„Co ti řekl?“

„Překvapivě nic moc. Když Brick zuří, tak používá argumenty jako dvouletý kluk,“ vysvětlovala Marci s bradou položenou na rukách. „Připouštím, že mě rozhodil. Chtěla jsem řvát a nadávat, ale ne ho ranit.“

„Možná, že byl citlivější, než si myslíš,“ zauvažovala Luna, ale ani ona tomu moc nevěřila.

Marci odtušila: „Náš vztah vyhovoval oběma, ale láska století to nebyla. A co ty? Ozval se ti Shamal?“ opustila Marci téma Brick stejně rychle, jako Jaine nechtěla rozvíjet debatu o Samovi.

„Ano, mluvila jsem s ním.“ Luna se zdála zmatená. „Byl... jak to říct... nadšený tou slávou. Jako bych najednou

byla zajímavější, jestli chápete, co myslím. Pozval mě najednou na večeři, zatímco předtím se u mě jenom zastavil cestou.“

Rozhostilo se ticho. Dívaly se nechápavě jedna na druhou a přemýšlely, proč Shamal tak náhle změnil stanovisko.

Luna se stále tvářila vážně. „Odmítla jsem. Když jsem mu za to nestála dřív, tak teď zase nemám zájem já.“

„Správně.“ zhodnotila to Jaine a oddychla si.

Tleskly navzájem jedna druhou do dlaně na souhlas. „Tak co teď? Je Shamal oficiálně mimo hru, nebo je na čekačce?“

„Na čekačce. Ale já mu jako první volat nebudu. Jestli mě chce vidět, tak musí vytočit číslo sám.“

„Ale tys ho poslala do kopru,“ připomněla Marci.

„Ne tak docela. Jen jsem odmítla jít s ním na večeři, protože mám jiný program.“ Pokrčila rameny. „Pokračování vztahu nevylučuji, ale pravidla se budou muset změnit tak, že některá stanovím i já, a ne že se budu slepě přizpůsobovat těm jeho.“

„Jsme pěkně praštěné,“ zauvažovala nahlas Jaine a vylovila z hrnku smetí.

„Jsme naprosto normální,“ opravila ji Jenna,

„Vždyť to říkám.“

Hihňaly se, když jim číšník přinesl jídlo a položil na stůl. Jejich milostný život byl propadák, ale co? Daly si míchaná vajíčka a toasty a hned měly lepší náladu.

Protože byl pátek, vyrazily podle tradice na večeři k Erniemu. Jaine nemohla uvěřit, že utekl jen týden, kdy s tak lehkým srdcem sepsaly Seznam. Co se všechno za ten týden udalo! Tak za prvé se změnila atmosféra u Ernieho. Když vešly dovnitř, strhla se vřava, kdy část návštěvníků aplaudovala a část nespokojeně bučela.

„Je to možné?“ šeptala Jenna, když si sedaly. „Být prorokem, tak nás kamenují.“ dodala.

„Kamenovaly se padlé ženy,“ opravila ji Luna.

„To jsme také,“ zasmála se Marci. „Lidé na nás reagují, nic víc. Jestli nám chce někdo něco říct z očí do očí, tak ať to udělá.“

Jejich oblíbený číšník přinesl jejich oblíbené drinky. „Hele, holky, jste slavné, co?“ zahlaholil vesele. Jestli ho nějaká část Seznamu naštvála, tak to na sobě nedával znát. Možná neměl o jednotlivých kritériích ani tušení.

Jaine mu odpověděla: „Jen si představte, že myšlenka na Seznam se zrodila minulý pátek u stolu přímo před vámi.“

„Fakt? No to je něco.“ Podíval se na inkriminovaný stůl. „Chvilku počkejte, letím to říct šéfovi.“

„Proč ne? Možná, že dá stůl okovat zlatem nebo tak něco.“

Číšník zakroutil pochybovačně hlavou. „To asi ne. Nedělá se to spíš u koní?“

Ranní vstávání v hodinu duchů zbavilo Jaine slušného vychování, ale byla unavená, a tak ho jenom odbyla: „Jo, jo, jste bystrý.“

„Hm,“ viditelně se uklidnil. „Jen si nedovedu představit, jak to udělat u stolu?“

„Chce to čtyři osoby,“ vysvětlila Jaine. „Každá bude držet jednu nohu.“

Jenna sklonila hlavu, aby nebylo vidět, jak s ní cloumá záchvat smíchu. Marci s doširoka otevřenýma očima zvládla objednávku, jen hlas se jí trochu klepal zadržovaným smíchem. Luna se udržela pouze do chvíle, kdy zmizel v kuchyni, a pak si dala ruce na pusku a chechtala se tak, že jí tekly slzy po tvářích.

„Každý bude držet jednu nohu,“ opakovala a řvala smíchy.

Večeře však neměla tak hladký průběh jako obvykle, protože k jejich stolu pořád někdo chodil a rušil je. Poznámky byly obojí, pochvalné i odmítavé. Když jim číšník přinesl jídlo, bylo spálené, z čehož jasně vyplynulo, že kuchař je na druhé straně barikády.

„Jde se jinam,“ rozhodla znechuceně Marci. „I když se pustíme to tyhle spáleniny, stejně nás nenechají v klidu najíst.“

„Zaplatíme?“ zeptala se Luna a prohlížela si malou, scvrklou placku, která měla být původně hamburger.

„Normálně bych řekla, že ne,“ rozmyšlela se Jaine. „Ale když uděláme dneska večer skandál, zítra ráno to bude v novinách.“

Souhlasily. Zaplatily za skoro netknuté jídlo, nechaly spropitné a odešly. Dříve se u jídla bavily a večere se tak prohla, ale tentokrát nebylo ani šest, venku svítilo sluníčko a horko se nedalo snést.

Rozešly se ke svým vozům, Jaine nastartovala vipera a na chvíli se zaposlouchala do magického zvuku dokonale vyladěného motoru, který předl jako kočka. Zapnula klimatizaci na maximum a pustila si chladný vzduch přímo do obličeje.

Nechtěla se hned vrátit domů a sledovat zprávy, kde by se zase mohl probírat Seznam. Rozhodla se raději nakoupit něco k jídlu, a tak to otočila na sever, projela kolem celého komplexu GM a odbočila doprava, kde musela minout místní oddělení policejní stanice. Bála se, že uvidí buď červený truck, nebo hnědý pontiac. Jediným cílem byly nákupy a pak domů k BuBu. Za její dnešní dlouhé nepřítomnosti se kocour pravděpodobně pustil do dalšího polštáře.

Jaine nebyla nakupovací maniak a v nákupech potravin si nelibovala. Brala regály jeden po druhém rychlostí blesku. Proplétala se rychle mezi uličkami obchodu a do vozíku cestou hodila zelí, salát, směs ovoce v košíku a vyrazila do dalšího oddělení. Nebyla kuchařka v pravém slova smyslu a moc toho nevařila, protože pro jednoho to nemělo ani cenu, ale někdy si upekla rostbíf nebo něco podobného a pak z toho do konce týdne dělala sendviče. Konzervy pro BuBu ale byly povinnost.

V tom jí někdo položil tlapu kolem pasu a oslovil ji hlubokým hlasem „Nehledáte mě?“

Podářilo se jí v krku zaškrtit zaječení, a tak jenom vykvikla, přestože přitom vyskočila metr vysoko a málem se praštila do hlavy o regál s kočičím žrádlem.

Zastavila roztočený vozík a s vyděšeným pohledem řekla: „Promiňte, ale nevím, kdo jste. Musel jste si mě s někým splést.“

Sam se zamračil. Kolemjdoucí se zastavili a se zájmem je pozorovali. Jedna dáma dokonce vypadala tak, že zavolá policii, jestli to bude nutné.

„Vypadáme směšně,“ zabručel a úmyslně rozeplnul sako, aby bylo vidět velké pouzdro s pistolí. Protože měl na pásku Policejní odznak, zájem veřejnosti opadl a k uším se mu donesl hlas „je to policista“.

„Jděte pryč, nemám čas,“ požádala ho Jaine.

„To vidím. Pronásleduji vás mezi regály už pět minut.“

„To není možné,“ podívala se na hodinky, „pět minut tady ani nejsem.“

„Dobře, tak tři. Viděl jsem vaše auto, jak si to žene po Van Dyke, tak jsem se otočil a pustil se za ním v naději, že jste to vy.“

„Máte v autě radar?“

„Mám dneska truck, ne služební auto.“

„Pak nevíte, jakou rychlostí jsem jela.“

„Kruci, já vám nechtěl napařit pokutu za rychlou jízdu,“ řekl naštvane. „Ale pokud neuberete, tak zavolám kolegy, aby si na vás smlsli místo mě.“

„Takže vy jste sem přijel jen proto, abyste mě obtěžoval?“

„Ne,“ řekl s přehnanou trpělivostí. „Přijel jsem, abych dal o sobě vědět, když jsem nějaký čas nebyl.“

„Nebyl?“ opakovala překvapeně s pohledem, který naznačoval naprostý údiv. „Ani jsem si nevšimla.“

Zaskřípal vztekle zuby. „Tak jo, měl jsem zavolat.“ Znělo to, jako by mu přitom bodala pod nehtem jehlou.

„Zavolat? A proč?“

„Protože jsme...“

„Sousedí?“ doplnila jeho myšlenku, když hledal vhodná slova. Začínalo ji to bavit přinejmenším do té míry, co dovolovala totální nevyspalost.

„Protože se mezi námi cosi děje.“ Podíval se na ni bez známky radosti na tím, „že se něco děje“.

„Opravdu. Nevím o tom.“

„Zato já o tom vím moc dobře.“ pronesl sotva slyšitelně, ale jí to neušlo a užuž otvírala pus, aby ho zpražila, když kolem přeběhl asi osmiletý kluk s laserovou pistolí, kterou vrazil Jaine do žeber, stiskl spoušť a spustil opakovanou dávku.

„Jsi mrtvá,“ zvolal vítězoslavně.

Vtom přiběhla matka s výrazem zoufalství a bezmoci. „Damiane, nech toho!“ Vrhla na něj něco mezi úsměvem a grimasou. „Neobtěžuj ty lidi.“

„Mlč,“ odsekl kluk zlostně. „Nevidíš, že to jsou rytíři smrti?“

„Je mi to líto, promiňte,“ omlouvala se matka a snažila se svého potomka odervat. „Damiane, pojd', nebo dostaneš, až přijdeme domů.“

Jaine se nestačila divit. Dítě jí vrazilo zbraň znovu do žeber. „Áuu!“

Kluk znovu spustil ten rachotivý zvuk a měl ohromnou radost, že se jí to nelíbí.

Vykouzlila na tváři ten nejkrásnější úsměv, naklonila se dolů k milému Damianovi a řekla nepřátelským hlasem. „Tak se podívej, ty malej pozemskéj červe, támhle.“ Narovнала se a dala Samovi rozkaz. „Zab ho!“

Damian otevřel údivem pus a oči se mu roztáhly do čtverečků, když viděl, jak se Samovi u pasu houpe bouchačka. Z pusy se mu draly zvuky podobné požární siréně.

Sam polohlasně zaklel, chytil Jaine za ruku a táhl ji napůl klusem k východu z obchodu. V letu chňapla po kabelce v košíku.

„Haló, a co můj nákup?“ protestovala.

„Zítra sem na tři minutky skočíte a vezmete si ho,“ procedil skrz zuby a měl co dělat, aby se zdržel násilí. „Teď se snažím vás zachránit od kriminálu.“

„Od čeho?“ ujišťovala se nevěřicně, když ji rval skrz automatické dveře u východu. Lidé se za nimi otáčeli, ale víc se jich věnovalo ječícímu Damianovi v uličce číslo sedm.

„A co za vyhrožování zabitím toho spratka a vyvolávání paniky?“

„Já mu nevyhrazovala zabitím! Já vám jenom dala rozkaz!“ Měla co dělat, aby mu stačila, protože dlouhá sukně se jí pletla mezi nohy.

Strhl ji za roh budovy z dohledu lidí a přišpendlil ji na zeď. „Nechce se mi věřit, že mi tohle chybělo,“ konstatoval naštvaným hlasem.

Zírala na něj a nevydala ani hlásek.

„Byl jsem v Lansingu,“ zavrčel a sehnul se tak blízko, že se nosem skoro dotýkal jejího. „Ucházel jsem se o místo ve státní správě.“

„Nemusíte mi nic vysvětlovat.“

Narovnal se a otočil oči v sloup, jako by vzýval o pomoc Všemohoucího. Rozhodla se dát mu šanci. „Dobře, zavolat jste mohl.“

Něco si zamumlal pod vousy. Věděla přesně, co to bylo, ale bohužel on za sakrování platit nemusel. V opačném případě by začala střídat mince.

Chytla ho za uši, přitáhla si ho blíž a políbila ho.

Držel ji nalepenou na zdi, rukama ji pevně objímal, takže nemohla ani dýchat, ale dýchání nebylo v tuto chvíli ani trochu důležité. Cítit jeho blízkost – to bylo to pravé. Pistoli měl na opasku, ale to, co ji bodalo do žaludku, pistole nebyla zcela určitě. Ani náhodou, to bylo něco naprosto jiného.

Těžce dýchal, když zvedl hlavu. „Vy si umíte vybrat místo, jen co je pravda,“ poznamenal a rozhlížel se kolem.

„Já? Já byla zabraná do nákupu a starala se jen o sebe, když mě přepadli dva blázni –“

„Vy nemáte ráda děti?“

Zamrkala. „Co?“

„Děti! Nemáte ráda děti? Jedno jste chtěla zabít.“

„Většinu dětí ráda mám,“ odpověděla netrpělivě, „ale tamtoho ne. Vrazil mi jednu do žeber.“

„Ale já bych vám rád provedl něco jinýho.“

Sladce se na něj usmála, až se mu podlomila kolena.

„To je pravda, ale vy k tomu nepoužíváte plastovou pušku.“

„Jdeme odtud,“ řekl zoufale a tlačil ji směrem k autu.

15.

„Dáte si kávu?“ zeptala se ho Jaine, když odemykala dveře a vedla ho do kuchyně. „Nebo ledový čaj?“ dodala a byla přesvědčená, že velká sklenice studeného nápoje by přišla vhod, když je kolem nějak horko.

„Čaj,“ poprosil a rozmetl její představu, že policajti pijí jen kafe a jedí jen koblihy. Rozhlížel se po kuchyni. „Jak je možné, že tady bydlíte pár týdnů a váš byt vypadá na rozdíl od mého zabydlený?“

Předstírala, že se zamýšlí, a pak objasnila: „Říká se tomu vybalit si věci.“

Protočil oči ke stropu. „Že bych na to zapomněl?“ zamumlal a jakoby hledal nějaké vysvětlení.

Jaine se na něj tajně několikrát podívala, když brala z poličky dvě sklenice a plnila je ledem.

Krev se jí vařila v žilách buď ze strachu, nebo od radosti, nebo chutí na sex, nebo možná že ze všeho dohromady.

Stál v okouzlení nad její kuchyní a zdál se ještě mohutnější, když širokými rameny ucpal dveře. Ve srovnání s ním se její keramický stolek pro čtyři osoby, nahoře obložený dlaždičkami, scvrknul na miniaturku.

„Kde vlastně děláte?“

„Státní policie, detektivní oddělení.“

Z ledničky vyndala džbán s čajem a naplnila sklenice po okraj. „Citron?“

„Ne, bez.“ Vzal si od ní sklenici a přejel přitom svými prsty přes její. Ten jemný dotyk stačil, aby se bradavky lekly a postavily se do pozoru. Soustředěně sledoval její ústa. „Gratuluji,“ řekl.

Nechápala. „Co jsem provedla?“ Snad nenaráží na ten humbuk kolem Seznamu – proboha – Seznam. Úplně na něj zapomněla. Četl to vůbec? Jistěže četl.

„Jsme spolu už půl hodiny a ani jednou jste nezaklela. Dokonce ani když jsem vás vláčil za sebou z obchodu.“

„Ne?“ Usmála se spokojená sama se sebou. Ta smršť vyplacených čtvrtáků má asi pozitivní vliv na její podvědomí. V duchu jí stále vířilo nevhodné výrazivo, ale to bylo zadarmo. Pokrok je nezpochybnitelný.

Zvedl sklenici ke rtům a napil se. Pozorovala ho jak zhypnotizovaná. Bojovala s neodolatelnou chutí z něj servat oblečení. Co se s ní děje? V životě viděla už stovky chlapů, jak jim při pití poskakuje ohryzek, ale nikdy to u ní nevyvolalo takové pocity, dokonce ani u jejích třech ex snoubenců.

„Ještě?“ zeptala se, když dopil.

„Ne, děkuji.“ Přejel ji upřeným pohledem černých tmavých očí a zažehl žár, který se jí usadil v hrudi. „Vypadáte dneska velmi elegantně, copak se děje?“

Nechtěla se vyhýbat tématu, i když bylo citlivé. „Byly jsme v pořadu *Dobré ráno, Ameriko* – od čtyř ráno, jestli si něco tak hrozného dovedete vůbec představit! Vstávala jsem ve dvě,“ postěžovala si. „Takže jsem celý den jak v komatu.“

„Seznam je tak populární?“ překvapeně se zeptal.

„Obávám se, že ano,“ odpověděla mrzutě a posadila se ke stolu.

Nesedl si naproti, ale vzal si židli a přitáhl si ji k ní. „Díval jsem se na to na webu. Docela sranda, slečno C.“

Obrátila na něj vyděšený pohled. „Jak to víte?“

Nehnul ani brvou. „Vaši ostře proříznutou pusinku poznám i na papíře. Všechno, co je nad dvacet, je jenom na ukázkou a pár keců,“ ocitoval její slova.

„Mohla jsem si myslet, že si zapamatujete jen pasáž o sexu.“

„Na sex myslím poslední dobou pořád. A jen pro pořádek, nemám nic jen na ukázkou a pár keců.“

Nemáš, ale jsi velmi blízko, pomyslela si Jaine, když si vybavila jeho nádobíčko.

Pokračoval. „Na druhou stranu jsem rád, že nejsem v kategorii ,i s malým kašpárkem se dá hrát velké divadlo‘.“

Jaine vyjekla smíchy a skácela se na židli takovou silou, že jí ujela pod zadkem, takže sebou plácla na zem. Seděla, chechtala se a držela si žebra, která už přestávala bolet, ale po pádu na zem se znovu ozvala. BuBu opatrně přišel, ale pro jistotu se rozhodl sledovat vývoj událostí z dálky a vlezl si do úkrytu pod Samovu židli.

Sam se natáhl, chytil kocoura, posadil si ho na klín a hladil dlouhé, štíhlé tělo. BuBu zavřel oči a hlasitě předl. Sam zatím pozoroval Jaine, jak přechází ze smíchu k sípání.

Seděla stále na zemi, rukama svírala nemocná žebra a po tvářích se jí koulely slzy. Kdyby byla namalovaná, tak jí tekly černé šmouhy po celém obličejí. „Potřebujete zvednout?“ zeptal se zdvořile. „Měl bych vás ale předem upozornit, že když na vás sáhnu, těžko se odtrhnu.“

„Zvládnou to sama, díky.“ Opatrně, jen co dovolovala dlouhá sukně, se zvedla z podlahy a utřela si kapesníkem oči.

„Dobrý. Nerad ruším, ale... jak se jmenuje? BuBu? Kdo vymyslel takhle šílené jméno pro kocoura?“

„Moje vina to není. Zeptejte se matky.“

„Kočka by měla mít jméno, které se k ní hodí. Kocourovi říkat BuBu je stejné, jako kdyby se váš syn jmenoval Alice. BuBu by měl být Tiger, nebo Romeo –“

Jaine pokývala hlavou „Romeo nás opustil.“

„Chcete říct, že –?“ Přikývla. „V tom případě je BuBu moc hezké jméno, ačkoliv Buddha by mu slušelo víc.“

Nutila se držet žebra tak, aby ji nebolela, když se začne smát. „Vy jste strašný chlap, fakt.“

„A co jiného bych měl být, baletka?“

Ne, ať je tím, čím je. Nikomu se už dlouho nepodařilo ji rozproudit krev v žilách tak, že bublala jak šampaňské, a to byl obrovský úspěch, když si vzpomněla, že ještě před týdnem si vyměňovali jen urážky. Uplynuly jen dva dny od

jejich prvního polibku, dva nekonečné dny, kdy strádala, s výjimkou chvilky u zdi obchodáku, kdy si ho přitáhla za uši a dala mu sama pusu.

„Jaký je stav vašich vajíček?“ položil přímou otázku a přivřel víčka tmavých očí tak, že jeho myšlenky se nepochybně ubíraly stejným směrem jako její.

„Žádný problém,“ odpověděla.

„Tak jdeme nato.“

„Jste blázen, když si myslíte, že mi řeknete v klidu jdeme na to a já padnu na záda,“ obořila se na něj rozhořčeně.

„Ne, počítám s tím, že něco málo budu muset udělat, než padnete na záda.“

„Nikam padat nebudu.“

„Proč?“

„Protože to mám.“ Přišlo jí k smíchu, že si už ani nemohla vzpomenout, kdy podobnou informaci naposledy říkala chlapovi, a dokonce bez špetky studu.

Obočí mu spadlo dolů. „Máte co?“ zeptal se s rostoucím strachem.

„Mám to, prostě menstruuju. Možná jste o tom už slyšel. To je, když –“

„Mám dvě sestry. Něco jsem o menstruaci už slyšel. A také vím, že ovulace nastává uprostřed cyklu, a ne těsně před koncem!“

A je to. Jaine stiskla rty. „No jo, lhala jsem. Ale vždycky se může stát, že dojde ke zpoždění, a já jsem to prostě nechtěla riskovat, chápete?“

Evidentně nechápal. „Vy jste mi řekla dost,“ vysvětloval vztekle a přivřel oči, jako by trpěl. „Krucí, mě málem klepla pepka a vy jste řekla dost.“

„To je zrada.“

Otevřel oči a koukal na ni. „*A co ted?*“

Romantik na draka, pomyslela si, tak proč ji to vyvádí z klidu? „Vaše představa milostné přede hry je na téma „jde se“,“ zavrčela.

Netrpělivě vyskočil. „*A co ted?*“

„Ne.“
 „Bože!“ Skácel se do židle a znovu zavřel oči. „Proč to nejde teď?“
 „Už jsem vám to řekla. Mám menzes.“
 „A?“
 „A... co?“
 „Proč ne?“
 „Protože nechci!“ zařvala. „Dejte mi pokoj!“
 Povzdechl si. „Chápu. PMS – předmenstruační syndrom.“
 „PMS je před, vy idiote!“
 „To říkáte vy. Zeptejte se deseti chlapů a dostane se vám deseti různých výkladů.“
 „No jo, chlapi tomu rozumí.“ odsekla posupně.
 „Drahoušku, jen chlap ví, co to je PMS. To se dá totiž vysvětlit tím, proč právě muži vyhrávají války. Obranu i útok mají nastudované z domova.“
 Měla sto chutí mu hodit na hlavu pánvičku, ale BuBu seděl naneštěstí v dráze útoku a pak, neměla ji po ruce.
 Zašklebil se, když viděl, jak se tváří. „Víte, kde se vzal název PMS?“
 „Ani se neopovažujte,“ pohrozila mu. „Jen ženy mohou na podobné téma žertovat.“
 „Protože téma ‚nemoc šílených krav‘ je už rozebrané?“
 Ne pánev, to chce kudlu!
 „Vypadněte z mého domu!“
 Položil BuBu opatrně na zem a postavil se, zjevně připraven k obraně i útoku. „Uklidněte se.“ řekl a postavil mezi ně židli.
 „Krucí, kde mám ten nůž?“
 Rozhlížela se zoufale kolem. Kdyby tu bydlela delší dobu, věděla by přesně, kde co má!
 Obešel stůl i židli a uchopil ji pevně za obě ruce dřív, než si stačila vzpomenout, ve kterém šuplíku má kuchyňské nože. „Dlužíte mi padesát centů,“ řekl s úsměvem, když ji zvedal nahoru k sobě.

„Ani náhodou. Řekla jsem vám jasně, že neplatím, když je to vaše vina.“ Zuřivě vrtěla hlavou.

Sklonil se a políbil ji.

Čas se znovu zastavil. Nejspíš jí uvolnil ruce, protože ho vzala kolem krku. Měl horká hladová ústa a líbal jako nikdo jiný. Omamná vůně jeho parfému jí naplnila plíce a rozlévala se každou molekulou její kůže. Položil jí obrovskou ruku pod zadek a přimkl se tělem pevně na ni.

Dlouhá sukně jí bránila, aby se mu nohama ovinula kolem pasu. Jaine se propadla v zoufalství a málem začala brečet. „Nejde to,“ zašeptala, když na vteřinu oddálil ústa.

„Můžeme dělat jiné věci,“ zamumlal a posadil si ji na klín. Hbitě prostrčil ruku výstřihem pod svetr.

Blaženě zavřela oči, když drsnými prsty přejížděl přes bradavku. Hluboce si povzdechl a pak oba zadrželi dech, zatímco rukou jemně uchopil ňadro, jako by zkoumal jeho velikost, hladkost a hedvábnost jeho kůže.

Tiše jí přetáhl svetr přes hlavu, rozepnul podprsenku a obojí nechal spadnout na podlahu.

Ležela do pasu nahá v jeho náruči a dech se jí zrychloval, když viděla, jak si ji prohlíží. Svoji hrud' znala dobře, ale jak se asi jeví mužům? Prsa neměla příliš velká, ale byla pevná a vzpřímená. Bradavky byly malé, růžovo-hnědé, sametové a jemné ve srovnání s drsným prstem, který s jednou něžně otáčel.

Slast se jí rozlévala po celém těle a bylo těžké se tomu ubránit.

Zvedl ji výš, prohnul její tělo a položil hlavu mezi prsa.

Byl něžný a nespěchal. Úplně podlehl jeho touze a smyslným polibkům. Zabořil obličej pod ňadra a pomalu ji líbal až k bradavkám, které temně zrudly a nemohly být tvrdší. Když je začal pomalu sát, měla pocit, že se jí dotýká drátem nabitým elektřinou. Neovládala se a vzpínala se mu v náruči, srdce bilo na poplach a byla jak opilá.

Naprostá bezmoc. Udělala by jednoduše všechno, o co by požádal. Když přestal, bylo to jeho rozhodnutí, ne její.

Cítila, jak se celý chvěje, jako kdyby měl zimnici, a přitom celé mohutné tělo měl v jednom ohni. Posadil se a opřel se čelem o její, oči měl zavřené a rukama ji držel za holý zadek.

„Jestli se někdy dostanu k tobě dovnitř, bude to za dvě sekundy hotové,“ řekl s vypětím všech sil. „Děle to trvat nebude.“

Šílela. Dvě sekundy se Samem jí v tuhle chvíli zněly jako hudba z ráje. Toužila po těch dvou sekundách. Strašně po nich toužila.

Sklopil oči k její hrudi a polohlasně zasténal. Pak něco nesrozumitelného zamumlal, sehnul se k zemi, sebral svetr a přitiskl jí ho k tělu. „Asi by sis to měla obléct.“

„Asi ano,“ odpověděla hlasem, který i jí připadal jak z jiného světa. Ale ruce ji neposlouchaly a držely pevně Sama kolem krku.

„Bud' si oblékni ten svetr, nebo jdeme do ložnice.“

Neznělo to jako výhružka, protože každá buňka jejího těla volala „Ano, ano, ano!“ Naštěstí se ovládla natolik, že to neřekla nahlas, ale začínala velmi vážně pochybovat o tom, že se jí podaří ho udržet v dostatečné vzdálenosti příštích několik dní, natož pak několik týdnů, jak si původně plánovala. Mučit ho už nebyla taková legrace, protože tím také mučila sebe.

Vrazil jí ruce do rukávů a pomohl jí do svetru. Měla ho naruby, ale komu by to vadilo. Jí ne. „Zabíjíš mě,“ obvinil ji. „Budeš platit ty mně.“

„Proč?“ zeptala se se zájmem a opřela se o něho. Problém, který měla s rukama, se týkal i páteře. Nemohla se narovnat.

„Nejdřív mi dáváš jasné signály, že chceš to samé co já, a najednou dost a musím skončit za minutu dvanáct.“ Zasmála se. „Myslela jsem, že vydržíš jen dvě sekundy.“

„To bude poprvé. Podruhé už zapálíme prostěradla.“ Bylo načase vstát mu z klína. Jeho úd ji jak kus železa tlačil do zadku a pokračovat v rozhovoru o sexu tomu moc nepřidávalo. Jestli s ním opravdu nechce jít do postele, musí

se zvednout. Ale ona chtěla, moc chtěla, jen ždibíček mozku se tomu ještě bránil.

Ten malý kousek rozumu byl nakonec silnější. Tvrdá realita ji naučila, že i když jeden po druhém přímo hladoví a šílí, neznamená to nic jiného než sexuální vztah.

Odkáslala si. „Mela bych asi vstát, že?“

„Jestli se chceš hýbat, tak prosím pomalu, ano?“

„Je to těsně před?“

„Jo, říkej mi Mount Etna.“

„Kdo je Edna?“

Zasmál se, což si přála, i když to byl divný smích. Opatrně se zvedla. Narovnal se a také vstal. Přední část kalhot měl jaksi neforemnou a celou k jedné straně, Jaine dělala, že to nevidí.

„Řekni mi něco o své rodině,“ vyhrkla najednou.

„Prosím?“ Vypadal, že změna tématu mu dělá problém.

„Tvoje rodina. Pověz mi něco o ní.“

„Proč?“

„Abych odvedla tvoje myšlenky jinam... víš.“ Víš znělo jako otázka. „Říkal jsi, že máš dvě sestry.“

„A čtyři bratry.“

Vykulila oči. „Sedm? Je.“

„Hm. Moje nejstarší sestra Dorothy byla naneštěstí třetí v pořadí. Rodiče se tak snažili, aby měla sestru a nebyla sama mezi kluky, že jí vyrobili další tři bratry.“

„Který jsi v pořadí?“

„Druhý.“

„Držíte spolu?“

„Docela ano. Všichni žijeme v jednom státě s výjimkou Angie, nejmladší, ta je na univerzitě v Chicagu.“

Změna tématu pomohla. Vypadal mnohem klidněji než před chvílkou, i když se nemohl ubránit, aby neměl oči přibítené k její hrudi. Pro jistotu mu vrazila do ruky další sklenici s ledovým čajem.

„Byl jsi někdy ženatý?“

„Jednou, asi před deseti lety.“

„Co se stalo?“

„Nejsi trochu zvědavá?“ řekl. „Nechtěla žít s policajtem a já nechtěl žít s děvkou. Konec. Hned po rozvodu odjela na Západní pobřeží. A co ty?“

„Nejsi trochu zvědavý?“ vrátila mu to a pak zaváhala. „Myslíš si o mně, že jsem mrcha?“ Bůh ví, že se k němu nechovala vždycky podle pravidel. Vlastně nikdy se nechovala, jak by měla.

„Ne. Jde z tebe strach, ale potvora nejsi.“

„Jo, tak dík,“ řekla si pro sebe a pak, protože fair je fair, dodala, „ne, nebyla jsem vdaná, ale třikrát zasnoubená.“

Zůstal stát se sklenicí napůl cesty a překvapeně se na ni podíval. „Třikrát?“

Přikývla. „Na vztahy muž-žena moc dobrá nejsem a udržet si chlapa a jeho zájem je nad moje síly.“

Pohledem se vrátil k jejímu poprsí. „No, moji pozornost držíš celkem spolehlivě.“

„Budeš nejspíš mutant.“ Pokrčila bezmocně rameny. „Můj druhý snoubenec se rozhodl, že stále miluje svoji bývalou přítelkyni, jestli vůbec kdy byla bývalá, a u těch dvou dalších ani nevím.“

„Asi se tě báli.“

„Báli!“ Z nějakého důvodu to trochu zbolelo. Cítila, jak se jí chvěje dolní ret. „Nejsem tak špatná, nebo jo?“

„Ještě hůř,“ pravil nadšeně. „Jsi peklo na kolečkách. Ale máš kliku, že mám rád všechno, co hoří. Teď, když jsi zase dokonale oblečená a upravená, vezmu tě na večeři. Co takhle hamburger?“

„Raději činu,“ navrhla cestou přes chodbu do ložnice.

Zamumlal nějakou odpověď, ale slyšela ho. Zasmála se sama pro sebe, když sundávala červený svetr. Když máš rád peklo, ukážu ti, do jakého kotle se můžeš dostat. Ale musíš nejdřív dostat mě.

16.

Corin nemohl spát. Vstal z postele, rozsvítil v koupelně a pozoroval se v zrcadle, jestli je to stále on. Ze zrcadla se na něj díval cizinec, jen jeho oči se mu zdály povědomé. Dívaly se na něj celý jeho život, ale někdy se ztratil a oči ho nemohly najít.

Žluté lahvičky s léky stály vyrovnané v jedné řadě podle velikosti, aby je nepřehlédl a nezapomněl si každý den vzít svoji dávku. Uplynulo už pár dní, ani neví kolik, kdy si bral prášky naposledy. Teď se viděl jasně, ale když si vzal prášky, ztrácel se sám sobě v mlžném oparu.

Bylo lepší, když je jakoby omámený, řekli mu. Prášky mu ale braly vlastní identitu. Přitom měl pocit, že něco není v pořádku, jako by byl svět nakřivo, a teď přišel na to, čím to je. Svět clonou prášků byl křivý a v mlze, ale on byl pořád jeho součástí.

Když je přestal brát, nemohl spát. Podřimoval, ale hluboký spánek nepřicházel. Někdy se mu zdálo, že se mu rozpadají útroby a celé tělo se trhá na kousky, ale když natáhl ruce před sebe, tak byly v pořádku a celé. Dostával se do závislosti? Lhali mu lékaři? Nechtěl být závislý na lécích, závislost byla známka slabosti, jak mu Matka často říkala. Nemohl mít závislost, protože nesměl být slabý. Musí být silný, musí být dokonalý.

V hlavě mu zněla její slova. „Můj dokonalý chlapec,“ říkala, když ho hladila po tváři.

Kdykoliv ji zklamal, kdykoliv polevil ve své dokonalosti, její hněv byl tak obrovský, že rozmetal jeho svět na drobné úlomky. Udělal by všechno na světě, jen aby se nezlobila, a přesto skrýval jedno velké tajemství. Někdy schválně něco

provedl, jen něco malého, aby ho musela potrestat. I teď ho představa trestů silně vzrušovala. Byla by moc zklamaná, kdyby věděla, co ve skrytu duše tají, a tak se přemáhal, aby nepoznala, že mu trest vlastně přináší rozkoš.

Často se mu po ní stýskalo. Vždycky věděla, co má udělat.

Určitě by si poradila s těmi čtyřmi děvkami, které ho zesměšnily tím hrozným Seznamem. Jako by věděly, co je dokonalost! On to ví. Jeho Matka to věděla. Vždycky se tolik snažil, aby byl její dokonalý chlapec, dokonalý syn, ale zpravidla selhával, dokonce i tehdy, když to nedělal naschvál. Byl si plně vědom svých chyb, které nikdy nemůže odstranit, a věděl, že matka se bude vždycky zlobit už jenom proto, že je.

Myslí si, jak jsou vtipné, ty čtyři kurvy – opájel se melodií slova kurva a znělo mu to jako pojmenování zvrhlých římských bohyň – čtyři kurvy. Fúrie. Grácie. Kurvy. Hrály podivnou hru a místo jmen se skrývaly za písmeny A, B, C a D. Jedna byla zvlášť odporná, ta, co řekla „když není chlap dokonalý, tak se musí víc snažit“. Co o tom věděly? Musely se někdy ze všech sil snažit dosáhnout dokonalosti, která měla nastavené parametry tak vysoko, že nebylo možné jich nikdy dosáhnout, a selhávaly proto den po dni? Musely? Dovedly si představit tu trýzeň snažit se znovu a znovu a přitom vědět, že není naděje uspět, a nakonec se ze zoufalství naučit milovat trest, protože to byla jediná cesta, jak přežít? Věděly to?

Stvůry jako ony si nezaslouží, aby žily.

Zase cítil to vnitřní pnutí a tlak, až se musel sám pevně obejmout rukama, aby udržel vibrující tělo pohromadě. Jejich vinou nemohl spát. Musel na ně pořád myslet, na to, co řekly.

Která to byla? Kdo to je, ta platinová blondýna Marci Deanová, která se obnažovala před zraky mužů jako nějaká bohyně, a oni se měnili ve smečku psů, která poběží tam, kam ona ukáže prstem. Slyšel, že se vyspí s každým, a

přítom muži pohrdá a považuje je za méněcenné. Jeho Matka by byla takovým chováním pohoršena.

„Někteří lidé si nezaslouží, aby žili.“

Našeptávala mu stejně, jako to dělávala vždy, když si nevzal prášky. Nebyl to jen on, kdo zmizel jako přízrak, když si vzal léky podle návodu. Matka zmizela s ním. Možná se ztratili spolu. Nevěděl to přesně, ale doufal v to. Možná ho trestala za to, že užíval léky a nechával ji zmizet. Možná proto bral léky, aby on i Matka mizeli spolu... ne, tak to nebylo. Když si vzal prášky, jako by neexistoval.

Cítil, jak ho rozum opouští. Věděl, že prášky brát nechce. Chtěl vědět, která coura je která. Připadalo mu to tak směšné a znělo mu to tak, že si to opakoval stále dokola a tiše se tomu smál. Která coura je která. To znělo krásně.

Věděl, kde bydlí. Našel si jejich adresy v práci. Bylo to tak jednoduché, když člověk věděl, jak a kde hledat, a nikdo ho samozřejmě nemohl podezírat.

Měl by zajít k ní domů a zeptat se, jestli to byla ona, kdo vyřkl tak strašnou ohavnost. Byl si skoro jistý, že to byla Marci. Chtěl té stupidní, zvrhlé couře dát co proto. Matku by to jistě potěšilo.

Marci byla noční ptáče, dokonce i v pracovních dnech. Moc spánku nepotřebovala, a i když už nevymetala večírky jako zamlada, řekněme, ještě když jí bylo třicet, tak před jednou ranní se do postele nedostala. Dívala se v televizi na staré filmy, za týden přečetla tři až čtyři knihy, dokonce i ráda vyšívala. Proč hledat vnitřní klid a jistotu v meditacích, když křížkový steh prokáže stejnou službu? Pokud se jí povedlo vyšít hezký vzor, měla se přinejmenším čím pochlubit.

Svého času vyzkoušela ledaco, ani by to do ní nikdo neřekl. Meditaci. Jógu. Hypnotické stavy. Nakonec dospěla k názoru, že sklenice piva ji srovná stejně jako meditace a jiné okultní vědy. Byla sama sebou. Jestli se to někomu nelíbí, tak ať si...

V pátek většinou s Brickem obrazili pár barů, zatancovali si a urazili pár piv. Brick byl překvapivě dobrý tanečník, přestože vypadal jako člověk, kterého na parket nevytáhne ani pár volů, něco jako kříženec mezi řidičem kamionu a cyklistou. Jako společník nic moc, ale pár dobrých pohybů přece jen ovládal.

Napadlo ji, že by možná bylo lepší jít ven sama, ale to také nebylo moc vzrušující. Díky tomu blázinci kolem Seznamu byla unavená. Měla chuť si sednout ke knížce a odpočívat. Zítra večer to bude lepší a vyrazí do společnosti.

Stýskalo se jí po Brickovi. Chyběla jí jeho přítomnost, ne že by jí chyběl on sám. Když nebyl v posteli nebo na tanečním parketu, tak byl pěkně nudný. Spal, pil pivo a koukal na televizi. Nic víc. V posteli nebyl přeborník, ale měl to rád. Měl výdrž a klidně se podřídil jejím experimentům.

Brick byl prostě jenom další z důkazů, že si chlapa vybrat neuměla. Ale naštěstí nebyla už tak hloupá, aby s nimi běhala k oltáři. Třikrát to stačilo, Jaine se trápila, protože byla třikrát zasnoubená, ale na druhou stranu měla to štěstí, že nebyla třikrát vdaná. Kromě toho, Jaine zatím nepotkala nikoho, kdo by za to stál. Možná teď ten polda...

Proboha, to snad ne. Život Marci naučil, že věci se nedějí podle nějakých pravidel. Na každé cestě je připravený kámen, o který člověk zakopne, a pokud jde o software, tak se porouchá ve chvíli, kdy se to nehodí.

Bylo už po půlnoci, když se rozdmčel u dveří zvonek. Založila si stránku v knize a vstala z gauče, kde se povalovala. Kdo to kčertu může být? Brick to není, ten má klíče.

Aha, uvědomila si, musí dát vyměnit zámek. Musí být opatrná, protože klíče jí sice vrátí, ale může mít duplikát. Zatím žádné zlodějské sklony neprojevoval, ale kdoví, co může chlap, který je naštvaný na ženskou, nakonec udělat.

Protože byla prozíravá, podívala se kukátkem ven. Zamračila se, ustoupila o krok a otevřela dveře. „Děje se něco?“

„Ne,“ řekl Corin a kladivem, které měl v ruce, ji vší silou udeřil do hlavy.

17.

V pondělí ráno visela na výtahu další z cedulí, která Jaine rozesmála tak, že se chtěla celou cestu výtahem nahoru. Útroby ji ještě naplňoval a spaloval žár, což byl výsledek víkendu stráveného se Samem. Ji Sam ještě nenaplnil, ale dneska si vzala první dávku antikoncepce. Samozřejmě se mu nepřiznala. Touha ji deptala, ale příslib světlé budoucnosti jí převrátil svět naruby. Už ani nevěděla, kdy naposled měla celé tělo jako v ohni a každou jednotlivou buňku připravenou v plné pohotovosti a doslova rozjásanou.

Když se chystala nastoupit do výtahu, Derek Kellman právě vystupoval. „Ahoj, Kellmane,“ zahlaholila. „Jak se vede?“ Zrudnul jak rak a ohryzek mu poskočil v krku. „Hm – dobře,“ zamumlal potichu, sklonil hlavu a utekl pryč.

Jaine se zasmála, stiskla tlačítko a rozjela se do třetího patra. Nedovedla si představit, kde sebral Kellman odvahu, že poplácal Marci po zadku. Nikdo ve firmě by tomu prostě neuvěřil a všichni by dali nevím co za to, aby to mohli vidět.

V kanceláři byla jako obvykle první. Ráda si v pondělí ráno přivstala a pustila se do práce. Kdyby se jí podařilo soustředit myšlenky na to, co dělá, bylo by to pro začátek dobré.

Šílenství kolem Seznamu snad utichalo. Každý, kdo chtěl interview, ho dostal, s výjimkou časopisu Lidé. Ráno si televizi nepouštěla, a proto ani nevěděla, co se z jejich pátečního natáčení ve skutečnosti odvysílalo. Určitě jí to někdo řekne, a když bude chtít, což je velice nepravděpodobné, tak se na to podívá, protože některá z kamarádek si to určitě natočila.

Je až s podivem, jak málo se o to starala. Ale copak by ji mohl zajímat nějaký Seznam, když všechnen čas věnovala myšlenkám na Sama? Byl šílený, jenomže s ním byla taky legrace a byl sexy a toužila po něm.

Po společné páteční večeři ji v sobotu ráno vzbudil proudem vody z hadice namířeným do okna ložnice, a když vykoukla, zeptal se, jestli mu nechce pomoci umýt auto. Vzpomněla si, že mu to dluží, protože ji umyl a navoskoval vipera. Rychle na sebe hodila oblečení, vypila v letu hrnek kafe a připojila se k němu. Nešlo jen o umytí z vnějšku, ale o voskování, leštění, vyčištění a nablýskání všech chromových částí, vyluxování vnitřku vozidla a umytí oken. Po dvou hodinách dřiny se truck jen blyštěl. Zajel s ním do garáže a zeptal se, co bude ke snídani.

Strávili spolu celý den, hádali se a smáli, dívali se na televizi a chystali se vyrazit na večeři, když mu zazvonil telefon. Než se nadála, stál mezi dveřmi a na rozloučenou ji políbil se slovy: „Nevím, kdy se vrátím.“

Je to policajt, opakovala si pro sebe. Dokud to tak bude a dokud bude chtít dělat v tomto oboru kariéru, viz konkurz na místo ve státní službě, bude jeho život jen sérií loučení a odchodů. Zrušené schůzky budou na denním pořádku. S tím se prostě nedá nic dělat a bude se s tím muset smířit. Ale představa, že mu hrozí nebezpečí, se jí nelíbila ani trochu. Plnil nějaký dlouhodobý úkol, nebo pracoval na jednotlivých případech jako teď? O práci policie toho moc nevěděla, ale bude to muset zjistit.

Vrátil se v neděli odpoledne, unavený, podrážděný a o tom, kde byl a co dělal, mluvit nechtěl. Místo otravných otázek ho nechala zdřímnout ve svém pohodlném křesle a sama si četla stočená na jednom ze dvou zbývajících polštářů.

Měla pocit, že být s ním doma, ne na schůzce nebo tak nějak, prostě být spolu je... prima. Pozorovala ho ve spánku. Poslouchala jeho pravidelný dech. Ještě bylo příliš brzy, aby byl jen pomyslela na magické slůvko začínající písmenem L.

Trvalo to zatím krátce a vinou předchozích zkušeností se bála slepě uvěřit, že tohle prožívané vzrušení může trvat navěky. Obavy jí také nedovolovaly se s ním vyspat. Jo, trápit ho byla legrace a moc se jí líbily blesky, které mu šlehaly z očí, když se na ni podíval, ale ve skrytu duše se bála pustit si ho víc k tělu.

Možná příští týden.

„Halóó, Jaine!“

Zvedla překvapeně hlavu a viděla Dominiku Floresovou, jak nakoukla do dveří kanceláře.

„Dneska ráno jsem viděla kousek pořadu v televizi, musela jsem bohužel odejít, ale nastavila jsem video a nahrála si to. Bylo to úžasné! Strašně vám to všem slušelo! Vypadaly jste báječně. Báječně! Panebože, to bylo skvělé!“

„Já to neviděla,“ odpověděla Jaine.

„Ne? Kdybych byla já v televizi, tak ani nejdu do práce a dívám se na to do konce.“

Asi těžko, kdyby tě to obtěžovalo tak jako mě, pomyslela si Jaine. Donutila se k úsměvu.

V půl deváté volala Luna. „Neslyšela jsi o Marci?“ zeptala se. „Nepřišla do práce, a když jsem jí volala domů, nebrala telefon.“

„Ne, od pátku jsem s ní nemluvila.“

„Bývá v práci vždycky včas.“ Luna byla znepokojená. Byly si s Marci hodně blízké, i když byl mezi nimi dost velký věkový rozdíl. „Ani nevolala, že by byla nemocná, nebo že by jí nebylo dobře.“

To opravdu k Marci nesesedělo. Dostala místo vedoucí účetního oddělení právě proto, že byla spolehlivá, Jaine to připadalo podivné a začala mít strach. „Zkoušela jsi volat na mobil?“

„Nemá ho zapnutý.“

První, co Jaine napadlo, byla dopravní nehoda. Provoz v Detroitu byl v ranních hodinách horor. „Zkusím zavolat známým a něco zjistit,“ slíbila Jaine a nedala Luně najevo, že má vážné obavy.

„Dobře. Dej mi vědět.“

Jakmile Jaine zavěsila, přemýšlela, koho zavolat a zeptat se, jestli na trase do Hammersteadu není hlášená dopravní nehoda. Kudy vlastně Marci mohla jet?

Sam bude vědět, kam zavolat.

Rychle si našla číslo k němu do práce, vytočila ho a požádala, že chce mluvit s detektivem Donovanem. Pak čekala. Trvalo to pár minut, zatím nervózně poklepávala perem o stůl. Ženský hlas řekl, že detektiv Donovan není přítomen a jestli chce nechat vzkaz.

Jaine zaváhala. Nechtěla ho rušit, když se může ukázat, že to není nic vážného, ale neznala nikoho jiného, kdo by její obavy nebral na lehkou váhu. Přítelkyně se opozdila o hodinu a půl do práce, to ještě není důvod k policejním zásahům. Sam se jí možná také vysměje, ale na druhou stranu může něco zjistit.

„Máte číslo na jeho pager?“ zeptala se. „Je to důležité.“ Pro ni to důležité bylo, ale pro ostatní asi ne.

„Co se stalo?“ ozval se podrážděný hlas a Jaine si hned řekla, že Samovi asi volá do práce hodně ženských.

„Jsem jeden z jeho kontaktů,“ prohlásila a držela si palce, aby jí ta lež prošla.

„Pak musíte mít číslo jeho pageru.“

„Proboha! Někdo by mohl být zraněný nebo mrtvý –“ Nachytala sama sebe. „Dobře, tak jsem těhotná a možná by ho to mohlo zajímat.“

Spojovatelka se rozesmála. „Vy jste Jaine, že jo?“

No to snad není možné. On o ní mluví v práci! Krve by se v ní nedořezal. „Ehm – ano,“ zabrumlala tiše. „Omlouvám se.“

„Nic se neděje. Sam mi říkal, že když budete volat, mám vás určitě spojit.“

Co o ní vlastně řekl? Vydržela se nezeptat a zapsala si číslo jeho pageru. „Děkuji,“ rozloučila se.

„Není za co. A pokud jde o to těhotenství...“

„Lhala jsem,“ přiznala a snažila se, aby bylo z hlasu slyšet, že se trochu stydí. Asi se jí to nepovedlo, protože se ozval smích.

„Ale jděte, slečno,“ zasmála se žena na druhém konci a zavěsila, Jaine zůstala jako opařená.

Vytočila Samovo číslo a na numerickém pageru zanechala jen svoje číslo. Protože ji podle čísla nepozná, není jasné, jak dlouho může trvat, než ji zavolá zpátky. Zavolala do účetního oddělení.

„Už je Marci v práci?“

„Není,“ zněla znepokojená odpověď. „Nikdo o ní ani neslyšel.“

„Tady je Jaine, linka tři-šest-dva-jedna. Až přijde, řekněte jí, ať mi hned zavolá.“

„Ano.“

V půl desáté se ozval telefon. Skočila po sluchátku a doufala, že se Marci konečně objevila. „Jaine Brightová.“

„Slyšel jsem, že budu otcem.“ Samův hluboký hlas se rozléhal po drátě.

Krucí, proč to ta ženská vy slepičila? „Něco jsem říct musela. Nevěřila mi, že jsem kontakt!“

„Naštěstí jsem všechny na tebe upozornil,“ dodal a zeptal se. „Co se děje?“

„Snad nic vážného, doufám. Moje přítelkyně Marci –“

„Marci Deanová, jedna ze slavných Seznamových slečen?“

Mohla vědět, že má podrobné informace o každé z nich. „Nepřišla do práce, nezavolala, nebere ani domácí telefon, ani mobil. Mám strach, jestli se jí něco nestalo cestou do podniku, a nevím, koho se zeptat. Můžeš mi v tom pomoci?“

„Jistě. Zavolám na dopraváky a poprosím o hlášení. Bydlí na Sterling Heights, že jo?“

„Ano,“ Jaine mu rychle dala její adresu a pak se lekla, protože ji napadla strašná myšlenka. „Same... její přítel se strašně naštvál kvůli Seznamu. Opustil ji ve čtvrtek v noci, ale mohl se třeba vrátit.“

Chvilé ticha a pak rychle přešel na věcný a úřední tón. „Zavolám šéfovi na místní oddělení, aby se podívali k ní domů. Asi to bude zbytečné, ale nemůže to uškodit.“

„Děkuji,“ zašeptala vděčně.

Sama přepadly myšlenky, které se mu nelíbily, ale protože byl u policie už dost dlouho, věděl, že Jaininy obavy jsou na místě. Naštvaný chlap – s poničeným sebevědomím, a navíc ještě tím zatraceným Seznamem – a nezvěstná žena byly víc než signály možného násilného činu. Není vyloučené, že Marci Deanová měla automobilovou nehodu, ale není to ani jisté, Jaine nebyla ženská, která by hysterčila jen tak pro nic za nic, a její znepokojení nelze brát na lehkou váhu.

Nelze podceňovat ani to, čemu se říká ženská intuice. Jeho matka jako by měla oči i vzadu a vždycky, když něco on nebo bratři provedli, nebo se mělo něco stát, nemusela čekat, až se to stane, a šestým smyslem to odhadla dopředu. Dodnes Sam nepochopil, jak to bylo možné, ale bral to jako fakt.

Zavolal na místní oddělení policie v obvodu, kde Marci bydlela, a pak operačnímu důstojníkovi na nehodovém, aby zjistili, jestli se ráno stala nějaká dopravní nehoda a jestli jsou hlášeny oběti na životech nebo zranění. Z místního oddělení ho ujistili, že hned posílají kolegu, aby se zastavil u Marci doma. Nechal všude číslo svého mobilu a poprosil o okamžitou zprávu.

Z nehodového volali jako první. „Žádná dopravní nehoda není hlášena,“ sdělili mu. „Pár drobných karambolů s odřenými blatníky a jeden motorkář to nezvládl na Gratiot Avenue, ale nic se mu nestalo. Nic jiného v hlášení nebylo.“

„V pořádku,“ poděkoval Sam.

„Není za co.“

Ve čtvrt na jedenáct se ozval mobil znovu. Byl to kolega z místního oddělení. „To jste volal vy, detektive,“ zeptal se hlasem, ve kterém bylo slyšet znepokojení.

„Je mrtvá?“

„Ano. Brutálně zavražděná. Máte spojení na jejího přítele? Nikdo ze sousedů není doma a já bych s ním nutně potřeboval mluvit.“

„Zjistím vám to. Moje přítelkyně je – byla – nejlepší kamarádka Marci Deanové.“

„Děkuji za pomoc.“

Sam věděl, že to spadá do jiného rajónu, ale protože podezření nahlásil, mohl by se dozvědět i nějaké podrobnosti.

„Můžete mi dát nějaké bližší informace?“

Strážník se zamyslel. „Jaký mobilní telefon používáte?“

„Digitální.“

„Se zabezpečením?“

„Jen pokud se na něj hackerové nedostanou.“

„Dobrá. Ubil ji kladivem, které nechal na místě činu. Mohou na něm být otisky prstů, ale zatím to nevíme.“

Sam se zachvěl. Vražda kladivem je víc než brutální a zanechává oběť v hrozném stavu.

„Z obličeje toho moc nezůstalo, protože zasadil několik ran a ještě ji ubodal. A pak ji i sexuálně zneužil.“

Jestli tam chlapec zanechal svoje sperma, tak se chytil.

„A sperma?“

„Ještě nevíme. Po pitvě budeme moudřejší. Ale on – no – udělal jí to tím kladivem.“

Proboha. Sam se zhluboka nadechl. „Ano. Děkuji.“

„Ocenil bych, kdybyste mohl od vaší známé zjistit jméno přítele slečny Deanové.“

„Určitě. Ráno jsem s ní hovořil, když volala a měla strach, že se něco stalo, protože slečna Deanová nepřišla do práce.“

„Zeptejte se jí prosím na to jméno a slibte mi, že se nedozví ostatní podrobnosti, prosím.“

Sam si povzdechl. „To spíš slíbím, že nevyjde slunce.“

„A já, tak to znám. Umí držet jazyk za zuby? Jsme si téměř jisti, že se jedná o Marci Deanovou, ale zatím nemáme stoprocentní jistotu a nikdo nekontaktoval rodinu.“

„Řeknu jí, aby si vzala v práci volno. Bude z toho tak jako tak dost rozrušená.“

Chtěl být s ní, až jí to řekne.

„V pořádku. A, detektive – když se nám nepodaří najít někoho z rodiny, kdo bydlí blízko, budeme muset požádat vaši přítelkyni, aby zavražděnou identifikovala.“

„Máte moje číslo, tak zavolejte,“ řekl Sam věcně a klidně.

Pár minut poté, co zavěsil, seděl bez hnutí. Nemusel si tu krvavou scénu představovat, protože ve svém životě jich viděl hodně. Věděl přesně, co udělá z hlavy člověka kladivo nebo baseballová pálka a jak oběť po několika úderech vypadá. Stejně jako strážníkovi mu bylo jasné, že tahle vražda byla úmyslná, protože Marci byla napadena zepředu do obličeje někým, kdo ji dobře znal. Mnohačetné rány svědčí o zuřivém útoku. A protože ženy většinou svého vraha znají a je to zpravidla manžel nebo přítel, nebo bývalý kdokoliv, všechny indicie směřují k jejímu příteli.

Zhluboka se nadechl a vytočil číslo Jaine. Když se ozvala, zeptal se: „Víš, jak se jmenuje přítel Marci?“

Byl slyšet její vzrušený dech. „Je Marci v pořádku?“

„Ještě nevím,“ zalhal. „To jméno –?“

„Aha. Jmenuje se Brick Geurin.“ Hlaskovala příjmení.

„Brick je jeho pravé jméno, nebo přezdívka?“

„Nevím. ‚Brick‘ je jediné, co jsem od ní kdy slyšela.“

„To mi zatím stačí. Jakmile se něco dozvím, tak ti zavolám. A – nechceš jít se mnou na oběd?“

„Jasně. Kam?“

Její hlas zněl stále nejistě, ale chovala se co možná nejklidněji. „Stavím se pro tebe, jestli mi zajistíš vjezd do firmy.“

„To není problém. Ve dvanáct?“

Podíval se na hodinky. Za dvacet minut jedenáct. „Můžeš i dřív, řekněme ve čtvrt na dvanáct?“ Do té doby stihne dojet do Hammersteadu.

Něco vytušila. „Počkám na tebe dole.“

Čekala před budovou, zatímco ho ochranka pouštěla do areálu firmy. Měla na sobě dlouhou úzkou sukni a do trucku se bez pomoci nemohla vyšplhat. Vystoupil a obešel auto, aby jí pomohl. Úpěnlivě se snažila něco vyčíst z jeho tváře, ale držel si úřední policejní výraz, který nejevil známky žádných emocí a podobal se kamenné masce, přesto celá zesínala.

Vysadil ji do auta a vrátil se na sedadlo řidiče.

Jaine se začaly koulet slzy po tvářích. „Řekni mi pravdu,“ vydralo se jí ze staženého hrdla.

Díval se na ni a pak si ji přitáhl do náruče.

„Je mi to moc líto,“ zašeptal jí do vlasů.

Chytla se ho za košili. Cítil, jak se chvěje, a přitiskl si ji ještě blíž. „Je mrtvá, vid’?“ řekla třesoucím se hlasem a neznělo to jako otázka.

Věděla to.

18.

Jaine měla vyplakané oči tak strašně, že z nich zbyly jen opuchlé škvířečky. Sam ji držel celou dobu, kdy dala průchod bezmeznému pláči a výbuchu emocí, a když se začala trochu ovládat, zeptal se jí: „Můžeš něco sníst?“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“ Hlas měla bezbarvý. „Musím to říct Luně... a Jenně –“

„Ještě ne, drahoušku. Když jim to teď řekneš, bude toho hned plná firma a pak někdo zavolá do novin, do televize nebo do rádia a bude toho všude plno. Její rodina nebyla zatím informována a neměla by se to dozvědět zrovna takhle.“

„Ona skoro nikoho neměla,“ Jaine vyndala z kabelky kapesník, otřela si oči a vysmrkala se. „Má sestru v Saginaw, a jestli se nemýlím, tak starou tetu a strýce na Floridě. To jsou jediní příbuzní, o kterých kdy mluvila.“

„Víš, jak se sestra jmenuje?“

„Cheryl. Příjmení neznám.“

„To najdeme v nějakém adresáři u ní v domě. Řeknu, ať se podívají po Cheryl ze Saginaw.“ Vytočil číslo a tiše mluvil s někým na druhém konci aparátu o sestře Marci.

„Chci jet domů,“ řekla Jaine a nepřítomně koukala předním sklem ven. Sahala po klice, ale Sam jí ruku zadržel.

„V žádném případě nesedneš v tomhle stavu za volant,“ rozhodl rázně. „Jestli chceš jet domů, tak tě tam odvezu.“

„Ale co bude s mým autem –“

„Zůstane tady. Je na hlídání parkovišti. Když budeš potřebovat někam jet, pojedeme mým.“

„Ale co když budeš muset odjet pryč?“

„Já si s tím poradím, ano?“ nepřipustil námitky. „Ty prostě řídit nebudeš.“

Kdyby nebyla tak silně rozrušená, určitě by se s ním hádala, ale slzy se znovu vyřinuly z očí a na cestu by opravdu neviděla. A nemohla se ani vrátit zpátky do kanceláře, protože se nemohla na nikoho ani podívat a odpovídat klidně na otázky, z toho by se už zhroutila. „Musím jenom říct šéfovi, že si беру dneska volno,“ vysvětlila.

„Zvládneš to sama, nebo to mám udělat za tebe?“

„Zvládnu,“ řekla a hlas se jí znovu roztřásl. „Jenom... teď ještě ne.“

„Dobrá. Připoutej se, prosím tě.“

Poslechla, zapnula si bezpečnostní pás a seděla tiše jako pěna, když Sam nastartoval a rozjel se. Jel pomalu a mlčky, aby nerušil její smutek a první chvíle, kdy se smiřovala s tím, že Marci už nežije.

„Říkala jsi Brick – jestli se nemýlím? Bude muset jít k výsledku,“ dodal Sam přirozeně. „Je to podezřelý číslo jedna, ale musíme mu to dokázat. I když pracuješ s podivíny, vždycky musíš počítat s možností, že skutečnost popírá veškeré předpoklady. Kdoví? Může se ukázat, že se slečna Deanová stýkala i s někým jiným.“

„Já to chápu, lásko.“

Rozuměl tomu, to jí bylo jasné. Při jeho povolání viděl podobných scén už hodně.

„Jak se to –? Myslím, co se jí stalo?“

Sam zaváhal s odpovědí. Nechtělo se mu říct, že Marci byla ubitá, a navíc pobodaná. Neznal pravou příčinu smrti a nevěděl, jestli zemřela následkem traumatu po ráně do hlavy, nebo jestli vykrvácela.

„Neznám podrobnosti,“ řekl nakonec. „Vím, že byla pobodaná, ale neznám hodinu smrti.“ To byla pravda a nelhal, ostatní detaily si však nechal pro sebe.

„Ubodaná,“ opakovala Jaine jako ve snách a snažila se představit si tu hrůzu.

„Nech toho,“ poprosil ji.

Otevřela oči a tázavě se na něj podívala.

„Snažila ses představit si, jak se to stalo, jestli ji to bolelo a tak dále,“ vysvětlil ostřeji, než chtěl. „Nedělej to.“

Zhluboka se nadechla a měla dojem, že se do něj pustí a zaměří na něj veškerý svůj žal a hněv, ale místo toho přikývla, protože měl pravdu. „Zkousím to, ale – jak bych na to mohla nemyslet?“

„Mysli na ni jinak,“ navrhl. Dobře věděl, že to pomáhá. Je to součást zármutku.

Chtěla něco říct, ale vyschlo jí v krku a slzy se znovu valily jak lavina. Zbytek cesty jeli v tichosti.

Připadala si najednou strašně stará. Sam ji držel kolem ramen a byla mu za to neskonale vděčná, protože schody ke kuchyni by sama asi nevyšla. BuBu je přivítal a mňoukal, točil ocáskem a nechápal, proč přišla domů tak brzy. Sehnula se, aby ho podržela za ušima a mazlila se s teplem a hladkou srstí vlnícího se kocouřího těla.

Položila kabelku na stůl a sesunula se na jednu z kuchyňských židlí. Na klíně držela BuBu a hladila ho, zatímco Sam telefonoval svému seržantovi a tiše mu něco vysvětloval. Snažila se na Marci nemyslet, aspoň na chvíli se zbavit tíživých myšlenek. Přemýšlela o Luně a Jenně a o tom, jak se asi cítí, když o Marci od rána neslyšely. Doufala, že sestru Marci už někdo informoval, protože když žádala o volno, kolegové si jistě domýšleli, že se muselo stát něco mimořádného. Kdyby jí zavolali domů, nevěděla by, co jim říct, a jestli by vůbec byla schopna s nimi mluvit.

Sam před ní postavil sklenici čaje. „Vypij to,“ řekl. „Musíš být totálně dehydrovaná.“

Bylo to až k nevěře, ale vyvolalo to lehký úsměv. Políbil ji do vlasů a posadil se vedle ní se sklenicí čaje v ruce.

Položila BuBu na zem, popotáhla nosem a přivřela oči. „Co jsi o mně napovídal kolegům v práci?“ zeptala se ho, jen aby něco řekla.

Udělal nevinný kukuč. Na jeho drsném obličejí to moc nefungovalo. „Nic zvláštního. Jen kdybys volala, tak ti mají říct, kde mě najdeš. Stejně jsem ti chtěl dát číslo na svůj pager.“

„Snaha dobrá,“ okomentovala to.

„Pomohlo to?“

„Ani trochu.“

„Dobře, řekl jsem jim, že nadáváš jak dlaždič –.“

„To není pravda!“

„– máš ten nejkrásnější zadek v širokém okolí a že se tě snažím už nějakou dobu dostat do postele, takže kdybys volala, ať tě hned spojí, protože je možné, že konečně chceš říct – jde se na to.“

Chce mě rozveselit, pomyslíla si. Začala se jí třást brada. „To je milé,“ podařilo se jí dostat ze sebe a pak znovu propukla v pláč. Chytila se rukama kolem těla a kývala se ze strany na stranu. Výbuch pláče byl silný, ale krátký, jako by už delší trýzeň nemohla snést.

Sam si ji přitáhl na klín a držel si její hlavu na rameni. „Řekl jsem jim, že jsi zvláštní,“ zamumlal, „a že když budeš volat, chci s tebou mluvit, ať jsem, kde jsem a bez ohledu na to, co právě dělám.“

Asi to byla také lež, ale zněla stejně opojně jako ta první. Polkla a řekla: „A to i kdybys plnil úkol příslušníka zvláštní jednotky?“

Odměl se. „To asi ne.“

Hlava ji třesla od pláče a obličej měla rudý. Moc ho chtěla poprosit, aby se s ní pomiloval, ale nahlas to nevyslovila, protože k tomu musí být klid a vhodná atmosféra, jinak by se necítila dobře. Místo toho zavrtala hlavu do jeho ramene, nasávala jeho vůni a opájela se jeho blízkostí.

„Co má zvláštní jednotka vlastně za úkol?“

„Různě. Speciální jednotky vznikají podle potřeby.“

„Na čem pracuje tvoje skupina?“

„Je to jednotka plnící úkoly spojené s odhalováním a předcházením zločinům. Snažíme se zabránit tvrdému násilí.“

To jí neznělo sympaticky. Raději by ho viděla, jak klade otázky, zapisuje si odpovědi do malého notýsku, zkrátka detektivní činnost. Bránit násilným činům zavánělo rozkopnutými dveřmi a přímým pohledem do tváře vrahů, kteří jsou připraveni střílet bez varování.

„Chtěla bych se tě na něco zeptat,“ podívala se na něj smutně. „Ale ne teď, později.“

Ulehčeně si oddechl.

Držel ji tiše v náručí a podpíral, když telefonovala do práce a brala si na zbytek dne volno. Zvládla to tak, že mluvila bez stopy rozrušení v hlase, ale pan deWynter bylo mimo kancelář, takže to musela vysvětlit Gine, která ji přirozeně zasypala spoustou otázek a informací, jako že Luna a Jenna se jí snažily bezpočtukrát dovolat.

„Zavolám jim sama,“ slíbila Jaine a zavěsila. Zoufale zabořila obličej znovu do Samova ramene. „Jak dlouho je mám držet v nejistotě?“

„Alespoň dokud jsou v práci. Zjistím u seržanta na policii, jestli už informovali její sestru. A ty prosím nezvedej telefon, kdo chce se mnou mluvit, může zavolat na pager nebo na mobil.“

Konečně našla sílu se zvednout z jeho klína a odešla do koupelny umýt si oči studenou vodou. Koukla na sebe do zrcadla. Měla opuchlé rudé oči a obličej naběhlý od pláče, vypadala strašně, ale co na tom. Nepřítomně se převlékla do džínů a trika a vzala si dva prášky na bolení hlavy.

Seděla na kraji postele, když ji Sam přišel zkontrolovat. Stál mezi dveřmi, veliký a silný, cítil se naprosto pohodově i ve zcela žensky zařízené ložnici. Přisedl si k ní. „Vypadáš unaveně. Co si na chvílku zdřímnout?“

Byla unavená, dokonce naprosto vyřízená, ale na druhou stranu neměla na spaní ani pomyšlení. „Tak si jenom lehni,“ navrhl ji tiše, když viděl, že váhá. „A neboj se, když usneš a

já se dozvím nějaké další podrobnosti, vzbudím tě a řeknu ti je.“

„Čestné skautské?“

„Čestné skautské.“

„Byl jsi někdy ve skautském oddílu?“

„Nebyl. Byl jsem průšvihář a nevzali mě.“

Byl tak sladký, že by ho nejraději objímala až do skonání světa. Místo toho mu dala pusu a zjihla: „Děkuji, Same. Nevím, co bych si dneska bez tebe počala.“

„Ustála bys to i beze mne,“ ujistil ji a rád pusu vrátil, ale hned ji pustil, aby to nepřešlo v něco silnějšího. „Pokus se trochu spát, jestli to jde,“ poprosil Jaine a tiše zavřel za sebou dveře.

Lehla si a zavřela ubrečené oči. Prášek začínal zabírat a bolest hlavy pomalu ustupovala. Když oči znovu otevřela, zjistila, že je kolem už tma. Podívala se zděšeně na hodiny, ukazovaly o tři hodiny víc. Nakonec tedy opravdu usnula.

Před časem si koupila zklidňující polštářky na opuchlé a unavené oči a tak dva vyndala a přiložila si je na víčka. Sbírala pomalu sílu a energii na příštích pár dnů, které budou vyčerpávající. Když se posadila a sundala tamponky, měla oči trochu splasklé. Vykartáčovala si vlasy, vyčistila zuby a šla se podívat po Samovi. Seděl s BuBu na klíně a díval se na televizi.

„Něco nového?“

Věděl toho samozřejmě mnohem víc, ale nic z toho jí prozradit nechtěl. „Sestra už dostala zprávu a tisk zná Marciino jméno. Bude to pravděpodobně ve večerních zprávách.“

Obličej se jí stáhl lítostí. „Luna? Jenna?“

„Vypnul jsem ti telefon, když jsi usnula. Máš tam pár zpráv na záznamníku.“

Podívala se na hodiny. „Jsou na cestě domů. Za chvíli jim zkusím zavolat. Nechci, aby se to dozvěděly z televize.“

Ještě to ani nedořekla, když před domem zaskřípaly brzdy a na vjezdu zastavily dva vozy. Luny camaro a Jenna

buick. Jaine na chvíli zavřela oči ve snaze zvládnout příštích pár minut a bosá vyšla na terasu přivítat kamarádky. Sam šel s ní.

„Co se děje?“ napůl zaječela Jenna, obličej stažený do zoufalé grimasy. „Marci se neukázala v práci, ty jsi odešla domů a nebereš telefon, kruci, Jaine, co to má znamenat?“

Jaine cítila, jak jí začíná cukat obličej. Dala si ruku na pusku, aby zadržela vzlyky, které se jí draly z prsou.

Luna se prudce zastavila a rozbrečela se. „Jaine?“ oslovila ji třesoucím se hlasem. „Co se stalo?“

Jaine se několikrát hluboce nadechla a snažila se ovládat. „Je ... no, Marci,“ podařilo se jí ze sebe vysoukat.

Jenna strnula na prvním schodu. Zaťala ruce v pěst a dala se skoro do pláče, když se ptala: „Co je s ní? Je zraněná?“ Jaine zavrtěla hlavou. „Ne. Je – je mrtvá. Někdo ji zabil.“ Luna a Jenna se vrhly zoufale na Jaine a všechny tři se podpíraly navzájem a plakaly pro kamarádku, kterou měly rády a kterou už nikdy neuvidí.

Corin seděl u televize, kýval se ze strany na stranu a čekal a čekal. Už tři dny hltal každou zprávu, ale zatím nikdo nemluvil o tom, co provedl a co by mělo vyjít na světlo. Chtěl, aby celý svět věděl, že jedna ze čtyř kurev je mrtvá.

Nebyl si jenom jistý, jestli je to ta pravá. Nevěděl, jestli to byla A, B, C nebo D. Doufal, že to bylo C. Za písmenem C se skrývala ta, co vyřkla tu strašnou větu o tom, že k dokonalosti je potřeba větší snahy. C je na seznamu kandidátek smrti na prvním místě.

Kde ale vzít jistotu? Volal jim, ale jedna mu nikdy nezvedla telefon a od ostatních se nedozvěděl nic.

O jednu se ale už starat nemusel. Jedna odešla a tři půjdou za ní.

Pozor! Hlasatelka s vážnou tváří oznámila: „Otřesná vražda ve Sterling Heights připravila o život jednu z největších celebrit těchto dní v Detroitu. Podrobnosti budou následovat.“

Konečně! Zaplavil ho ohromný pocit úlevy. Teď už všichni vědí, že se nic takového nesmí říkat o Matčině dokonalém chlapečkovi.

Kýval se ze strany na stranu a potichoučku si broukal.
„Jedna šla a tři půjdou za ní, jedna šla a tři půjdou...“

19.

Najít Nelsona Geurina zvaného „Brick“ netrvalo dlouho. Pár dotazů a stopa vedla neomylně do jeho oblíbeného baru a k jeho kamarádům, kteří vypověděli, že „jasně Brick a ta jeho stará, jo, porvali se nebo co, a slyšeli jsme, že Brick je teď někde u Viktora“.

„Jaké má pan Viktor příjmení?“ zeptal se detektiv Roger Bernsen klidným hlasem. Přestože zněl jeho hlas rádobý klidně, měl kadenci blížící se smršti, protože detektiv Roger Bernsen byl chlap jak hora, s mohutnou hrudí a širokými rameny, buldočím obličejem a výrazem, který na první pohled hlásal, že ho stačí trochu naštvat a nezná se. Hlas, postava a výraz tvořily celek, ze kterého šla hrůza.

„Jo – Ables. Viktor Ables.“

„Víte, kde bydlí?“

„Dole ve městě, pane.“

Detektiv ze Sterling Heights zavolal na příslušné policejní oddělení Detroitu a Meldon „Brick“ Geurin byl zatčen a odveden k výsledku.

Pan Geurin se tvářil nepříjemně, když si detektiv Bernsen sedl naproti němu a začal ho vyslýchat. Měl krví podlité oči, páchl chlastem a jeho naštvání pramenilo nejspíš z opice.

„Pane Geurine,“ oslovil ho detektiv velmi slušným tónem, který však Bricka vyděsil, „kdy jste viděl naposledy slečnu Marci Deanovou?“

Brick vztekle zvedl hlavu a vzápětí toho gesta litoval. Po chvíli nasupeně odsekl: „Ve čtvrtek v noci.“

„Jste si jistý, že to bylo ve čtvrtek?“

„Jo, proč? Obvinila mě, že jsem jí něco ukradl? Byla doma, když jsem odcházel, a jestli tvrdí, že jsem něco štípnul, tak pěkně kecá.“

Detektiv Bernsen na dotaz nereagoval a místo toho položil další otázku: „Kde jste byl od té doby?“

„V base,“ odsekl Brick ještě nasupeněji.

Detektiv Bernsen si poposedl na židli, což byla jediná známka překvapení. „Ve kterém vězení jste byl?“

„V Detroitu.“

„Kdy jste byl zatčen?“

„Někdy ve čtvrtek v noci.“

„A propustili vás kdy?“

„Včera odpoledne.“

„Takže třídní azyl na náklady města Detroitu?“

Brick se ušklíbl. „Jo. Tak nějak.“

„Co jste provedl?“

„Řídil jsem opilý a prej jsem kladl odpor.“

Nebylo těžké si jeho výpověď ověřit. Detektiv Bernsen Brickovi nabídl šálek kávy, ale nedivil se, že ho odmítl. Detektiv ho nechal samotného a šel do vedlejší místnosti zatelefonovat na policejní oddělení v Detroitu.

Pan Geurin nelhal. Od čtvrteční noci do sobotního odpoledne byl opravdu ve vězení. Přesný čas byl od čtvrtka 23.34 hodin do soboty 15.41 hodin.

Alibi, které nikdo nerozbije.

Slečna Deanová byla naposledy spatřena živá v době, kdy spolu se třemi kamarádkami večeřela u Erniero v pátek večer. Podle stavu mrtvého těla a ztuhlosti v podmínkách klimatizovaného domu v létě byla slečna Deanová zavražděna někdy v noci z pátku na sobotu.

Pan Geurin vrahem nebyl.

Tato skutečnost postavila před detektiva daleko těžší případ, než si původně myslel. Když to nebyl Geurin, kdo tedy? Žádný další milostný román se neobjevil, a tím pádem ani potenciální zhrzený milenec, který by neunesl tíhu

rozchodu. S Brickem se rozešla ve čtvrtek v noci, tahle stopa tedy nikam nevedla.

Útok však byl velmi osobní, se známkami zuřivosti, nepřiměřený a se snahou vymazat ze světa identitu oběti. Bodné rány byly zasazeny po smrti, zabily ji rány kladivem, ale vraha to neuspokojilo a ještě sáhl po noži. Rány po bodnutí nožem krvácely málo, a to znamenalo, že srdce v tu dobu už nepracovalo. Sexuální útok byl také posmrtný.

Marci Deanová svého vraha znala, pravděpodobně ho sama pustila dovnitř, protože nebyly odhaleny žádné stopy po násilném vniknutí do domu. Geurin byl mimo hru a detektiv na samotném začátku.

Bude se muset vrátit k pátečnímu večeru a postupovat krok za krokem od večere u Ernieho. Kam po večeri jela? Prošla pár barů, nebo někoho potkala a vzala ho k sobě domů?

Na čele se mu objevily vrásky, když si představil, co ho čeká. Vrátil se ke Geurinovi, který seděl zhroucený na židli se zavřenýma očima. Po detektivově příchodu se ani neobtěžoval vstát.

„Děkuji za spolupráci,“ pronesl detektiv Bernsen slušně. „Zařídím vám odvoz, jestli potřebujete.“

„To je všechno? To je všechno, na co jste se chtěl zeptat? Co to má znamenat?“

Detektiv Bernsen váhal. Nesnášel roli posla špatných zpráv, zejména když šlo o smrt. Dodnes si pamatuje, jak vojenský kaplan přišel v roce 1968 říct matce, že její manžel se z války ve Vietnamu už nikdy nevrátí. Vzpomínku na strašnou bolest si s sebou ponese do konce života.

Ale Geurin se dostal do potíží díky tomu, co se stalo, a tak si vysvětlení zasloužil.

„Slečnu Deanovou někdo napadl –“

„Marci?“ vyskočil Geurin, zbystřil pozornost a naprosto změnil způsob chování. „Je zraněná? Je v pořádku?“

Detektiv Bernsen znovu zaváhal, překvapen náhlou změnou v jednání tohoto člověka. „Je mi to líto,“ řekl co

možná nejšetrněji, když zjistil, že špatná zpráva může zapůsobit zcela jinak, než to původně vypadalo. „Slečna Deanová útok nepřežila.“

„Nepřežila? Chcete říct, že ... je mrtvá?“

„Bohužel,“ opakoval detektiv.

Brick Geurin na chvíli zkameněl, jako by pomalu ztrácel vědomí. Schoval obličej do dlaní a zhroutil se.

Shelley, Jainina sestra dorazila druhý den před sedmou ráno. „Chtěla jsem tě chytit dřív, než půjdeš do práce,“ vyhrkla se sebe, když Jaine otevřela dveře.

„Dneska do práce nejdu.“ Jaine automaticky vyndala z police další šálek, nalila do něj kávu a podala ho Shelley. Co teď? Nechtělo se jí do debaty s našťvaným sourozencem.

Shelley postavila hrnek na stůl, oběma rukama objala Jaine a přitiskla se k ní. „Doslechla jsem se o Marci z ranních zpráv a jedu přímo sem. Jsi v pořádku?“

Slzy znovu vstoupily Jaine do očí, i když měla pocit, že všechny už dávno vybrečela. „Jsem v pořádku,“ odpověděla. Moc toho nenaspala, nejedla a měla pocit, že jí pracuje jen půlka mozku, ale fungovala. Marciina smrt bolela, ale ten prvotní a nejhorší šok měla za sebou.

Shelley se odtáhla a zahleděla se na její bezbarvý obličej a rudé, nateklé oči. „Přinesla jsem okurku,“ oznámila Jaine. „Sedni si.“

„Okurku? Proč?“ vyděsila se Jaine. „Co s ní budeš dělat?“

„Dej si plátky na oči, hlupáčku,“ vysvětlila podrážděně Shelley. Často s Jaine mluvila popudlivě. „Splasknou ti otoky.“

„Dala jsem si na oči obklady.“

„Okurka je lepší. Sedni si.“

Jaine si sedla, protože neměla sílu odporovat. Pozorovala, jak Shelley vyndala z batohu obrovskou okurku a myla ji. „Kde máš nože?“

„Nevím, asi v jedné ze zásuvek.“

„Ty nevíš, kde máš nože?“

„Nemuč mě. Bydlím tu ani ne měsíc. Jak dlouho trvalo tobě a Alovi, než jste se zabydleli?“

„Hele, stěhovali jsme se před osmi roky, takže... osm let.“ Vtip ji rozjařil a začala systematicky otvírat jedno šuple za druhým.

Ozvalo se rázné zaklepání na dveře, a než se stačila zvednout, vešel do kuchyně Sam. „Viděl jsem zaparkované cizí auto, a tak jsem se přišel podívat, jestli tě neobtěžují novináři.“ řekl Jaine. Včera totiž zvonil telefon bez přestání a volali zástupci všech velkých televizních společností. Shelley se otočila, v ruce obrovskou okurku. „Kdo jste?“ zeptala se rovnou.

„Její soused, policista,“ odpověděl Sam. Podíval se na významně na okurku. „Přišel jsem nevhod? Chystáte se k něčemu?“ Jaine dostala chuť ho praštit, ale bohužel na to neměla sílu. Pocítila ale úlevu, když byl u ní. „Chce mi ji dát na oči.“

Pobaveně se na ni ze strany podíval. „To se ti tam moc dlouho neudrží.“

Usoudila, že nejlépe bude mu vrazit jednu do zubů, ale později. „Plátky okurky, ne celou.“

Zatvářil se dost zpytavě, ale pak bez komentáře přešel k poličce, vyndal si šálek a nalil si kávu. Posadil se se zkříženýma nohama na nejbližší židli a čekal.

Shelley se obrátila zmateně na Jaine. „Kdo to je?“ dožadovala se vysvětlení.

„Můj soused,“ řekla Jaine. „Shelley, to je Sam Donovan. Same, to je moje sestra Shelley.“

Natáhl ruku. „Těší mě.“

Shelley mu potřásla rukou bez známek nadšení a dál se věnovala hledání nože. „Ty tu bydlíš jen tři týdny a už máš souseda, který k tobě přijde a ví, kde najde hrnek?“

„Jsem detektiv,“ pravil Sam s potutelným úsměvem. „Hledat věci je moje povolání.“

Shelley na něj vrhla pohled ä la královna Viktorie, kterým chtěla sdělit, že jí to moc vtipné nepřipadá.

Jaine zatoužila vstát a obejmout ho, protože se v jeho přítomnosti cítila hned lépe. Nedovedla si představit, co by si bez něj včera počala. Byl pevným bodem v jejím životě, stál jako skála mezi ní a všemi těmi telefonáty a obtížnými novináři, a hlasem, který nepřipouštěl diskuzi, žádal protivné a otravné slídily, aby už nevolali.

Ale dneska s ní nebude, uvědomila si náhle. Měl na sobě pracovní oblečení, slabé hnědé kalhoty a bílou košili. Na opasku se mu houpal pager a pistole. Shelley hledala nůž a přitom ho pozorovala jak cizokrajný hmyz.

Konečně našla správnou zásuvku a opatrně vyndala nůž.

„A hele,“ užasla Jaine. „Tak tady jsou.“

Shelley se obrátila na Sama, v jedné ruce nůž, v druhé okurku. „Spíte spolu?“ zeptala se nepřátelským tónem.

„Shelley!“ okřikla ji Jaine.

„Ještě ne,“ odpověděl s naprostým klidem Sam.

V kuchyni se rozhostilo ticho. Shelley loupala okurku krátkými, ráznými tahy.

„Nejste si moc podobné,“ poznamenal Sam, aby přerušil ticho.

Nebylo to poprvé, co někdo něco takového řekl. „Shelley je podobná matce, ale po tátovi má pleť a já naopak,“ vysvětlila naučeným způsobem Jaine. Shelley byla vyšší dobře o patnáct centimetrů než Jaine a byla vychrtlá a blondátá. Světlé vlasy nebyly přírodní, ale báječně ladily s oříškově hnědýma očima.

„Zůstanete tady dneska?“ zeptal se Sam Shelley.

„Nepotřebuji, aby tady se mnou někdo byl,“ odmítla Jaine.

„Ale ano,“ rozhodla Shelley.

„Zasáhněte včas, kdyby ji obtěžovali novináři, ano?“

„Nepotřebuji, aby tu se mnou někdo pořád byl,“ opakovala Jaine.

„Spolehněte se,“ ujistila Shelley Sama.

„Skvělý,“ brblala Jaine. „V mém domě na mě nikdo, jak tak koukám, nebere ohled.“

Shelley odloupla dva plátky okurky. „Zakloň hlavu a zavři oči.“

Jaine raději poslechla. „Myslela jsem, že si k tomu musím lehnout.“

„Pozdě.“ Shelley připlácla ledovou okurku na opuchlá víčka.

Jejda, to bylo úžasné, studené, mokré a neuvěřitelně uklidňující. Budu asi potřebovat celý vagón okurek, než bude po Marciině pohřbu, pomyslela si Jaine a smutek se zase vkrádal do duše. Sam a Shelley jí dali na to zapomenout a byla jim za tu chvíli úlevy vděčná.

„Volal mi kolega, který případ vyšetřuje,“ změnil téma hovoru Sam. „Marciin přítel Brick byl od čtvrtka do soboty v detroitském vězení. Je z toho venku.“

„To znamená, že se k ní vloupal a zabil ji někdo cizí?“ zeptala se Jaine a sundala si okurky z očí, zvedla hlavu a zadívala se na něj.

„Ať to udělal kdokoliv, pustila ho dovnitř sama.“ To samé četla v ranních novinách. „Víš toho víc, než mi říkáš, vid’?“

Přikývl. „Policajti nikdy neříkají celou pravdu.“ Z jeho profesionálního pohledu vyčetla, že další podrobnosti se od něj nedozví. Ani si nechtěla představit, co skrývá.

Vypil kávu, opláchl hrnek a postavil ho na odkapávač. Sklonil se, dal jí upřímnou a láskyplnou pusu. „Obě na mě máte číslo pageru a číslo mobilu, kdyby se něco dělo, volejte.“

„Jsem v pořádku,“ ujišťovala Jaine a myslela to vážně. „A – nevíš, jestli je tu Marciina sestra?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, vrátila se do Saginaw. Nemůže nijak pomoci. Dům policie zapečetila a u vražd je potřeba provést pitvu. Jak dlouho to bude trvat, záleží na tom, kolik toho mají na patologii na práci. Pohřeb nebude dřív než příští týden.“

Představa Marciina těla ležícího někde v chladicím boxu na patologii ji vyděsila a vši silou se jí bránila.

„Zítra půjdu do práce. Sestře Marci ráda pomůžu se zařizováním, ale teď se asi opravdu nedá nic dělat.“

„Zatím určitě ne.“ Znovu ji políbil, pak ji vzal z ruky plátky okurky a položil opatrně zpátky na oči. „Nech si to tam. Vypadáš jako d'áblice.“

„Jo, tak díky,“ odpověděla suše a slyšela, jak se cestou z domu pochechtává.

Místnost se opět propadla do hrobového ticha. Pak se ozvala Shelley: „Je divný.“

Asi jiný než předchozí snoubenci, pomyslela si Jaine a přikývla na důkaz, že souhlasí.

„Vypadá to na vážný vztah. Neznáš ho dlouho, co?“

Kdyby Shelley jenom tušila! Spočetla si, že tady bydlí pouze tři týdny. Co by asi řekla, kdyby se dozvěděla, že první dva týdny ho považovala za ožralu nebo drogového dealera.

„Nevím, jak vážné to je,“ zapochybovala a věděla, že lže. „Netlačím na pilu.“ Pokud šlo o ni, tak vážnější to být ani nemohlo. Milovala toho obrovského tvora. Co cítil nebo chtěl on, byla zatím záhada.

„To je dobře,“ uklidnila se Shelley. „Další zrušené zasnoubení je to poslední, co potřebuješ.“

Shelley vydržela mlčet o nevydařené sestřině minulosti celý den, ale protože byla netaktní, nakonec to z ní vždycky v nějaké formě vypadlo. Na druhou stranu Jaine nepochybovala o tom, že ji sestra upřímně miluje, a to ji s jejím nemožným chováním smiřovalo.

Zazvonil telefon, Jaine si sundala okurky z očí a natáhla se po telefonu společně se Shelley. „Sam řekl, že telefon mám zvedat já,“ zasyčela zlostně Shelley, jako by každý, kdo volá, musel nutně hovořit jen s ní.

Crrrrr.

„Jak můžeš poslouchat někoho, před kým mě varuješ?“ zeptala se nezaujatě Jaine.

Crrrrr.

„Já to tak nemy...“

Crrrrr.

I sebekratší vysvětlování by trvalo minimálně půl hodiny, a tak Jaine stiskla tlačítko hovoru. „Haló.“

„Která seš?“

„Prosím?“ zeptala se vzrušeným hlasem.

„Která seš?“

Vypnula telefon a položila ho na stůl.

„Kdo to byl?“ chtěla vědět Shelley.

„Vlastně ani nevím. Někdo, kdo zavolá a šeptá do telefonu. Marci, Jenna i Luně volal také poté, co se objevil Seznam na veřejnosti.“ Při vyslovení jména Marci se jí zatřásl hlas. „Je to ten samý hlas a opakuje pořád to samé.“

„Nahlásila jsi na telefonního operátora, že tě někdo obtěžuje oplzlýmihovory?“

„Nejsou oplzlé. Jen protivně zastřeným hlasem se ptá, která jsem? Předpokládám, že je to chlap, protože ze šepotu se to pozná těžko.“

Shelley vykulila oči. „Sprosté telefonáty kolem Seznamu? To se vsaď, že je to chlap. A říkal, že některé pasáže ze Seznamu jeho mužské kolegy pěkně nadzvedly. Nemusím ti říkat, které kousky Seznamu to byly.“

„Kousky, které se týkaly jejich kousků?“ Tady se pochybovat opravdu nedá.

„Muži jsou čitelní, co?“ běhala Shelley po kuchyni a otvírala dvířka skříněk a vytahovala zásuvky. „Co to děláš?“

„Dívám se, kde máš svoje věci, abych je nemusela hledat, až začnu vařit.“

„Ty budeš vařit? A co?“ Na malý okamžik se Jaine lekla, že Shelley přivlekla všechno, co koupila rodině k večeři. Koneckonců, obrovitou okurku také vytáhla z batohu a bůhví, co tam všechno ještě je. Že by i kus masa?

„Udělám snídani,“ uklidnila ji Shelley. „Pro obě. A ty budeš jíst.“

Jaine měla hlad, to je pravda, protože včerejší večeři vynechala. Shelley se plete, jestli si myslí, že je takový blázen, aby odmítla jídlo. „Pokusím se něco do sebe dostat,“ řekla pokorně a vyměnila si okurkové plátky, zatímco Shelley se činila v kuchyni a připravovala omelety.

Corin seděl a upíral pohled na telefon a tělem mu ve vlnách projížděly pocity zklamání. Zase mu nic neřekla. Nestál jí ani za jediné slovo, byť nepřátelské. Doufal, že něco uslyší, a byl na to připravený. Ta holka měla pěkně proříznutou pusku, jak by řekla jeho Matka. V práci často odsuzoval její způsoby a hlavně to, jak nadávala. Matce by se nelíbila ani trochu.

Nevěděl najednou, co dělat. Zabít první couru bylo... ohromující. Nečekal takový divoký příval radosti, která ho dostala do extáze. Byl na vrcholu blaha, ale pak se začal bát. Co by Matka řekla tomu, že měl z něčeho radost? Nikdy se nepřestal bát, že odhalí jeho malé tajemství. Ukájel se, když ho trestala.

Ale zabíjet... ach, zabíjet. Zavřel oči, pohupoval se dopředu a dozadu, když si v mysli představoval každickou vteřinu vraždy. Než ji praštil kladivem, uviděl v jejích očích záblesk hrůzy, uslyšel sípavý hrdelní zvuk a pak přišla radost, která se mu rozlévala v žilách a pocit naprosté převahy nad bezmocnou loutkou, která ho nemohla zastavit, protože byl tak silný – slzy se mu draly do očí, protože to byl stav naprosté blaženosti, ale teď už bylo všechno minulostí.

Stejnou slast zažil naposledy v den, kdy zabil Matku.

Šel do koupelny a podíval se do zrcadla. Ano, byl to on.

Z domu coury si přinesl rtěnku. Nevěděl, proč to udělal, neměl žádný důvod. Když ji zabil, procházel se po domě a prohlížel si její věci, a když si v koupelně v zrcadle prohlížel svůj obličej, všiml si, že všude, kde je volná plocha, je poházeno velké množství líčidel. Myslela si, že se může udělat krásnější. Už to potřebovat nebude, řekl si pro sebe a

šoupnul rtěnku do kapsy. Od té chvíle ležela na jeho poličce v koupelně.

Sundal uzávěr a několikrát otočil spodním dílem. Vykoukl na něj rudý sloupec, který vypadal jak psí penis. Jak vypadá psí penis, věděl, protože měl – ne, na to nechtěl už nikdy ani pomyslet.

Naklonil se dopředu a namaloval si rudě rty. Narovnal se a prohlížel se v zrcadle. Usmál se a mezi rudými rty se zableskly bílé zuby, když řekl, „Ahoj, Matko.“

20.

Bylo zajímavé, pomyslela si Jaine druhý den ráno, když nastoupila v práci do výtahu, jak se její život změnil naopak, jak ostatní zaměstnanci firmy nepřikládali události žádný význam. Luna a Jenna pochopitelně prožívaly stejnou bolest a lidé z Marciina oddělení byli smutní a v šoku, ale většina z těch, které potkala na chodbě, se o tom buď ani nemínila, nebo utrousila něco ve smyslu: „Slyšel jsem o tom. Hrůza, co?“

Počítačové ignoranti to nevzali na vědomí vůbec, nebyl v tom přece ani jeden gigabit. Nápis na výtahu proto hlásal: TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ AMERICKÉHO ÚŘADU PRO KONTROLU POTRAVIN A LÉČIV: ČERVENÉ MASO ŠKODLIVÉ NENÍ. VÝSLEDKY TESTŮ PROKÁZALY, ŽE ZDRAVÍ ŠKODLIVÉ JE MASO ZELENÉ.

V lednici u ajťáků je zelené maso asi stálým hostem, takže to upozornění má hlubší význam zvláště pro ně, řekla si pro sebe Jaine. Jindy by se tomu zasmála. Dnes se nezmohla ani na pobavený výraz tváře.

Ani Jenna s Lunou nebyly předchozí den v práci. Přijely k Jaine krátce před osmou a vypadaly stejně. Shelley odkrojila další plátky okurky a přidělala pár omelet, na kterých si pochutnaly.

Shelley se s Marci nikdy nesetkala, ale ochotně poslouchala, když se o ní celý den bavily. Plakaly, sem tam se i smály a hlavně probíraly všechny možné teorie vraždy, když byl Brick jednoznačně mimo podezření. Věděly, že Pravdu nezjistí, ale úvahy a povídání pomáhaly. Smrt Marci byla tak nepochopitelná, že jedině nekonečné omílání pravdy je mohlo pomalu smířit se skutečností, že ji už nikdy neuvidí.

Přišla do práce s malým zpožděním. DeWynter ji hned pozval k sobě do kanceláře.

Jaine se podívala. Uvolnilo se místo vedoucí účetního oddělení, ale byla to pozice bez pravomocí, jen s povinnostmi. Odjela z práce v pondělí ráno, celé úterý byla doma a v kanceláři nikdo jiný nebyl. DeWynter se musel potit strachy, jestli se všechno stihne, protože kolegové neviděli rádi, když jim peníze nepřišly na účet včas.

Byla připravena na výtky, a tak se zarazila, když jí řekl: „Je mi moc líto, co se stalo vaší přítelkyni. Je to strašné.“

Přísahala si, že nebude dneska v práci brečet, ale nečekaná soustrast od deWyntera ji našla nepřipravenou. Zamrkala, aby zadržela slzy. „Děkuji,“ hlesla. „Je to neštěstí. A omlouvám se, že jsem v pondělí utekla z práce –“

Pokýval hlavou. „Chápu to. Byli jsme tu přesčas, ale nikdo si nestěžoval. Kdy bude pohřeb?“

„Ještě nevíme. Čeká se na výsledek pitvy –“

„Aha, jistě, jistě. Dejte mi vědět, až budete znát datum. Kolegové se s ní budou určitě chtít také rozloučit.“

Jaine kývla hlavou na souhlas a vrátila se ke svému pracovnímu stolu a hromadě práce.

Věděla, že den bude krutý, ale netušila jak. Gina a zbytek oddělení jí přišli vyslovit soustrast, a to ji málem znovu rozplakalo. Okurku neměla, takže se zoufale snažila celý den přemáhat pláč.

Aniž by cokoliv plánovaly, Luna a Jenna se objevily přesně v poledne. „Pizza u nádraží?“ zeptala se Jenna a všechny nasedly do jejího auta, aby tam byly dřív.

Když jim číšník přinesl vegetariánskou pizzu, vzpomněla si Jaine, že jim neřekla o podivných telefonátech, které proběhly předtím, než včera přijely. „Tak mi konečně ten, která seš?“ včera taky volal.“

„Nenahání vám to hrůzu?“ zeptala se Luna a ukousla si z pizzy. Její krásný obličej za ty dva dny zestárnul o deset let.

„Nás volal každou minimálně už dvakrát, tak je mi divné, že tebe hledal tak dlouho.“

„Měla jsem na záznamníku hodně nepříjatých hovorů, respektive někdo zavolal a hned zavěsil, myslela jsem si, že to jsou novináři.“

„To je dost pravděpodobné. To samé bylo u nás,“ řekla Jenna a podrbala se na čele. „Hlava se mi může rozletět. Došlo mi to včera večer, když jsem přišla domů a brečela jsem až do úplného vyčerpání. Galan –“

Jaine zvedla oči. „No jo, jak to vypadá s Galanem? Pořád kempuje v motelu?“

„Ne, v pondělí byl v práci, když jsme se dozvěděli tu hroznou zprávu, a pak samozřejmě několikrát volal a nechával vzkazy a večer přišel domů. Zatím to mezi námi jasné není. Pokud jde o Marci, nechtěla jsem to s ním řešit. Moc nemluvil, ale byl ohleduplný. Tiše doufá, že mu odpustím.“ Téměř labužnický se zakousla do pizzy.

„Vsadím boty, že moc šancí nemá,“ pronesla suše Jaine a Luna se zasmála.

„Určitě ne v tomhle století,“ řekla Jenna. „Ale máme zajímavější témata k hovoru. Sama, například.“ V očích jí zahořely rozdováděné ohníčky. „Nemůžu uvěřit, že jsi takový sexy symbol mohla považovat za ožralu, co prodává drogy.“

Jaine se tomu zpětně musela smát. „No, co mám povídat? Trochu si spravil reputaci. Ale měly byste ho vidět, když má na sobě staré, odrbané hadry, je neoholený a má blbou náladu.“

„Ty uhrančivé oči... Ojjoj.“ Luna si ovívala obličej. „A navíc má poměrně široká ramena, jestli to uniklo tvé pozornosti.“

Jaine se zdržela komentáře a nehodlala zveřejňovat, čeho si ještě u Sama všimla. Nemusely vědět všechno a o „okenní show“ už vůbec ne. Je to zajímavé, pomyslela si, líčila jsem jim málem každou minutu nepřátelských srážek z dob, kdy jsem ho považovala za hnusného opilce, ale jakmile jsme se sblížili, neřekla jsem ani slovo.

„Je to tebe blázen,“ dodala Jenna. „Ten chlap tě chce dostat. To mi věř.“

„Je to možné,“ neurčitě připustila Jaine. Nechtěla zabíhat do podrobností a přiznat se, jak na to netrpělivě čeká a jak blízko už byli.

„Nemusíš být ani médium, abys na to přišla,“ potvrdila Luna Jenně. „Ten chlap se s tím ani trochu netají.“

Jenna se zasmála. „Jo, tak to je fakt. Ten se nestydí, co?“

Ne, Sam Donovan opravdu není stydlivý. Praštěný, nafoukaný, arogantní, jemný, sexy, miloučký – všechny atributy se na něj hodily. Ale Jaine si byla stoprocentně jistá, že ani jeden jeho gen se nestydí, díkybohu.

Jenně zazvonil mobil. „To bude asi Galan,“ prohlásila s jistotou, když lovila telefon z kapsy. Otevřela kryt a stiskla tlačítko Přijmout hovor. „Haló?“

Jaine si všimla, že vzteky zrudla. „Kde jste sebral moje číslo?“ vyštěkla a vypnula telefon. „Bastard,“ mumlala si pro sebe a schovala mobil zpátky do kapsy.

„To asi Galan nebyl, že ne?“ zeptala se Jaine.

„Ne, zase ten šmejd.“ Hlas se jí třásl zlostí. „To by mě zajímalo, kde vzal číslo na mobil, protože ho skoro nikomu nedávám.“

„Neexistuje seznam mobilních čísel?“ zeptala se Luna.

„Číslo je na jméno Galana, ne na moje, tak jak může vědět, že mám telefon u sebe já?“

„Co říkal?“ zeptala se znepokojeně Jaine.

„Obvyklé svinstvo ,která seš?‘ Pak zašeptal ,Marci‘. Jenom její jméno. Do hajzlu s ním, je to nechutné.“

Jaine odložila kousek pizzy. Po celém těle jí přeběhl mráz a vlasy se jí zježily hrůzou. Proboha, co když ty telefonáty nějak souvisí s vraždou Marci? Možná je to přehnané, ale co když ne? Možná je to opravdu nějaký duševně nemocný člověk, který je kvůli Seznamu nenávidí a teď je bude jednu po druhé vraždit –

Vzrušeně dýchala, jakoby se dusila, Jenna a Luna na ní vyděšeně koukaly. „Co se děje?“ zeptala se polekaná Luna.

„Přepadla mě strašná myšlenka,“ zašeptala Jaine. „Co když je to ten, co zabil Marci? Co když nás chce zabít všechny?“

Vyděsily se k smrti. „To není možné,“ nepřipustila podobné úvahy Luna.

„Proč ne?“

„Protože! To je šílenství. To se v životě nestává. Celebritám snad ano, ale ne normálním lidem.“

„Marci někdo zabil,“ připomněla Jaine hlasem, který zněl jak z hrobu. „To bylo normální?“ Zachvěla se. „Telefonáty na pevnou linku chápu, ale kde vzal číslo na tvůj mobil Jenno? Víím, že jsou způsoby, jak to zjistit, ale lidé je většinou neznají. Stopuje nás někdo?“

Znovu se na ni zděšeně podívaly.

„Ted' začínám mít opravdu strach,“ řekla po chvíli Luna. „Ty žiješ sama, já žiji sama, Galan chodí domů pozdě v noci a Marci byla sama.“

„Ale jak to může vědět? Brick byl s Marci ještě večer před vraždou,“ zaprotestovala Jenna.

Její intuice vrazila Jaine další ránu pěstí do žaludku. Měla pocit, že omdlí. Jak to psaly noviny? – žádné stopy násilného vniknutí do domu. Slyšela Sama, jak o tom mluvil do telefonu. Mysleli si, že to udělal Brick, protože měl klíče od domu, ale když to Brick nebyl, musel to být někdo, koho Marci znala. Pustila ho dovnitř a on ji zabil. Polkla naprázdno. „Byl to někdo, koho známe všechny.“

„Panebože.“ Luna si zakryla oběma rukama obličej a oči se jí rozšířily hrůzou.

Jenna upustila pizzu. Udělalo se jí špatně a bylo vidět, že je strachy bez sebe. Pokusila se o třaslavý smích. „Strašíme samy sebe, jako malé děti, když si vyprávějí děsivé příběhy u ohničku.“

„Dobře. Když se budeme bát, budeme opatrnější. Hned jak se vrátím do kanceláře, zavolám Samovi –“

Jenna vyndala z kapsy telefon a zapnula ho. „Tady,“ ukázala na něj a podávala ho Jaine. „Zavolej mu hned.“

Jaine vylovila z kapsy kousek papírku, kde měla obě jeho čísla. Klepaly se jí ruce, když vytáčela číslo mobilu. Vyzváněcí tón znamenal, že linka je volná. Dvakrát telefon zazvonil a pak se ozvalo.

„Donovan.“

Uchopila přístroj oběma rukama. „Tady je Jaine. Same, máme strach. Od té doby, co se dostal Seznam na veřejnost, nám volá nějaký uchyl, ale nemluvila jsem o tom, protože to nebyly výhružné telefonáty nebo něco takového, jenom se neustále ptá, která je která, víš, A, B, C nebo D – ale teď volal Jenně na mobil a vyslovil Marciino jméno. Jak se mohl dostat k číslu na mobil, který je registrovaný na jméno jejího manžela a jak mohl vědět, že ten telefon má u sebe ona, a ne Galan? Slyšela jsem tě, když jsi mluvil o tom, že Marci svého vraha znala a pustila ho do bytu, a ten, kdo teď volal Jenně, ji musí znát, protože jinak by její číslo neměl. Já vím, že to zní asi hystericky, ale mám strach a chci, abys mě ujistil, že dělám planý poplach –“

„Kde jste?“ zeptal se tiše.

„Pizzerie u nádraží. Řekni, že přeháním.“

„Nutně potřebuješ identifikátor volajících,“ pokračoval stejným tónem. „Jestli ho Luna a Jenna nemají, ať si ho rychle koupí. Ještě dnes. Zavolejte na operátora, ať vám to ihned zařídí a cestou z práce si dokupte, co je potřeba.“

Zhluboka se nadechla. „Ano. Identifikátor volajících.“

„Máš mobil? Nebo Luna?“

„Jenom Jenna.“

„Obě si ho musíte koupit a nosit ho u sebe, abyste mohly operativně volat v případě, kdy to bude nutné a v době, kdy nejste na pevné lince. Myslím při sobě, v kapse, v kabelce nebo v autě.“

„Mobily. Rozumím.“ Cestou domů to musí všechno vyřídit, opakovala si pro sebe.

„Poznala jste některá jeho hlas?“

„Ne, protože šeptá, ale je to takový hlasitý šepot. Zní to směšně.“

„Nějaké zvuky v pozadí?“

Zeptala se nahlas Luny a Jenny. Zavrtěly záporně hlavou.
„Ne, nic.“

„Dobře. Kde bydlí Luna a Jenna?“

Dala mu jejich adresy, Jenna bydlela v Mount Clemens, Luna v Royal Oak, obě na severu Detroitu.

Sam zaklel. „Royal Oak je Oaklandským okrskem. To znamená čtyři byty ve dvou okrscích, které je třeba sledovat.“

„Čekala jsem, že mi řekneš, že jsem zbytečně vyplašená,“ řekla třesoucím se hlasem, i když předem cítila, že se tak nestane.

„Marci je mrtvá,“ řekl bez obalu. „Všem čtyřem volá podivný člověk. Myslíš si, že je to náhoda?“

Jasně jí tak vysvětlil, že panika je na místě. Znovu se hluboce nadechla. „Co nám radíš?“

„Řekni Luně i Jenně, aby do doby, než zjistíme autora telefonátů, nikomu neotvíraly kromě rodiny, nikoho nebraly do auta kromě rodiny, a i kdyby se jim rozbilo auto, ať nesesedají s nikým do auta, i když jim to nabídne. Nenechávejte otevřené dveře ani okna, a jestli má některá automatické otvírání garážových vrat, dávejte pozor, ať tam nikdo neproklouzne, když se začnou otvírat.“

„Jak dlouho může trvat, než toho šílence najdete?“

„To záleží na okolnostech. Jestli je to jenom zasraný uchyl, který se ukájí telefonáty, tak identifikátor volajících by ho měl najít nebo minimálně číslo, ze kterého volá. Když ne, budeme vaše telefony odposlouchávat.“

„Ale, jestli to je za...“ Včas se zarazila a nevyslovila to slovo. „Jestli je to blázen, jak jsi ho nazval, kde vzal číslo na Jennin mobil?“

„Řekla jsi to sama. Zná ji.“

Když Jenna zaparkovala před Hammersteadem, všechny se náraz podívaly na budovu z červených cihel. „Je to pravděpodobně někdo, kdo tady pracuje s námi,“ řekla Jaine,

„Je to víc než pravděpodobné,“ dodala Luna. „Neřád, který to považuje za úžasnou randu.“

„Sam říkal, že bychom neměly nic ponechávat náhodě. Dokud se něco nezjistí, máme považovat autora telefonátů za vraha Marci.“

„Nemůžu uvěřit, že pracujeme v jedné firmě s vrahem,“ nevěřicně kroutila hlavou Jenna. „Prostě nemůžu. Je to nepochopitelné. Blázní, to ano. Jako třeba Bennett Trotter. Marci tyhle typy nesnášela.“

„Ty nesnese žádná ženská.“ Bennett Trotter byl totální slizoun. Jaine si najednou na něco vzpomněla a zamračila se, když si to představila. „Hele, den předtím, než jsme daly dohromady Seznam, zmínila se Marci o tom, že ji Kellman chytil za zadek. Neměl k tomu Bennett nějaký blbý kec?“

„Myslím, že jo,“ řekla nepříteli přesvědčivě Jenna. „Moc se na to nepamatuju.“

„Já ano,“ dodala Luna. „Bennett řekl něco v tom smyslu, že by za Kellmana rád zaskočil, kdyby měla Marci sexuální pnutí.“

„Je to ubožák, to připouštím, ale nedovedu si představit, že by někoho zabil,“ vrtěla Jenna nesouhlasně hlavou. „Nejhorší je, že nic nevíme, takže je podezřelý každý. Až Sam zjistí, kdo nám volá a až se potvrdí jeho alibi, můžeme si oddechnout. Do té doby se musíme mít na pozoru a stát na stráži proti všem.“

Jaine měla pocit, že musí Jenně důrazně vysvětlit, že není na místě na tohle téma žertovat a že se už rozhodně nejedná o legraci. Opravdu jim může hrozit nebezpečí, i když tajně doufala, že tomu tak není. Ale dnešní děsivý telefonát ji přesvědčil, že to může být vážnější, než si myslely, a cítila se hodně zaskočená. Zčásti souhlasila s Jennou a měla tendenci si hrát s myšlenkou, že celé to podezírání je výplodem fantazie a je příliš nepravděpodobné. Podlehlly hysterii a přestaly normálně myslet. Jenomže na druhou stranu Marci byla mrtvá, někdo ji zavraždil, a ať to byl kdokoliv, byl mezi

nimi. A to bylo daleko neuvěřitelnější, a co víc, byla to bohužel krutá pravda.

Zkusila jinou taktiku. „Když je Sam přesvědčený, že bychom měly být opatrnější, tak pro mě je to dostatečný signál. Má bezesporu daleko víc zkušeností než my.“

„To je fakt,“ připustila Jenna. „Jestliže to nebere na lehkou váhu, měly bychom poslechnout.“

Jaine v duchu protočila panenky. Po prvním setkání se Samem jak Jenna, Luna, tak dokonce i Shelley se začaly chovat, jako kdyby to byl Velký Guru. Ale nevádí, hlavně že se nebudou chovat lehkomyšlně.

Společně vešly do budovy a namířily každá do svého oddělení. Podle Samových instrukcí zavolala na telefonního operátora a objednala si identifikátor volajících a všechny další služby, které jsou k tomu nutné, včetně přesměrování hovorů. Přesměrování jejích hovorů na Samův telefon se může v praxi hodit.

Sam zavolal detektiva Bernsena. „Rogere, tak mi něco říká, že máme větší problém, než jsme čekali, co?“

„Jak to?“

„Víš, že slečna Deanová byla jednou z autorek Seznamu, že jo?“

„Jo, a co má být, kromě toho, že mají novináři další tučné sousto?“

„Ukázalo se, že nějaký podivín všem čtyřem volá a neidentifikovatelným hlasem jim klade jednu a tu samou otázku ,která seš?‘ “

„Která seš?“

„Jo. Četl jsi Seznam?“

„Neměl jsem tu čest, ale žena mi část ocitovala, bohužel.“

„Čtyři dámy se skrývají za písmeny A, B, C a D. A ten chlap se jich ptá, která je která, jako by to pro něj mělo nějaký význam. Dneska, když byly na obědě, volal na mobil Jenně a položil tu samou otázku, ale pak vyslovil jméno

slečny Deanové. Žádné výhrůžky, žádné násilí, nic takového, jen jméno.“

„A hrome,“ vyhekl Roger, což znamenalo, že to bere vážně.

„Mobil Jenny je registrován na jméno jejího manžela, takže normálně bys počítal s tím, že ho má u sebe on. Tenhle chlápek nejenom že zná číslo, ale dokonce ví, že telefon používá, a hlavně má stále u sebe Jenna.“

„Bud' tedy zná holky, nebo manžela.“

„Proč by manžel dával číslo svojí ženy cizímu chlapovi?“

„Dobrá připomínka. Takže volající zná holky. Uf.“

„Jasně je, že Marci vraha musela znát. Otevřela mu dveře a pustila ho dovnitř, je to tak správně?“

„Ano. Měla na dveřích kukátko. Mohla se podívat, kdo zvoní.“

„Ten, kdo volá, si dává zatraceně pozor, aby ho nikdo nepoznal, proto jenom šeptá.“

„Což znamená, že se bojí, aby ho nepoznaly po hlase. Předpokládáš tedy, že vrah a podivný hlas jsou jedna a táž osoba?“

„Je to možné, protože jinak by to byla sakra zatracená náhoda.“

„Doprdele.“ Roger stejně jako většina policajtů si na náhody nehrál. „Odkud je může všechny znát? Pracují všechny v jednom podniku, nebo co?“

„Jo, ve firmě Hammerstead Technology, 1-696 v Southfieldu. On tam musí být zaměstnaný také.“

„Je to někdo, kdo má přístup k jejich osobním údajům. To zužuje okruh možností.“

„Společnost Hammerstead pracuje na vývoji nových počítačových technologií. Plno zaměstnanců tak umí vyšťourat soukromé informace.“

„To nás čeká pěkná práce, co?“ řekl Roger s obavou.

„Něco mi říká, že ho popudil Seznam a že půjde i po zbylých třech.“

„Bože. Asi máš pravdu. Máš jejich jména a adresy?“

„Jenna Yotherová, Mount Clemens, manžel Galan. Luna Scissumová, Royal Oak, svobodná, žije sama.“ Nadiktoval Rogerovi její adresu. „Jaine Brightová, moje sousedka, je třetí z nich. Je také svobodná.“

„Hej, není to tvoje přítelkyně?“

„Je.“

„Takže ty randíš s dámou ze Seznamu? To je gól do vlastní branky.“ Roger se zasmál svému vtipu.

„Co ty víš?“ pomyslel si Sam a vybavil si Jaine s její hrdě vysunutou bradou, roztomilým d'olíčkem uprostřed a s usměvavýma a zářícíma modrýma očima. Nepřežívala, tahle ženská žila život naplno. Nikdy nepotkal nikoho tak zábavného a veselého a současně ostrého jak břitva. Měl s ní velkolepé plány, v první řadě ji chtěl dostat do postele. Nedovolí nikomu na světě, aby jí ublížil, i kdyby ho to mělo stát místo, a i kdyby ji měl chránit vlastním tělem dvacet čtyři hodin denně.

„Dobrá, jestli máš pravdu, tak máme kde začít,“ vrátil se Roger rychle k tématu. „Hammerstead Technology. Nesmíme nikoho vystrašit a nebudeme bránit dalšímu nabourávání osobních údajů a uvidíme, co z toho vyleze, ale jestli se nemýlíš, tak u počítačových expertů bude chvíli trvat, než narazíme na kloudnou stopu. Pokud jde o úřední postup, nemám ani ponětí, jak ty tři holky ochránit. Bydlí ve čtyřech různých částech města –“

„A ve dvou okrcích. Je to průser. Úřední šiml nás ubije.“ Sama rozbolela hlava, když si to představil.

„Neoficiálně na něco přijdeme. Zkusíme obvolat dobrovolníky, kteří se postarají o sledovačku. Holky vědí, že mají být opatrné, že jo?“

„Všechny si dneska obstarají identifikátor volajících. Budeme mít štěstí, jestli některé znovu zavolá. Upozornil jsem je, že nesmí otevřít nikomu kromě rodiny, ani s nikým nastoupit do auta. Chci, aby ten zkurvysyn neměl příležitost se ani na krok přiblížit k některé z nich.“

21.

Jaine se přistihla, že pozorně studuje obličejy všech mužů, které v práci potkala, a pátrá, který z nich to může být. Že by jeden z nich mohl být vrah, to jí připadalo naprosto nepravděpodobné. Všichni vypadali normálně, prostě stejně jako kterýkoliv jiný chlap z okruhu lidí, kteří pracují v počítačové branži. Některé znala a měla je ráda, jiné znala a velkou láskou k nim neplanula, ale ani jednoho si neuměla představit v roli vraha. Většinu mužů z prvního a druhého patra znala podle tváře, ale ne podle jména. Měla Marci s některým z nich hlubší vztah, že ho pustila do bytu?

Jaine si představovala sebe, jak by reagovala, kdyby jí v noci zaklepal na dveře někdo, koho zná, a řekl jí, že má poruchu na autě. Určitě by mu bez váhání otevřela ve snaze pomoci. Dodneška, teď už ne. Vrah, i když se ukáže, že je to nemocný člověk, ji jednou provždy zbavil důvěry k lidem; vnitřního pocitu bezpečí. Měla radost, že je chytrá a ostražitá a nepokouší štěstí, ale kolikrát otevřela jen na zaklepání, aniž by se zeptala, kdo je tam. Když si to uvědomila, vyděsila se dodatečně hrůzou.

Na vstupních dveřích ani neměla kukátko. Kdo je za dveřmi, to mohla vidět pouze za předpokladu, že by si vylezla na pohovku, odtáhla záclonu a vyklonila se hodně doprava. A horní část kuchyňských dveří tvořilo jen devět malých tabulek skla, které se daly jednoduše vyrazit, a pak útočníkovi stačilo se trochu natáhnout aodemknout si klíčem. Neměla alarm, neměla nic, co by ji chránilo – nic! Jediná úniková cesta v případě, že se někdo vloupe do domu, vedla oknem, ale to by se jí ho muselo podařit včas otevřít.

Zajistit ochranu domu tak, aby se v něm nebála a cítila se v bezpečí, bude pěkná dřina.

Zůstala v práci o půl hodiny déle, aby dodělala část restů, které se nakupily v době její nepřítomnosti. Když šla přes parkoviště, všimla si, že tam zůstalo jen pár aut, a poprvé si uvědomila, jak je nezodpovědné chodit pozdě z práce sama. Všechny tři by měly končit s prací tak, aby odcházely s ostatními a nevystavovaly se zbytečnému nebezpečí. Ani jim neřekla, že se chce v práci zdržet.

Bylo toho tolik, na co teď najednou myslela a co si nikdy předtím ani neuvědomovala.

„Jaine!“

Zamyšleně šla parkovištěm a neslyšela, že ji někdo volá. Otočila se a nevěřícně hleděla do tváře Leah Streetové, která k ní spěchala a která na ni musela zavolat několikrát, než ji vytrhla z hlubokých úvah.

„Promiň, neslyšela jsem tě,“ omlouvala se a nechápala, co jí Leah může chtít. „Stalo se něco?“

Leah se zastavila, ladné ruce se jí chvěly a na tváři měla znepokojený výraz. „Chtěla jsem – jenom jsem ti chtěla říct, že je mi líto, co se stalo Marci. Kdy bude pohřeb?“

„Ještě nevím.“ Nechtělo se jí znovu mluvit o pitvě. „Pohřeb zajišťuje Marciina sestra.“

Leah neurčitě přikývla. „Dej mi prosím vědět, ráda bych přišla.“

„Jistě, spolehni se.“

Zdálo se, že Leah chce ještě něco dodat, anebo jen nevěděla, jak pokračovat. Ať tak či onak, obojí bylo divné. Nakonec pohodila hlavou, otočila se a odešla do auta. Široká sukně jí vlála kolem nohou. Dneska se oblékla vsutku úděsně, levandulový vzor a nařasený límec jí nepadl ani stříhem, ani barvou. Bylo to jak z bazaru, navzdory tomu, že Leah vydělávala slušné peníze – Jaine věděla dokonce přesně kolik – největší pravděpodobností nakupovala v lepších obchodech, ale holt nepobrala ani špetku vkusu.

„Na druhou stranu,“ brumlala si Jaine pro sebe, když odemykala vipera, „nemám na lidi čich. Nevyznám se v nich, protože dva, u kterých bych nepředpokládala ani za mák účasti a citu – deWyntera a Leah Streetové – jsou překvapivě ti, kteří vyjádřili upřímnou soustrast nad ztrátou přítelkyně Marci.“

Zajela podle Samovy rady do obchodu s elektronikou, kde měla objednaný identifikátor volajících, podepsala smlouvu o zapojení mobilního telefonu, vyplnila množství dalších formulářů a pak si vybírala nový přístroj. Nabídka ji zaskočila. Má si koupit mobil s odklápěcím krytem nebo bez? Rozhodla se pro telefon bez posuvného krytu, protože kdyby byla v ohrožení života, nebude mít čas se zabývat krytem místo rychlého vytáčení čísla.

Pak si musela vybrat barvu. Černou zavrhla okamžitě, protože je nudná. Svítivě žlutou? Tu nepřehlédne. Modrá byla krásná a neviděla moc modrých telefonů. Ale červená je červená.

Když se rozhodla pro červenou, musela počkat, až jí přístroj naprogramují. Když odjížděla z obchodu, bylo už odpolední letní sluníčko za obzorem, od jihozápadu táhly černé mraky a měla hlad.

Z mraků vanul ostrý, studený vítr a vypadalo to na déšť, navíc ji cestou domů čekaly ještě dvě další zastávky. Jídlo si koupila v rychlém občerstvení a hamburger zhltna za volantem a zapila ho limonádou. Hamburger nebyl moc dobrý, ale bylo to jídlo a na zahnání hladu to muselo stačit.

Další na řadě byl obchod se zabezpečovacím zařízením, kde musela popsat do podrobností, co chce, vybrat si příslušný typ a zaplatit dost peněz. Systém jí přijdou namontovat a zapojit od soboty za týden.

„Ale to je až za deset dní!“ vyděsila se Jaine.

Tučný pán znovu prolistoval knihu objednávek. „Je mi líto, ale bližší termín vám nabídnout nemůžu.“

Hbitě se natáhla přes pult a chňapla šek, který vypsala. „Zavolám někam jinam a zeptám se, jestli mi to namontují dříve. Promiňte, že jsem vás zdržovala.“

„Moment, moment,“ vyhrkl rychle. „Jedná se o naléhavý případ? Je někdo v nebezpečí? Jestli ano, ihned vás posuneme na první místo. Měla jste to říct hned.“

„Je to urgentní případ, jistě,“ řekla přesvědčivě.

„Dobrá, dobrá, podívám se, co pro vás mohu udělat.“ Znovu studoval objednávkový list, krabatil čelo, ťukal tužkou do papíru. „V takovém případě vám mohu zaručit termín na tuto sobotu.“

Vrátila mu šek a dávala si pozor, aby na ní nebylo vidět triumfální vítězství. „Děkuji,“ řekla suše. Nic víc.

Pak se rozjela do obchodu se stavebninami. Byl to obrovský obchod, kde měly všechno pro stavbu domu, kromě peněz. Koupila si kukátko do dveří – návod hlásal „jednoduchá instalace“ – a nové dveře ke kuchyni, které nebyly prosklené, a k tomu dva nové bezpečnostní zámky. Připlatila si, aby jí dveře dovezli v sobotu, oddechla si úlevou a vydala se konečně k domovu.

Děšť začal bubnovat do předního skla auta zrovna, když zatáčela do ulice. Setmělo se a obloha zmizela pod clonou bouřkových mraků. Na západě prořízl tmavou oblohu krátký blesk a zahřmělo.

Dům tonul ve tmě. Obvykle jezdila z práce za světla, a tak nenechávala nic svítit. Normálně strach z nerozsvíceného domu neměla, ale dneska ji běhal hrůzou mráz po zádech. Byla předrážděná a bezbranná.

Seděla chvíli v autě, motor zapnutý, neschopná pohybu. Na vjezdu do Samovy garáže žádné auto neparkovalo, ale u něj v kuchyni se svítilo, dost možná, že byl doma. Přála si, aby parkoval před garáží, a ne uvnitř, protože chtěla vědět, kdy je doma a kdy ne.

Když vypnula světla a motor, zpozorovala, že se někdo nalevo od ní pohnul. Srdce jí skočilo až do krku, ale pak si všimla, že je to Sam, který scházel ze schodů.

Ulevilo se jí. Posbírala věci v autě, kabelku a tašku s nákupem, a vylezla z auta.

„Kde jsi krucifix byla?“ vynořil se našťavaně za ní, když zamykala auto.

Nečekala, že na ni začne křičet, lekla se a upustila tašku. „Hrome!“ odpověděla a ohnula se, aby ji sebrala. „Buduješ si kariéru na tom, že mě budeš strašit?“

Chytil ji za ramena a otočil proti sobě. Byl bez košile a ona měla nos vražený do jeho svalnaté hrudi. „Je osm hodin, můžeš mít vraha za zadkem a ty se ani neobtěžuješ zavolat a říct, kde jsi? Zasloužíš víc než jenom leknutí!“

Byla unavená, nervózní, déšť sílil každou minutou a nebyla připravená na něčí řvaní. Zvedla hlavu, podívala se na něj a voda jí crčela z obličeje. „Ty jsi mi řekl, že si mám koupit identifikátor volajících a mobil, takže můj pozdní příchod domů je tvůj nápad!“

„Trvalo ti tři ztracený hodiny, co normální člověk stihne za půl!“

Chce jí říct, že není normální? Rozzuřeně položila obě ruce na jeho nahou hrud' a prudce ho odstrčila.

„Odkdy se ti musím zpovídat?“

Ustoupil o pár centimetrů.

„Přibližně od minulého týdne,“ odsekl vztekle a dal jí pusu.

Měl horká a hladová ústa a srdce mu pod jejíma rukama bilo jak zvon. Zase to bylo stejné, políbil ji a čas se zastavil, bylo jen teď a tady. Omdlévala slastí, když ucítila vůni jeho kůže, horké na dotek, přestože lilo jako z konve. Objal ji tak pevně, že nemohla ani dýchat a na žaludku ucítila jeho mohutnou vlnu erekce.

Třásl se a ona si najednou uvědomila, jak moc se o ni bál. Na první pohled byl mohutný, drsný a silný, takže by udržel holýma rukama býka za rohy, a na hrůzy zločinu byl z

každodenní praxe zvyklý. Ale dnes večer se ten velkej chlap bál – bál se o ni.

Z toho poznání se jí svíralo srdce, až to bolelo. Podlomila se jí kolena, doslova se mu roztekla v náruči a na špičkách bot se snažila zachytit každý jeho polibek a vracet mu je se stejnou silou a vášní. Z hrdla se mu vydral chraplavý zvuk a polibky se změnilly, strach se vytrácel a nahradila ho nezadržitelná, dravá touha. Podlehl jí, ale to mu nestačilo, zabořil ruce do jejích vlasů a zaklonil její hlavu tak, že mu odkryla krk, který zasypal žhavými polibky. Děšť jí bičoval obličej a tak zavřela oči, ztracená v jeho drtivém objetí s jediným přáním, být s ním, tady a teď.

Po emotivním vypětí, kterým prošla za minulé tři dny, se potřebovala zbavit žalu a utopit toužící tělo i duši v náruči a tělesné žádostivosti Sama, se Samem. Zvedl ji do výšky, nesl ji a ona se nebránila, jen když ji přestal líbat; nebojovala s ním a zoufale se tiskla úžeji k němu.

„Nemůžeš se přestat třást, hrome?“ zavrčel přiškrceným hlasem a posunul ji k jedné straně, když stoupl na první schod.

„Proč?“ zeptala se chraplavým hlasem, který zněl sexy. Nečekala, že to bude tak znít.

„Protože se udělám do kalhot, jestli toho nenecháš,“ zařval z čirého zoufalství.

Na vteřinku si to uvědomila. Ale jediný způsob, jak ho přestat vzrušovat, znamenalo odtrhnout se od něj a nedotýkat se ho, a to bylo něco, co by ji zabilo.

„Vydrž to,“ požádala ho.

„Vydržet?“ Šílel. Rozkopl dveře a vnesl ji dovnitř. V obývacíku byla tma, pouze z kuchyně probleskoval paprsek světla. Samovi voněla deštěm promočená kůže i vlasy. Pokusila se ho obejmut kolem širokých ramen, ale ruce měla ověšené taškami s nákupy a držela kabelku. Pustila všechno netrpělivě na zem a přísála se k němu jako klíště.

Supěl, jak vylezl pár schodů, ale okamžitě ji přišpendlil na zed'. Hrubě z ní serval kalhoty, až knoflík odletěl a zip

praskl. Kalhoty z ní spadly a namotaly se jí na kotníky. Odkopla boty a on ji vytáhl ze zamotané látky. V tu chvíli jako střela ovinula nohy kolem jeho stehy a horečnatě se k němu tiskla, až jejich těla splývala v jedno, které spalovalo žár prostupující celým jejím nitrem.

„Ještě ne!“ Těžce lapal do dechu, když ji plnou vahou svého těla držel u zdi a sundával její zaklesnuté nohy ze svého pasu. Žebra ji bolela pod jeho tíhou a ona se zmohla jen na slabé souhlasné zakvílení, když vrazil prsty za lem jejích kalhotek a stahoval jí je po stehnech dolů.

Oh.

Snažila se poskládat myšlenky a promítala si, proč by ho měla nechat čekat další týdny a proč až do konce menstruačního cyklu. Rozumný důvod nenašla, ne, trápit ho čekáním znamenalo trápit i sebe – ne když se tak bála, že vrah Marci jde i po nich a ona může zemřít a nepoznat nádherné milování se Samem. Přímo tady a hned teď, nic není důležitějšího než toho chlapa vyzkoušet.

Odkopla spodní prádlo, znovu ji zvedl a ihned mu obtočila nohy kolem boků. Prostrčil ruku pod jejíma nohama, nahmatl zip od svých kalhot, rozepnul je a nechal spadnout na zem. Zalapala po dechu, protože padla poslední zábrana a on do ní narazil svým obnaženým, horkým, toužícím penisem. Slast jí vypnula mozek. Prohnula se jako luk a oddávala se mu.

Tiše si pro sebe zaklel a posunul ji tak, aby k ní lépe mohl. Cítila tvrdý a lačný žalud, který ji hledal, pak neuvěřitelný tlak, když ji pustil o kousek níž a když na něj dopadla. Tělo se jí na vteřinku bránilo, ale pak se začalo uvolňovat a přijímat ho centimetr po centimetru. S každým pohybem jí v nitru vybuchl gejzír slasti a –

Přestal, těžce dýchal, horký obličej ji spaloval krk. Lámal se mu hlas, když se zeptal: „Bereš antikoncepci?“

Jaine mu zaryla nehty do holých ramen a skoro zařvala touhou. Jak mohl najednou přestat? Vstoupil do ní jen tak, že zůstal na kraji, a to bylo málo, strašně málo. Vnitřní svaly se

jí pravidelně stahovaly a snažily se ho dostat dovnitř, když zuřivě zavyl.

„*Krucifix, Jaine, bereš prášky?*“

„Jo,“ podařilo se jí konečně dostat ze sebe a její hlas zněl stejně syrově jako jeho.

Přimáčkl ji na zadek a vstoupil do ní celý.

Slyšela se, jak křičí, ale bylo to jako z dálky. Každá buňka jejího těla vnímala jeho obrovský úd, který do ní znovu a znovu v pravidelném a rychlém rytmu narážel a ona ho živočišně přijímala. Vybuchovaly v ní další a další sopečné erupce, vzpínala se a vycházela mu vstříc horečnatě se třesoucím tělem. Svět se propadl do nenávratna.

Vrcholil skoro brutální silou. Prudce s ní narážel do zdi, svezla se níž a dostala ho tak hluboko, že cítila poševní kontrakce a nový orgasmus.

Zůstal ležet na ní, kůži splavenou potem a deštěm. Těžce oddychoval a hrud' se mu prudce zdvihala, jako když se dusí. Dům byl tmavý a všude bylo ticho přerušované jen bubnováním dešťových kapek do střechy a jejich vzrušenými vzdechy. Stěna ji studila a tlačila do zad.

Zkoušela říct něco moudrého, ale hlava odmítala poslušnost. Stalo se něco zásadního, naprosto zásadního, aby to mohla vzít na lehkou váhu. Zavřela jen oči, položila si hlavu na jeho ramena, zatímco se srdce pomalu dostávalo do normálu a svaly svírající jeho mužství pomalu povolovaly.

Zamumlal něco nesouvislého, pevně ji objal, jednou rukou ji chytil kolem zad a druhou pod zadkem, vylezl z kalhot spadlých ke kotníkům a vrávoravým krokem šel směrem k ložnici. Celou dobu byl v ní, její tělo pevně připojené ke svému, a pomalu s ní klesal na postel.

V pokoji byla tma a zima a postel byla široká. Sundal jí hedvábnou blůzu a rozepnul podprsenku a hodil je na zem. Byli teď oba zcela nazí a Sam, když se začal znovu pohybovat, jí dráždil bradavky chlupatou hrudí. Tentokrát to dělal pomalu, ale se stejnou intenzitou, protože každým vniknutím byl jeho penis tvrdší.

S překvapení zjistila, že jí zase hoří celé tělo a že přes naprosté vyčerpání reaguje žádostivě. Zaklesla nohy kolem něj a dovolila mu, aby se dostal ještě hlouběji než předtím a orgasmus byl ještě silnější. Vyrazil hrdelní skřek a vyvrcholil ve chvíli, kdy se ještě pod ním chvěla.

Za hodnou chvíli, když se uklidnili, oschl pot a svaly povolily, sesunul se z ní na stranu s jednou rukou přes oči. „Doprdele,“ zašeptal si pro sebe.

Protože bylo naprosté ticho, nemohla to neslyšet. Oči se jí zúžily do štěrbin. Pořád ještě se cítila jak mátoha, jak vyždímaný citron, a víc než pohyb očních víček nesvedla. „No, to je romantika,“ poznamenala sarkasticky. Chlap, který z ní celý týden nespustil oči, chlap, který neskrýval, jak se s ní chce pomilovat, není schopen po tom, co se to stalo, říct nic jiného, než jen „doprdele“, jako by to byl největší omyl jeho života.

Sundal ruku z očí a zadíval se na ni. „Od první chvíle, co sem tě uviděl, jsem věděl, že budeš problém.“

„Co myslíš slovem problém?“ Posadila se a zírala na něj nechápavýma očima. „Já nejsem problematická osoba! Jsem milá a hodná, když zrovna nenarazím na hajzla!“

„Jsi ten největší problém, co znám,“ nepřipustil odpor. „Jsi to, čemu se říká *sňatkový průšvih*.“

Když vzala v úvahu, že tři chlapi si našli lepší důvod, než si ji vzít, tak to moc vhodná poznámka nebyla. Od chlapa, se kterým měla před chvilkou tři dokonalé orgasmy, to bylo zvlášť nešetné. Vzala polštář, praštilo ho s ním po hlavě a vyskočila z postele.

„Já tě toho problému hravě zbavím,“ zafuněla vztekle a rozhlížela se po ztemnělé ložnici, kde má spodní prádlo. Hrome, kde je vypínač? „Když jsem takový *problém*, vrátím se domů a ty si zůstaň, kde chceš!“ Křičela na něj a přitom hledala podprsenku. Táhle – ten kus bílé látky by mohla být ona. Skočila po ní, ale byla to ponožka. Smradlavá ponožka. Hodila ji po něm. Položil ji stranou a natáhl se po Jaine.

„Kam jsi dal moje věci na sebe, kruci?“ štěkala na něj, uhýbala jeho natažené ruce a lítala tmavou ložnicí. „A kde máš to zatracené světlo?“

„Uklidni se trochu!“ požádal ji hlasem, který jen stěží zadržoval výbuch smíchu.

On se jí *vysmíval*. Slzy se jí nahrnuly do očí. „Doprčic, proč bych se měla uklidňovat?“ zařvala na něj a vrhla se vztekle ke dveřím.

„Nech si ty zatracené hadry, radši půjdu domů nahá, než bych tady zůstala o jednu jedinou minutu navíc, ty hnusnej neřáde!“

Silná, svalnatá paže ji uchopila kolem pasu a zvedla ji do vzduchu. Zavřeštěla a mlátila rukama kolem sebe, pak sebou plácla na postel a od plic si ulevila hlasitým „uf“.

Podařilo se jí chytit dech dřív, než na ni přistál celou vahou těla a rozmáčkl ji tak, že nemohla dýchat. Smál se a překonával její odpor obdivuhodným způsobem, protože za pár vteřin ho prostě zlikvidoval.

Ke svému obrovskému překvapení a vzteku ucítila Samovu novou erekci, která jí narazila na stisknutá stehna. Jestli si myslí, že dá nohy od sebe tak...

Pohnul se a zkušeným pohybem vrazil koleno mezi semknuté nohy, které by se rozevřely tak jako tak. Jediný pohyb a vnikl jemně do ní. Chtěla křičet, protože byla tak šťastná a milovala ho a on byl takový neřád. Varovné světýlko ale stále blikalo a připomínalo minulé propadáky ve vztazích.

Vyhrkly jí slzy.

„Ale lásko, neplač,“ řekl a něžně se s ní miloval.

„Budu, když se mi chce,“ popotáhla nosem a přitiskla se k němu.

„Miluji tě, Jaine Brightová. Vezmeš si mě?“

„Nikdy!“

„Musíš. Dlužíš mi hromadu peněz za všechno to klení, sakrování a nadávky dneska v noci. Jako moje žena to nebudeš muset platit.“

„To jsme si nedomluvili!“

„Právě ano.“ Zarámoval její hlavu do dlaní a palci ji něžně otřel slzy.

„Řekl jsi doprdele.“

„A co má chlap říct, když vidí, jak se jeho staromládenecká svoboda řítí do propasti?“

„Už jsi jednou ženatý byl.“

„Jo, ale to se nepočítá. Byl jsem moc mladý na to, abych věděl, co dělám. Myslel jsem si, že milovat se je stejné jako milovat.“

Přála si, aby mlčel, když s ní dělal to, co právě dělal. Nechtěla, aby mlčel a věnoval se naplno tomu, co dělal, a aby trochu přidal na rychlosti. A přitvrdil.

Políbil ji na spánky a na dolíček na bradě. „Slýchal jsem, že sex se ženou, kterou miluješ, je jiný, ale nevěřil jsem tomu. Sex je sex. Pak jsem to zkusil s tebou a bylo to, jako když ho strčím do zásuvky nabitě elektřinou.“

„Bože. Takže to předtím bylo jen hopsání a ječení?“

Popotáhla nosem, ale zbystřila pozornost.

„Lásko. Ano, bylo to o tom, ale s tím rozdílem, že jsem na to nebyl sám, že to bylo tak jiné. A když bylo potom, chtěl jsem to celé znovu.“

„Taky jsi to znovu a znovu dělal.“

„To je taky důkaz. Proboha, už jsem byl u tebe dvakrát a jsem tam zas. To je buď zázrak na poli souložení, nebo láska.“ Políbil ji na ústa, pomalu a s jazykem hodně hluboko. „Pokaždé, když tě vidím, jak vybuchuješ vzteky, hned se mi postaví.“

„Já netrpím výbuchy vzteku. Proč se naštvaný chlap jenom hněvá, zatímco ženská plive oheň a síru?“ Udělala krátkou pauzu ohromená tím, co řekl. „Pokaždé?“

„Pokaždé. Jako tenkrát, když jsi nakopla víko od mojí popelnice a pak na mě ječela a píchla mě prstem do prsou.“

„To ti stál?“ nevěřícně se zeptala.

„Jako kůl.“

S neskrývaným obdivem řekla: „To je ale do pr... dělo.“

„Odpovíš mi na moji otázku?“

Otevřela ústa a užuž chtěla říct „ano“, ale z opatrnosti se zarazila. „Když já nejsem v zásnubách moc úspěšná. Dávám partnerovi moc času, aby si to rozmyslel.“

„Zásnuby přeskočíme. Nehodlám se s tebou zasnubit. Chci si tě rovnou vzít.“

„V tom případě ano, vezmu si tě.“ Obrátila k němu obličej a zabořila mu ho do krku a nasávala jeho vůni a teplo a přemýšlela o tom, že kdyby výrobci parfému nachytali do flakonů to, čím voněl Sam, tak by ženy na celém světě byly permanentně vzrušené.

Rozpačitě zavrčel. „Protože mě miluješ?“ zeptal se rychle.

Usmála se a ústy mu přejížděla po kůži. „Šíleně, divoce, absolutně, nemocně a vášnivě tě miluju.“ potvrdila mu.

„Vezmeme se příští týden.“

„To nejde,“ vykřikla vyděšeně, posunula se o kousek a dívala se mu do přímá do očí, jak se nad ní nakláněl a zvolna se pohyboval dopředu a dozadu, dopředu a dozadu, jako příboj na pláži.

„Proč kruci ne?“

„Protože rodiče budou ještě na dovolené ... ztratila jsem pojem o čase a nevím ani, jak dlouho ještě tam zůstanou. Asi tak tři týdny?“

„Nemohou se vrátit dřív? A kde vůbec jsou?“

„Cestují po Evropě. A je to mámina dovolená snů, protože táta má Parkinsona, a i když mu léčba trochu zabírá, je to s ním poslední dobou horší a je to možná jejich poslední šance. Ještě než šel do důchodu, nemohl se z práce uvolnit na tak dlouhou dobu, a tak je to pro oba mimořádná událost, chápeš?“

„Dobře, dobře. Vezmeme se den po jejich příjezdu.“

„Máma ale nebude mít ještě ani vybalené kufry.“

„Stručně. Protože nebudou zásnuby, nebude ani svatba ve stylu velké kostelní show –“

„Díkybohu,“ oddechla si. Prošla si tímhle martyriem s grázlem číslo dvě, včetně finančních výdajů, plánů a problémů jenom proto, aby za minutu dvanáct cuknul.

S úlevou si oddechl, protože se bál, že bude trvat na slavnostním obřadu se vši parádou. „Všechno je připravené. Rodiče jen přijdou, zaujmou místa a zúčastní se.“

Jaine se plně soustředila na konverzaci, zatímco Sam se pilně věnoval své práci; byla u vytržení, že se mohl za těchto okolností věnovat i mluvení, protože její tělo najednou řeklo dost. Vykřikla a vystřelila mu naproti.

„Probereme to za chvíli!“ vykřikla divoce, chytla ho a vrazila si ho prudce hluboko dovnitř.

Mlčeli.

Jaine jenom tak pozorovala tmou a zívala. Mohla by ležet v jeho náruči celou noc, ale najednou vyletěla rovnýma nohama z postele. „BuBu!“

Sam něco napůl zavrčel a napůl zívnu.

„Co?“

„BuBu. Musí být chudáček hladový! Nemohu uvěřit, že jsem na něj dočista zapomněla.“ Hnala se ke dveřím. „Kde máš vypínač? A proč nemáš u postele stolní lampičku?“

„Vedle dveří, napravo. Proč bych měl mít lampičku?“

„Na čtení.“ Šmátrala rukou po zdi, nahmátla vypínač a rozsvítila. Ostré světlo zalilo místnost.

Sam si zakryl oči, zamrkal a pak se otočil na břicho. „Čtu si v obýváku.“

Chvíli se rozkoukávala. Nemohla uvěřit vlastním očím, když uviděla spoušť, kterou udělali kolem postele a na ní. Zmuchlané deky visící kolem, polštáře byly – kde byly polštáře? – konec prostěradla byl zachycený jen v jednom rohu a zbytek zválený uprostřed postele. „Svatá prostoto,“ vydechla údivem, pak se vzpamatovala a začala hledat oblečení.

Sam otevřel oči, opřel se o loket, ospale mžoural a se zájmem pozoroval, jak chodí po pokoji a hledá. Sukni našla

zamotanou do přikrývek. Klekla si na kolena a pod postelí pátrala po podprsence. Sam se naklonil tak, aby viděl její zadek, pohybující se v prostoru.

„Jak se to proboha dostalo pod postel?“ zabrbkala si pro sebe a vytáhla podprsenku z úkrytu.

„Doplazila se tam,“ nabídl jí řešení.

Zamračila se na něj a rozhlížela se. „A moje kalhotky jsou...?“

„V obýváku.“

Šla do obývacího pokoje, rozsvítila lampu, a když si je brala na sebe, přišoural se Sam, ještě celý nahý s teniskami v ruce. Jaine se nezdržovala s podprsenkou, rychle si natáhla kalhotky, košili a kalhoty. Sam si oblékl džíny, posadil se a obouval si boty.

„Kam jdeš?“ zeptala se ho.

„Doprovodím tě domů.“

Otevřela ústa a chtěla říct, že je to zbytečné, ale pak si uvědomila, že to zbytečné opravdu není, rozhodně ne dnes. Obula se, nacpala podprsenku do kapsy a posbírala nákupní tašky. Sam vyndal pistoli z pouzdra a sevřel ji pravou rukou. „Dej mi klíče od domu a stůj za mnou,“ poprosil ji.

Vylovila klíče z kapsy, ukázala mu klíč od hlavního vchodu a podala mu je.

Přestalo pršet a vzduch byl teplý a vlhký. Bylo slyšet cvrčky a lampa na konci ulice se oděla do mlžného oparu. Přešli oba vjezdy do garáží a vystoupali po schodech ke kuchyni. Sam zasunul pistoli do pouzdra, odemkl, vrátil Jaine klíče a znovu uchopil pistoli do ruky. Otevřel dveře, vstoupil dovnitř a sáhl po vypínači.

Hlasitě zaklel. Když uviděla Jaine v záři světla nepředstavitelnou spoušť, zařvala, „BuBu!“ a snažila se prosmýknout kolem Sama. Napřaženou paží ji zastavil a postavil se tak, že ji tělem zablokoval vstup.

„Běž ke mně domů a vytoč linku devět-jedna-jedna,“ houkl na ni. „Hned!“

„Ale BuBu –“

„Jdi!“ poručil jí rázně a strčil do ní, že málem spadla ze schodů. Pak odjistil zbraň a vstoupil do domu.

Je policajt, musí mu věřit. S jektajícími zuby běžela k němu domů a v kuchyni popadla bezdrátový telefon. Zmáčkla tlačítko hovoru a vymáčkala 911.

„Odkud voláte?“ Hlas na druhém konci aparátu byl neosobní a bez zájmu.

„Uf – z vedlejšího domu.“ Jaine zavřela oči. „Tedy, volám z domu svého souseda. Někdo se ke mně vloupal.“

Nadiktovala svoji adresu. „Můj soused je u policie a právě dům prohledává.“ S telefonem v ruce se šla podívat na verandu a snažila se přehlédnout garážové vjezdy a zjistit, co se u ní děje. Ve dvou oknech bylo světlo. A rozsvítilo se v ložnici. „Je ozbrojený –“

„Kdo?“ Dispečer najednou zpozorněl.

„Můj soused! Řekněte policii, aby až uvidí do půl pasu nahého člověka, aby proboha nestříleli, je to jeden z nich!“ Zhluboka se nadechla a srdce ji bilo na poplach. „Jdu teď za ním.“

„Ne! Nechod'te tam slečno! Jestliže je váš soused policista, tak si poradí sám a neplet'te se mu do toho. Haló, slyšíte mě?“

„Jsem tady.“ Neřekla však, že poslouchá. Třásla se jí ruka a telefon cvakal o zuby.

„Zůstaňte na příjmu, slečno, abych mohl průběžně informovat hlídku, která k vám jede. Za pár minut budou u vás. Buďte prosím trpělivá.“

Nemohla být trpělivá, ale poslechla. Stála na verandě, slzy se jí koulely po tvářích a bez hnutí pozorovala vlastní dům, který Sam prohledával kousek po kousku a riskoval vlastní život, kdykoliv vstoupil do další místnosti. Ani si netroufla pomyslet na BuBu. Dispečer jí ještě něco vysvětloval; přestala ho poslouchat, ale dávala najevo, že nezavěsila. Zdálo se, ozval zvuk sirén příjíždějících policejních vozů.

Sam vyšel před kuchyň a v ruce držel BuBu.

„BuBu?“ odhodila Jaine telefon a běžela jim naproti. Sam jí předal kocoura a pistoli uložil zpět do pouzdra.

„Ať už to byl kdokoliv, v domě už není,“ řekl, objal ji kolem ramen a zavedl ji do domu.

S rozladěným BuBu v náručí se rozeběhla domů. „Chci to vidět –“

„Ted’ ne. Až se technici trochu rozhlédnou a odeberou vzorky, možná je tam nějaká stopa po tom hajzlovi.“

„Ale ty jsi byl uvnitř.“

„Dával jsem dobrý pozor, abych na nic nesahal,“ řekl podrážděně. „Pojď, posadíme se. Kluci tu budou za chvíli.“

Vzpomněla si, že zahodila telefon. Našla ho a podala mu ho. „Devět-jedna-jedna je stále na příjmu.“

Přiložil ho k uchu a přesvědčivým hlasem nahlásil, že dům je prázdný a pak zavěsil. Objal Jaine a BuBu a přitiskl je k sobě.

„Kde jsi našel BuBu?“

„Schoval se pod polici na chodbě.“

Pohladila kocourčí hlavu s úlevou, že je v pořádku, a málem se znovu rozplakala. Matka by jí nikdy neodpustila, kdyby se kocourkovi něco stalo.

„Myslíš, že to udělal on?“ zeptala se Sama tichým hlasem.

Chvilí mlčel. Zvuk sirén se rozléhal ulicí a byl slyšet ve ztichlé noci blíž a blíž. Když dvě auta zatočila do ulice, poznamenal Sam: „Nemohu si dovolit brát to na lehkou váhu.“

22.

Světla se míhala ulicí a sousedi vystrkovali hlavy z domů, Skdyž Sam s Jaine vyšli hlídkám naproti. „Detektiv Donovan,“ řekl jednomu z policajtů.

„Tak to jste vy, ten napůl nahý chlápek, kterého nesmíme zastřelit?“

Sam se otočil na Jaine, Přitiskla k sobě BuBu. „Máš u sebe pistoli,“ vysvětlovala mu. „Bála jsem se, že tě můžou omylem zastřelit.“

Sadie a George Kulavichovi sešli po ulici dolů a s vytřeštěnými očima pozorovali blikající auta. Noční úbory schovali jen pod župany. Pan Kulavich měl na nohou trepky, ale paní Kulavichová si stačila obout holínky. Natáhla zvědavě krk a přišla ještě blíž. Jaine zahlédla vycházet z domu i paní Hollandovou.

Sam informoval hlídku klidným hlasem: „Zkontroloval jsem dům. Je zpustošený, ale nikdo tam není. Počkejte chvíli, hodím na sebe košili.“

Paní Kulavichová se přiblížila na doslech. Zaměřila na něj pohled. „Kvůli mně nemusíš, Same.“

„Sadie!“ řekl káravým hlasem pan Kulavich.

„Mlč, Georgi! Jsem stará, ne mrtvá.“

„Připomenu ti to, až si budu chtít pustit Playboy kanál,“ zabručel.

Sam si odkašlal a vběhl do domu s pistolí spuštěnou dole, aby ji starouškové ze sousedství neviděli a nevylekali se.

Jaine neuniklo podezření, které se zračilo v očích Kulavichových, když si ji pozorně prohlíželi. Uvědomila si, že je bez podprsenky a pod hedvábnou halenkou je to vidět. Ani to nemusela kontrolovat; radši si přimáčkla BuBu víc na

prsa. Nestihla se ani učesat a věděla, že musí vypadat děsně. Vlasy zmáčené deštěm a pak zvalené z postele, kde strávila se Samem několik hodin, určitě trčely na hlavě jak hřebíky. A polonahý Sam, hm... Jejich podezření se zatraceně blížilo pravdě.

Myslet na sousedy a jejich obrazotvornost bylo snazší než myslet na vlastní dům.

Stačilo jí zahlédnout v kuželu světla kousek kuchyně a nebyla si jistá, jestli chce vidět i zbytek. Stalo se to tak brzy po smrti Marci, že neměla energii a sílu to zvládnout, proto obrátila pozornost k paní Kulavichové, která na ni mrkla, když Sam vyšel z domu oblečený do pěkné, modré košile, zastrčené do džínů s páskem, na kterém se skvěl odznak. Jestlipak si vzal spodní prádlo, napadlo ji.

„Ve službě?“ zeptala se při pohledu na odznak.

„Zdá se. V plné polní a čeká nás toho ještě dost, i když je po jedenácté.“

Zůstala s otevřenou pusou. „Pojeden... kolik je hodin?“

„Skoro půlnoc.“

„Ubohý BuBu,“ vyslovila s hrůzou v hlase. „Můžeš mu najít něco k žrádlu, abych ho mohla nakrmit?“

Sam se na ni podíval a pochopil, že se snaží mluvit o všem možném, jenom ne o stavu uvnitř domu. Slíbil, že něco pro kocoura najde. Podíval se na paní Kulavichovou. „Sadie, mohla byste vy a Eleonora vzít Jaine ke mně domů a uvařit jí trochu kávy, budete tak hodné?“

„Ale jistě, drahoušku.“

Jaine po boku paní Kulavichové a paní Hollandové vešla k Samovi do kuchyně. Položila BuBu na podlahu a rozhlédla se se zájmem kolem sebe, protože zatím moc příležitosti prohlédnout si dům neměla. Předtím se neobtěžovali rozsvěcet světla, a tak si teď mohla prohlédnout obývací a ložnici, které byly vybaveny jen nejnutnějším nábytkem. V kuchyni, podobně jako u ní, byl v jednom rohu stůl a čtyři židle a minimálně dvacet let stará kamna. Ale lednice a kávovar vypadaly zánovně. Samovy priority.

Paní Kulavichová ochotně připravovala kávu. Jaine se najednou začalo chtít na záchod. „Ehm... nevíte prosím vás, kde je tady koupelna?“

„Jistě, drahoušku,“ řekla paní Hollandová. „Velká koupelna s toaletou je v prvním patře po levé straně chodby a malá hned vedle dveří do ložnice.“

Bylo směšné, že to věděly, a ona ne, ale těžko se dá procházet po domě a prohlížet si jednotlivé místnosti, když na vás leží metrákový chlap.

Vybrala si větší koupelnu, protože byla blíž, kabelku si vzala s sebou. Servala ze sebe oblečení, vysprchovala se a smyla všechny stopy čtyřhodinových sopečných erupcí. Použila jeho deodorant, vykartáčovala si vlasy, které opravdu trčely jak dráty, a při oblékání nezapomněla na podprsenku.

Našla znovu sebejistotu a vrátila se do kuchyně s obrovskou chutí na kafe.

„To je hrozné, co se stalo u vás doma, drahoušku,“ řekla paní Hollandová vystrašeně, „ale se Samem je to právě naopak. Mohu gratulovat, že ano?“

„Eleonoro,“ napomenula ji paní Kulavichová. „Je jiná doba. Mladí lidé se nežení a nevdávají jenom proto, že se spolu jednou vyspali.“

„Ale mohou,“ odpověděla paní Hollandová přísně.

Jaine si odkašlala. Stalo se toho tolik, že to nemůže už ani pořádně vyhodnotit, ale hodiny strávené se Samem v posteli jí v mysli uvízly natrvalo. „Požádal mě o ruku,“ řekla věcně. „A já jsem souhlasila.“ To zpropadené slovíčko „zásnuby“ vynechala.

„Ale ne!“ Paní Kulavichová se na ni překvapeně podívala.

„To je úžasné! Kdy bude svatba?“

„Asi za tři týdny, až se rodiče vrátí z dovolené.“

Dostala nápad. „A zveme celou ulici.“ Svatba se tím pádem rázem trochu rozrostla. No a co?

„Ale to musíme zorganizovat předsvatební večírek s dárky,“ ujala se slova paní Hollandová. „Kde máte tužku a

papír? Nic se nesmí nechat náhodě a poctivá příprava je bezpodmínečně nutná.“

„Nejsem si jistá, jestli to opravdu chci –“ zkusila opatrně Jaine, ale když viděla nechápavé pohledy obou žen, zastavila se v půlce slova. Dodatečně si uvědomila, že tuto tradici, kdy známí a přátelé přinášejí dárky do domácnosti, nemůže za současného stavu odmítnout. Většina jejích věcí byla zničena a bude se hodit všechno.

Zachvěla se jí brada, ale hned se uklidnila, protože jeden z policistů vešel do kuchyně. „Detektiv Donovan vám něco posílá.“

Jaine, vděčná za změnu tématu, se rozhlížela, kam se ztratil BuBu. Nebyl vidět. Naštvaný, že byl zase hosen do neznáma, někam zalezl. Schovávačky ve svém domě už znala, ale tady?

Otevřela jednu konzervu jako návnadu, spustila se na všechny čtyři, postrkovala ji před sebou a při pomalém plazení domem volala jméno kocoura. Našla ho ukrytého za gaučem, a přestože jeho oblíbené žrádlo vonělo na dálku, trvalo jí čtvrt hodiny, než ho dostala ven. Vyplížil se a začal opatrně žrát, zatímco ho hladila a sama se uklidňovala dotykem teplého, měkkého kožíšku.

Bude ho muset dát na hlídání Shelley. Nemůže ho vystavit nebezpečí, které mu za stávající situace může hrozit.

Slzy ji začaly pálit v očích. Rychle sklopila hlavu, aby je skryla, a snažila se soustředit všechny myšlenky jen a jen na kocoura. Když nebyla doma, ten maniak si vybil všechn svůj vztek na jejím majetku. Až bude zase štěstím bez sebe v Samově posteli, nemůže dopustit, aby se kocourovi a tátovu autu –

Auto. Proboha, tátovo auto.

Vyskočila rovnýma nohama, až se BuBu vylekal a zmizel znovu za gaučem. „Hned se vrátím,“ zavolala na obě dámy a vyběhla z domu.

„Same!“ zařvala. „Auto! Zkontroloval jsi auto?“

Její i Samův dvorek byl plný sousedů. Viper stál na vjezdu a všechny oči přihlížejících se obrátily na ni. Neměla na mysli vipera, přestože ho milovala, ale auto jejího táty mělo nesrovnatelně vyšší cenu, a hlavně to byl nenahraditelný unikát.

Sam vyšel z kuchyně. Mrknul na garáž a seskočil z verandy dolů. Šli spolu ke garáži.

Na vratech visel zámek. „Nemohl se dostat dovnitř, že ne?“ zeptala se vyděšená Jaine ztichlým hlasem.

„Asi to ani nezkusil, protože viděl tvoje auto před domem. Domníval se, že garáž je prázdná. Je tam ještě nějaký další vchod?“

„Ne, leda by vyvrtal díru do zdi.“

„Pak je auto v pořádku.“ Vzal ji kolem ramen a vedl ji zpátky k domu. „Nechceš se teď ujist'ovat, když je tady tolik lidí, vid'?“

Vzrušeně zavrtěla hlavou. „Musím to auto dát jinam,“ rozhodla rázně. „Musí si ho vzít David. A Shelley se bude starat o BuBu. Rodiče to za těchto okolností určitě pochopí.“

„Auto můžeme dát do garáže ke mně, jestli chceš.“ Také ji to napadlo. Bude ho mít na očích, a především ten, kdo řádl u ní doma, o autě nevěděl a tak u Sama bude v bezpečí. „Dobře. Převzeme ho, až všichni zmizí.“

Na vipera se nepodívala, když běžela kolem, ale teď se u něj zastavila. Dívala se na blikající modré majáčky na policejních autech a zeptala se Sama: „Moje auto je v pořádku? Nechci se na něj ani podívat.“

„Vypadá dobře. Nevidím žádné škrábance a ani se nezdá, že by bylo něco rozbité.“

Ulevilo se jí a zalila ji vlna vděčnosti k Samovi. Objal ji a poslal zpátky k sobě domů, do péče hodných sousedek Sadie a Eleonory.

Už svítalo, když jí dovolili vejít do domu. Byla překvapena, že studovali dopodrobna každý detail toho, co byl obyčejný vandalismus, ale byla to dozajista Samova

práce. Pro něho to bylo zřejmě něco víc než vandalismus. Pro ni ale také.

Nemohla se na tu hrůzu ani podívat. Procházela domem, a když si prohlížela spoušť, kterou ten člověk po sobě zanechal, nemohla nevidět, že to byla osobní msta. Televize se ani nedotkl – divné, protože to byla drahá věc – ale její šaty a spodní prádlo byly rozervané na kousky. Kalhoty a džíny byly netknuté. V ložnici nezůstal z povlečení, polštářů a matrace ani kousek; rám, který drží matraci, byl na padrť, flakony s parfémem rozbité. V kuchyni rozmlátil všechno, co bylo ze skla; talíře, skleničky, hrnky, a dokonce i těžké křišťálové podnosy, které nikdy nepoužívala. V koupelně vynechal osušky, ale zničil veškerou kosmetiku. Obsah tubíček vymáčkal na zem, pudr vysypal a řasenky a rtěnky vypadaly, jako kdyby po nich šlapal s cílem rozdupat je na prach.

„Zaměřil se na všechno, co je takříkajíc ženské,“ uvažoval nahlas Sam, který stál vedle ní. Obličej měl zachmuřený. „Psychiatr si tady přijde na své.“

Povzdechla si, vyčerpaná nevyspáním a tím, co ji čeká. Podívala se na něj, nespál o nic víc než ona, což bylo jen pár krátkých zdímnutí. „Jdeš dneska do práce?“

Překvapeně se na ni otočil. „Jistě. Musím se sejít s detektivem, který vyšetřuje vraždu Marci a probrat s ním možné souvislosti s tím, co se stalo u tebe.“

„Jít do práce ani nebudu zkoušet. Bude mi trvat týden, než ten nepořádek uklidím.“

„Ty to uklízet nebudeš. Zavoláš si úklidovou službu.“ Prstem jí zvedl bradu a viděl na jejím obličeji zjevné stopy únavy. „Pak si půjdeš lehnout – do mojí postele – a necháš paní Kulavichovou, aby se o všechno postarala místo tebe. Udělá to s největší radostí a nadšením.“

„Jestli jí tohle působí potěšení, tak potřebuje doktora,“ odpověděla Jaine a znovu se rozhlédla po troskách vlastní domácnosti. Zívla. „A musím jít na nákup, abych měla co na sebe a čím se namalovat.“

Zamračil se. „Věci do kuchyně mohou počkat, ne?“

„Hele, vím, co je důležité.“ Přivinula se k němu a vzala ho kolem pasu s pocitem radosti, že ji hned objal.

Potom popotáhla nosem. Jak mohla zapomenout na Lunu a Jennu? Vyhořel jí mozek, jiné vysvětlení není.

„Zapomněla jsem na Lunu a Jennu! Proboha, měla jsem je hned zavolat a varovat je –“

„Udělal jsem to za tebe,“ řekl Sam a přitáhl si ji blíž. „Volal jsem jim včera v noci z mobilu. Jsou v pořádku, jenom mají strach o tebe.“

Zívala a odpočívala mu v náruči s hlavou položenou na jeho prsou. Jeho srdce jí rytmicky bilo do ucha – buch, buch. Byla k smrti unavená, ale myšlenky jí létaly jak supi kolem čerstvé kořisti. Když se neuklidní, nikdy neusne.

„Co si myslíš o sexu jako o léčivém prostředku?“ zeptala se ho.

Zablýskalo se mu v očích. „A jak se bude podávat? Orálně?“

Zachichotala se. „Ještě ne. Možná dneska v noci. Zatím je to jen způsob, jak mi pomoci, abych mohla v klidu usnout. Chceš mě léčit?“

Místo odpovědi vzal její ruku a položil ji na rostoucí touhu v džínech. Pod zipem bylo něco obrovského a tvrdého. Hm, hvízdl tiše, když přejela prstem po celé délce a cítila lehké, nepravidelné chvění jeho těla, které nemohl ovládnout.

„Tomu říkám fofr,“ vydechla s obdivem.

„Představa podávání léků má vždycky stejný účinek.“ Ruku v ruce vešli do domu, kde ji během chvilky vyléčil.

„Experti žádné otisky prstů nenašli,“ hlásil o několik hodin později Sam detektivovi Bernsenovi. „Ale máme otisk boty. Vypadá to na sportovní obuv. Snažíme se zjistit podle vzorku značku a výrobce.“

Detektiv Bernsen řekl to, co Sam už věděl. „Vloupal se do domu s úmyslem ji zabít, ale když nebyla doma, vybil si vztek na zařízení. Znáte přesný čas?“

„Mezi osmou večer a půlnocí, přibližně.“ Paní Hollandová se dívala z okna a vypověděla, že do chvíle, než Sam přijel domů, žádné cizí auto ani nikoho podezřelého na ulici neviděla. Po setmění byli zalezlí.

„Šťestí, že nebyla doma.“

„Jo.“ Sam se děsil představy, kdyby tomu bylo naopak.

„Zahájíme prověřování osobních záznamů pracovníků Hammersteadu.“

„Ted' budu volat generálnímu řediteli. Nechci, aby někdo jiný věděl o tom, že prohledáváme osobní složky. Snad nám s tím pomůže tak, aby se o tom nikdo nedozvěděl. Doufám, že bude možné je zkopírovat do našeho počítače a nebudeme tam muset jít osobně.“

Roger přikývl. „A mimochodem, ze soudního nám volali, že skončili a slečna Deanová může být pohřbena. Volal jsem už její sestře.“

„Díky. Musíme zajistit, aby celý pohřeb někdo natočil na video.“

„Myslíš, že tam bude?“

„Vsadil bych svoje boty, že jo,“ nezapochyboval Sam ani na vteřinu.

23.

Corin nemohl usnout, ale únavu nepociťoval. Byl silně znepokojený. Kde byla?

Řekla by mu to, pomyslel si. Někdy, vlastně skoro vždycky mu byla protivná, ale tu a tam byla i milá. Kdyby měla dobrou náladu, řekla by mu to.

Nevěděl, co si má o ní myslet. Neoblékala se jako ta děvka Marci Deanová a stejně na ni všichni chlapi chtivě čuměli, i když byla v kalhotách. Když byla milá, měl ji rád, ale když urážela kdekoho na potkání svým břitkým jazykem, měl chuť ji praštit a mlátit ji tak dlouho, dokud by jí nerozmlátil hlavu na kaši, aby už nikdy nemohla nic takového nikomu udělat. Ale byla to ona, nebo Matka? Svraštil čelo a snažil se rozpomenout. Někdy se mu to všechno pletlo dohromady. To musí být těmi prášky.

Na Lunu se chlapi také koukali. Ta byla vždycky milá, ale zase se moc malovala, a Matka by považovala její sukně za moc krátké. Krátké sukně vyvolávají v mužích smyslné choutky, říkala Matka. Ne, správné ženy krátké sukně nenosí.

Luna možná jenom vypadala, že je hodná. Ve skutečnosti to bylo naopak. Možná to byla ona, kdo řekl ty ošklivé věci a kdo se mu vysmíval a kdo způsobil, že mu Matka ubližovala.

Zavřel oči a vzpomněl si, jak ho Matka trestala a tělo se mu začalo třást vzrušením. Vrazil rychle ruku do rozkroku, i když věděl, že to nesmí dělat, ale bylo to tak opojné, že neodolal.

Ne. To nebylo správné. Kdykoliv ho Matka potrestala, ukázala mu, jak špatnou věc provedl. To by se mu přece nemělo líbit.

Ale tahle noc zase tak neúspěšná nebyla. Měl novou rtěnku. Odstranil kryt a vyšrouboval tyčinku ven. Nebyla tak rudá jako Marciina, byla spíš narůžovělá, ale cítil stejný hnus. Namaloval si rty, zakabonil se při pohledu do zrcadla a rychle si to s odporem umyl.

Možná některá z těch zbylých bude mít rtěnku, která mu bude konečně slušet.

Laurence Strawn, generální ředitel společnosti Hammerstead Technology, byl bystrý chlap se smyslem pro humor. Nebyl detailista, ostatně se to od něj ani neočekávalo.

Toho rána mu volal z policejní stanice Warren jistý detektiv Donovan, který mluvil naprosto přesvědčivě. Věděl, že nemají právo prohledávat osobní spisy zaměstnanců Hammersteadu, a ujistil ředitele, že chtějí udržet celou záležitost v co možná nejpřísnější tajnosti. Hodlal jenom požádat o spolupráci při vypátrání vraha dřív, než začne vraždit znovu, a informoval o podezření, že vrah je jedním z pracovníků firmy.

Na otázku ředitele, kde se vzalo podezření, detektiv popsal telefonní hovor s Jennou Yotherovou na mobilu. Číslo mobilu mohl vrah zjistit jen tak, že paní Yotherovou zná, anebo má přístup k soukromým informacím o ní. Protože je téměř jisté, že Marci Deanová svého vraha znala a že je to s největší pravděpodobností stejná osoba, která volala paní Yotherovou, vyplývá z toho, že obě vraha znají, tedy, že ho znají všechny čtyři. Z toho plyne, že se mohou znát z práce.

Reakce pana Strawna byla jednoznačná. Tisk se o tom nesmí dozvědět. Druhá naprosto přirozená reakce byla snaha pomoci odhalit viníka a zabránit dalším zvěrstvům páchaným na jeho zaměstnancích.

„O co mě konkrétně žádáte?“ zeptal se věcně.

„Bude-li to nutné, přijdeme do vaší společnosti a projdeme si osobní složky, ale uvítali bychom, kdyby to šlo zařídit tak, abychom podezřelou osobu nevyplašili. Máte přístup ke spisům a můžete mi je poslat e-mailem?“

„Osobní údaje jsou v odděleném systému a nejsou online. Musím je nechat zkopírovat na CD a pak vám je mohu poslat. Jakou máte e-mailovou adresu?“ Na rozdíl od jiných ředitelů a výkonných úředníků se pan Strawn v počítačích vyznal. Musel se to naučit z jednoduchého důvodu; musel vědět, co ta banda bláznů v prvních dvou patrech dělá.

„Jenna Yotherová pracuje v osobním oddělení,“ dodal, když si zapisoval e-mailovou adresu detektiva Donovanova, další z dovedností pana Strawna, dělat dvě věci najednou. „Požádám ji, aby to pro vás připravila. Budeme mít jistotu, že k úniku informací nedojde.“

„Výborný nápad,“ ocenil ho Sam. Když měl cenný rozhovor úspěšně a poměrně snadno za sebou – pan Strawn je bezesporu sympatický člověk – obrátil Sam pozornost k otisku boty, který našli experti v koupelně na zemi, kde zvrhlík šlápnul do rozházeného pudru a šminek. Doufal, že se mu podaří určit podle něj co nejvíce. Když vraha chytí, k usvědčení by pomohlo, kdyby mohli dokázat, že má tenhle typ bot a ve stejné velikosti. Bylo by přímo skvělé, kdyby se v drážkách bot podařilo najít stopu po make-upu nebo pudru.

Většinu dopoledne strávil na telefonu. A pak že není práce detektiva vzrušující a nebezpečná?

Minulou noc byla trochu nebezpečnější, než by si přál, pomyslel si. Hru na „co kdyby“ rád neměl, ale v tomhle případě se ubránit nemohl. Co kdyby byl býval odvolán pryč? Co kdyby se Jaine nezpозdila a on o ni neměl strach a nečekal na ni a nezačali se hádat? Mohli se rozloučit polibkem na dobrou noc a Jaine mohla jít domů sama. Podle stavu, ve kterém dům našli, si ani nechtěl představit, co by se bývalo stalo s ní. Marci Deanová byla vyšší a robustnější, a přesto se útočníkovi neubráníla, jakou šanci by měla Jaine? Žádnou.

Posunul se na židli, založil ruce za hlavu a zíral do stropu. Něco mu vrtalo v hlavě, ale nevěděl, jak to uchopit. Ale dříve, či později na to kápne, protože nedá pokoj, dokud se nedozví pravdu. Jeho sestra Dora o něm tvrdila, že je

kříženec mezi vodní želvou a krysím teriérem. Když se do něčeho zakousl, nikdy to nepustil. Pochopitelně to sestra jako lichotku nemyslela.

Po vzpomínce na Doru se mu vybavila celá jeho rodina a představil si jejich reakci na svatbu. Načmáral si do notesu: říct matce o Jaine. Budou z toho vedle, protože nemají ani ponětí o tom, že by měl stálou přítelkyni. Zamračil se. No jo, ale on ji ve skutečnosti nemá ani teď. Přeskočil rande, zásnuby a rozhodl se rovnou oženit, což je ale zase jediný způsob, jak Jaine dostat.

Ale rodina teď musí počkat. Prvotní je chytit vraha, ochránit Jaine, a to mu zabere všechnen čas.

Jaine se probudila v Samově posteli po jedné odpoledne neodpočínutá, ale s dobitými baterkami a připravená čelit dalším krizovým situacím. Hodila na sebe triko a džíny a šla se podívat, jak pokračuje úklid domu. Paní Kulavichová chodila z místnosti do místnosti a dávala pozor, aby se nic nezanedbalo. Dvě uklízečky, které tam pracovaly, poslouchaly na slovo.

Jde jim to od ruky, spokojeně si oddechla Jaine. Ložnice a koupelna byly skoro hotové a čisté, rozcupovaná matrace a zbytky rámu byly pryč, kusy roztrhaných látek zametené a nacpané do igelitových pytlů, které stály opřené venku. Než si šla lehnout, tak zavolala svého pojišťovacího agenta a zjistila, že její pojistka domu, kterou nedávno změnila z pojistky domácnosti, pokryje velkou část nákupu nového zařízení. Šatstva se ale netýkala.

„Pojišťovací agent tu byl asi před hodinou,“ oznámila jí paní Kulavichová. „Prohlédl si to tady, nafotil a odešel na policii pro jejich záznam. Říkal, že žádný problém nebude.“

Díkybohu. Utratila poslední dobou hodně peněz a s účtem jí to dost zatřásl.

Zazvonil telefon. Naštěstí ho útočník nepovažoval za čistě ženskou věc, a tak zůstal celý. Jaine ho zvedla. Ještě si

ani nestačila připojit identifikátor volajících, vzpomněla si, a udělalo se jí nevolno, protože zase nevěděla, kdo volá.

Mohl to být Sam, raději stiskla tlačítko hovoru a dala si telefon k uchu. „Haló?“

„Je to Jaine? Jaine Brightová?“

Ženský hlas zněl přátelsky.

Oddechla si. „Ano, to jsem já.“

„Tady je Cheryl... Cheryl Lobellová, sestra Marci.“

Zabolela jí vzpomínka. Proto jí nebyl hlas cizí, byl podobný Marci. Hlas Cheryl postrádal kuřáckou drsnost, ale podtón byl stejný, Jaine stiskla sluchátko. „Marci mi o tobě hodně vyprávěla,“ řekla a stěží zadržovala slzy, které byly na krajíčku od pondělka, kdy jí Sam řekl, že Marci je mrtvá.

„Chtěla jsem ti říct to samé,“ řekla Cheryl a potlačila lehký úsměv. „Vždycky když mi volala, opepřila rozhovor nějakou tvou hláškou, která ji dostala. Hodně také mluvila o Luně. Bože, to snad nemůže být pravda.“

„Ne,“ zašeptala Jaine.

Po chvílice tíživého ticha se Cheryl uklidnila a řekla: „Soudní znalec mi dovolil vyzvednout tělo a uspořádat pohřeb. Rodiče jsou pohřbeni v Tayloru a Marci by asi chtěla být s nimi, co myslíš?“

„Ano, určitě.“ Teď už se hlas nepodobal Marciinu, byl z něj slyšet pláč.

„Na sobotu v jedenáct hodin jsem objednala zádušní mši.“

Cheryl jí dala číslo na pohřební službu a informaci, jak se dostat na hřbitov. Taylor byl na jihu Detroitu na trase na letiště, Jaine tuhle část města neznala, ale neměla problémy dojet podle plánu kamkoliv.

Chtěla říct něco, co by pomohlo Cheryl překonat bolest, ale co mohla vymyslet, když si neporadila se svou vlastní?

Pak ji ťuklo, co by s Lunou a Jennou měly udělat a co by se Marci určitě líbilo.

„Uspořádáme pro ni tryznu,“ vyhrkla. „Přijdeš?“

„Tryznu?“ Cheryl byla očividně zaskočená. „Něco na irský způsob?“

„Něco takového, přestože nejsme Irové. Sedneme si okolo stolu, dáme si dvě, tři piva na její počest a budeme vzpomínat na všechno možné, co jsme s ní prožily.“

Cheryl se zasmála, tentokrát doopravdy. „To by fakt ocenila. Přijdu moc ráda. Kdy to bude?“

Protože to s Lunou a Jennou ještě neprobrala, nebyla si Jaine jistá, kdy by to mělo být, ale asi v pátek večer. „Zítra večer,“ řekla. „Zavolám ti, kdy a kde to bude – třeba nás pustí k ní a dovolí nám to uspořádat s Marci.“

„To myslím nepůjde,“ odpověděla Cheryl a její hlas už zase měl téměř identickou podobu s hlasem mrtvé Marci, až se Jaine z toho usadil v krku knedlík.

Když si napsala telefonní číslo Cheryl, Jaine zalovila v tašce a vyndala svůj identifikátor volajících a nový mobil, který ještě nebyl zapojený.

Sedla si ke stolu a studovala návod, vraštila u toho čelo, pak ho zmuchlala a hodila do koše. „Tak složité to být nemůže,“ zavrčela. „Jednoduše se to připojí mezi účastnickou zásuvku a samotný přístroj. Jak jinak by to fungovalo?“

Když člověk použije trochu logiky, jde to samo. Odpojila přístroj od zásuvky, vzala drát, který byl přibalen k jednotce, zapojila ji do zásuvky a připojila přístroj. Rychle a účinně. Pak šla k Samovi domů a zavolala k sobě, aby zjistila, jestli to funguje.

Fungovalo. Když stiskla příslušné tlačítko, objevilo se na displeji Samovo jméno a jeho telefonní číslo. Páni, to je pokrok.

Měla seznam hovorů, které ji čekaly, a první v pořadí byla Shelley. „Potřebuji, aby sis vzala BuBu, než se rodiče vrátí z dovolené,“ požádala ji.

„Proč?“ zeptala se Shelley uraženě.

„Protože se včera v noci někdo vloupal do mého domu a zanechal po sobě spoušť a já se bojím, aby se BuBu něco nestalo.“

„Co?“ vykřikla hrůzou Shelley. „Co se stalo?“

„Byla jsem u Sama,“ vysvětlovala Jaine bez podrobností. „A zatím u mě doma řádil šílenec.“

„Díkybohu, že jsi nebyla doma!“ Pak se odmlčela a Jaine skoro slyšela, jak sestře pracuje mozek na plné obrátky. „Počkej. Dům byl zdevastován a BuBu je v pořádku, je to tak?“

„Ano, ale mám strach, že by se mu něco ještě mohlo stát.“

„Ty si myslíš, že by se to mohlo opakovat?“ zaječela Shelley. „To je kvůli Seznamu, co? Máte v patách bandu šílenců!“

„Obávám se, že jen jednoho,“ vysoukala ze sebe Jaine přiškrceným hlasem.

„Panebože. Chceš říct, že ten, co zabil Marci, se vloupal do tvého domu? Je to tak, nebo ne? Jaine, bože, co budeme dělat? Musíš odtamtud pryč. Přijed' k nám. Odstěhuj se do hotelu. Dělej něco!“

„Dík za nabídku, ale Sam je se mnou a já mám vedle něho větší pocit bezpečí. Má zbraň. Velikou.“

„Já vím, všimla jsem si toho,“ dodala Shelley po krátké pauze. „Ale bojím se.“

„Já taky,“ přiznala se Jaine. „Sam na tom případu pracuje a má už pár indicií. A mimochodem, budeme se brát.“

Shelley začala znovu pištět, až si Jaine musela dát sluchátko dál od ucha. Když Shelley ztichla, vrátila sluchátko a dodala: „Přibližný termín svatby je den po návratu našich z dovolené.“

„Ale to je už za tři týdny! To nestihneme! Co kostel? Hostina? A co tvoje šaty?“

„Žádný kostel, žádná hostina,“ řekla Jaine důrazně. „A na sebe si něco obstarám. Nemusím mít šaty šité na míru. Najdu něco ve skříni, a to bude stačit. Stejně si musím koupit

něco na sebe, protože ten maniak zničil všechno moje oblečení.“

Další vlna jekotu. Počkala, až se Shelley uklidní. „Hele, dám ti číslo svého nového mobilu,“ řekla. „Jsi první.“

„Jo, proč ne?“ řekla Shelley vyčerpaná vzrušeným křikem. „A co Sam?“

„Ani on ho zatím nemá.“

„Jé, tak to je čest. Jemu jsi ho zapomněla dát, co?“

„Jo.“

„Dobře. Počkej, jdu si pro něco na psaní.“ Ozvalo se štrachání. „Nemůžu nic najít.“ Další zvuky. „Tak diktuj.“

„Máš pero?“

„Ne, ale mám konzervu Cheez Whiz. Vyškrábu si číslo na stůl a pak najdu pero a přepíšu si ho.“

Jaine zopakovala číslo a poslouchala, jak ho Shelley škrábe víčkem konzervy na stůl.

„Jsi doma, nebo v práci?“

„Doma.“

„Tak já si jedu pro BuBu.“

„Díky,“ řekla Jaine a byla ráda, že má jednu starost z krku.

Potom zavolala do práce Luně a Jenně a propojila hovor s oběma najednou. Bály se o ni a z jejich hlasů cítila účast a současně i obavu, že to samé se mohlo stát i jim. Jak Jaine předpokládala, nápad s tryznou je nadchl. Luna okamžitě nabídla svůj byt a domluvily si hodinu, Jaine oběma ještě nadiktovala číslo mobilu.

„Musím vám oběma něco říct,“ zmínila se Jenna tišším hlasem. „Ale ne teď a tady.“

„Zastav se cestou z práce,“ navrhla Jaine. „Luno, můžeš přijet taky?“

„Jasně. Shamal sice zase volal, ale nemám nejmenší chuť s ním někam chodit, rozhodně ne, když Marci –“ Zarazila se a hlasitě polkla.

„Neměla bys s ním chodit ven tak jako tak,“ upozornila ji Jaine. „Pamatuj si, co řekl Sam: pouze rodina. To znamená žádné rande.“

„Ale Shamal není –“ Luna se zarazila. „To je strašné. Nemůžeme si být vůbec jisté, co? A lepší je fakt nedávat ani nejmenší šanci a nedostat se do maléru.“

„To máš pravdu,“ uznale pravila Jenna, „Jistotu nemáme fakt v nikom.“

Jaine ani nestačila zavěsit a telefon se ozval znovu. Na malém displeji se zobrazilo Alovo číslo a jeho jméno. Zvedla telefon a řekla, „Ahoj, Shelley.“

„Konečně máš identifikátor volajících.“

„Poslouchej mě, myslím, že bychom měly zavolat našim.“

„Jestli jim chceš oznámit, že se budu vdávat, tak neprotestuji. Ale radši bych to udělala sama. Ale ať tě ani nenapadne jim vyprávět, že jsem měla v domě návštěvu šílence.“

„Ten šílenec je vrah a jde po tobě! Opravdu si myslíš, že by tu nechtěli být s tebou?“

„A jak by mi pomohli? Udělám všechno pro to, aby mě nedostal. Nechala jsem si nainstalovat alarm a bydlím u Sama. Měli by o mě zbytečnou starost a vzpomeň si, jak se máma na dovolenou těšila.“

„Měli by být tady,“ trvala na svém Shelley.

„Ne, neměli. Ať si to užijí v klidu. Myslíš, že si nechám svatbu zkazit nějakým bláznem? Tahle se totiž opravdu uskuteční, i kdybych měla Sama svázat a dotáhnout k oltáři násilím nebo udělat cokoli jiného,“ dodala rychle, protože si uvědomila, že se nevdává v kostele.

„Snažíš se mě od toho odradit, ale já jim stejně zavolám.“

„Týká se to mě, a tak mě jednou poslechněš a volat nebudeš.“

„Zavolám Davidovi.“

„Jo, můžeš zavolat Davidovi, ale nikomu, absolutně nikomu jinému. Slib mi to, Shel. Nikdo z rodiny, ani z Davidovy rodiny, žádný tvůj kamarád nebo nepřítel nebude volat mámě a tátovi. Nebo jim posílat expres dopisy. Nebo telegramy, e-maily, neřku-li poštovního holuba. Řekla jsem to dost jasně?“

„Obávám se, že ano,“ vzdala se Shelley.

„Dobře. Ať si dovolenou užijí a já ti slibuji, že budu opatrná.“

Laurence Strawn volal Samovi hned po obědě. „Beru na sebe veškerou odpovědnost za porušení ochrany osobních dat a jsem ochoten to zdůvodnit i před soudem. Žádat soud o povolení by mohlo trvat pár dní a toho chlapa by to vystrašilo, a tak na to kašlu. Jestli vám to pomůže, tak to stojí za víc než tisíc soudních sporů.“

Sam definitivně podlehl kouzlu tohoto člověka.

„Podívejte se do e-mailu. Je to zatraceně velký soubor, tak bude asi trvat dlouho, než se vám to stáhne.“

„To byla rychlost.“

„Paní Yotherová měla důvod to urychlit,“ řekl a zavěsil.

Sam se otočil k počítači a začal stahovat poštu. Když viděl, kolik mu to zabere v paměti RAM, zarazil se. „Snad mám dost velkou paměť.“ zamumlal si, pak kliknul na soubor a otevřel ho.

Po půl hodině se to ještě nahrávalo. Dal si kafe, něco málo vyřídil, zavolal Bernsenovi a řekl mu, že má osobní složky a dal si ještě jedno kafe. Bernsen byl na cestě, aby si odvezl kopii, a Sam doufal, že se to zkopíruje dřív, než dorazí.

Konečně se to stáhlo. Dal do tiskárny papíry a začal soubor tisknout. Když byl zásobník tiskárny prázdný, dodal další čisté papíry. *Krucí*, projít všechny tyto údaje bude trvat věčnost, i kdyby ani on, ani Bernsen neměli na práci nic jiného a nemuseli řešit další případy. Vypadá to zcela jistě na práci přesčas a po nocích.

V tiskárně došel toner. Sam zaklel a přerušil tisk, doběhl pro nový a mořil se s výměnou, až se kolemjdoucí kolega slitoval a pomohl mu. Tiskárna chrlila stránku za stránkou.

Bernsen přijel a spolu se Samem pozorovali, jak se stránky pomalu kupí. „Dělá se mi z toho zle,“ přiznal se Bernsen, když viděl tu hora papírů.

„Vezmi si půlku a já druhou a projdeme jména, která počítač vyplivl.“

„Díkybohu můžeme vynechat ženské.“

„Jo, ale v počítačové firmě je převážná většina chlapů. Rozhodně to není padesát na padesát.“

Bernsen přikývl. „A to jsem se chtěl večer dívat na fotbal.“

Udělal pomlku. „Dostal jsem zprávu z patologie. U Marci Deanové se žádné sperma nenašlo.“

Sam nebyl ani moc překvapený. V mnoha případech sexuálního útoku se sperma nenašlo, protože násilník buď použil kondom – což bylo obvyklé – nebo neejakuloval. Bylo by moc dobré mít DNA pro spolehlivější usvědčení, kdyby to bylo potřeba.

„Ale našel se vlas, který slečně Deanové nepatřil. Divím se, že se něco takového vůbec našlo, protože byla blondýna a ten chlap má taky světlé vlasy.“

Sam se ďábelsky zašklebil. Vlas. Jeden, jediný vlas a mají DNA, kterou potřebují. Pomalu to všechno do sebe začíná zapadat. Otisk boty, vlas, nebylo toho moc, čeho se mohli chytit, ale každopádně je to jistý posun.

24.

Když přijel Sam odpoledne domů, Luna a Jenna právě vcházely do dveří jeho kuchyně, což znamenalo, že Jaine je u něj, a ne u sebe. Měl radost. Doufal, že si udělala pohodlí, protože nechtěl, aby byla u sebe do té doby, dokud neodhalí vraha Marci a možná ani potom. Mít ji u sebe představovalo tolik zábavy, o kterou nechtěl přijít ani na zlomek vteřiny.

Bylo příšerné horko a po zádech mu stékaly potůčky potu, když vcházel do domu. Odložil na stolek hromadu papírů, polovinu osobních záznamů pracovníků Hammersteadu, a na minutku nasával chladný vzduch uvnitř. Když se trochu osvěžil z úmorného vedra, sundal si sako a vydal se za zvuky z kuchyně.

Jaine právě nalévala do čtyř sklenic ledový čaj, takže ho viděla přijíždět.

„Právě včas,“ ocenil její snahu.

Sundal si opasek s pistolí a položil ho vedle kávovaru. „Tak jak?“ Vzal si sklenici a lačně pil čaj, až mu ohryzek poskakoval.

„Plánujeme tryznu za Marci. Přijde i její sestra Cheryl.“

„Kdy a kde,“ zeptal se věcně.

„Zítra večer u mne doma,“ odpověděla Luna.

„Dobře. Budu tam.“

Jaine se překvapeně ohlédla a zeptala se: „Když budeme všechny pohromadě, tak jsme v bezpečí, nebo ne?“

„Moc ne. Můžete mu dát báječnou příležitost dostat vás všechny najednou. Svojí přítomností vás rušit nebudu, nebojte se.“

Jaine ohrnula nosík. Když je Sam nablízku, tak je o něm vždycky vědět. Je to člověk, kterého nikdo nepřehlédne.

Jenna na něj vrhla významný pohled. „Než začneme, mám novinku.“

„Já také,“ přidala se Jaine.

„I já,“ řekl Sam.

Všichni napjatě čekali a mlčeli. Luna se ujala slova. „Protože jsem jediná, kdo žádné zprávy nemá, budu vyvolávat.“ Ukázala prstem na Jennu. „Ty jsi první. Vzbudila jsi moji zvědavost už v práci.“

Jenna se pohledem zeptala Sama, jestli má říci ostatním, co dneska dělala. Protože by jim to stejně řekla, svolil.

„Okopírovala jsem osobní složky všech zaměstnanců a poslala to panu Strawnovi. Bylo to na žádost jistého detektiva, který si to vyžádal a kterému bylo vyhověno.“

Tři páry očí se obrátily na Sama.

Udělal na ně obličej a dodal. „Přinesl jsem si hromadu práce s sebou domů. Budeme procházet celou řadu jmen a hledat nějaký náznak prvotního podezření nebo stopu, které bychom se mohli chytit.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptala se Jaine.

„Když na něco nenarazíme hned a nebudeme mít jasnou indicii, budeme muset projít všechny údaje a zkoušet se na něco zaměřit a postupovat víc do hloubky.“

„Den? Dva?“ zkoušela to.

„Jsi optimistka, má drahá.“ Žízňivě do sebe obrátil zbytek čaje.

Luna udělala z prstů T, vzala si oddechový čas a ukázala na Sama. „Teď ty.“

„Při pitvě byl nalezen světlý vlas, který nepatřil Marci.“

Všechny tři najednou ztichly a hledaly v paměti, kdo je ve firmě blondák. „Napadá vás někdo?“ zeptal se.

„Ani ne,“ odpověděla Jaine. „A čemu ty říkáš blond, může pro nás být světle hnědý.“ Podívala se na ostatní a všechny souhlasně přikývly. „Máme tam spoustu chlapů, na které se popis hodí.“

„Tak si dávejte větší pozor,“ varoval je. „Mohla k tomu vlasu přijít i jinde. Ale je to stopa, a až ho chytíme a DNA bude souhlasit, usvědčíme ho pak snadno. V každém případě větší pozor na blondáky.“

„To jsou nadějně vyhlídky. V prodejním jsem jediná bruneta,“ řekla Luna neradostně.

„Projdu údaje po jednotlivých odděleních a začnu ve financích, protože Marci byla jako první. Mimochodem,“ řekl Luně, „děkuji, že jsi mi to rozdělila po odděleních.“

Podívala se na něj. „Udělám cokoliv, abych pomohla.“

Luna ukázala prstem na Jaine a posunula konverzaci dál. „Teď ty.“

Jaine se zhluboka nadechla. Po třech nepovedených zasnoubeních musela napnout všechny síly a smysly, aby mohla oznámit, že... opět... se bude vdávat. Podívala se na Sama a ten povzbudivě zamrkal.

„Samajásebudemebrát,“ vyhrkla rychle a spojila slova do jednoho, jako by takhle nemělo takový význam. Co bohové nevidí, neovlivní.

Sam si musel nacpat prsty do uší, aby neohluchl z jekotu a nadšeného vřiskání, Jenna objala Jaine, Luna skočila na Sama a nakonec se objímali všichni dohromady. Marci tady citelně chybí, pomyslela si Jaine, ale zatlačila slzy a užívala si malou oslavu. Život jde dál. Bez Marci to bylo smutnější, prázdnější, ale zastavit koloběh života se nedá.

„Proč? Teda, kdy?“ ptala se zvědavě Jenna.

„Za tři týdny, až se rodiče vrátí z dovolené,“ vysvětloval Sam. „Myslel jsem na radnici, ale tam se moje rodina v žádném případě nevejde, a jak je znám, přijedou všichni.“

„Zahradní slavnost?“ zeptala se opatrně Jaine.

„Ale kde? Může to být u někoho, kdo má velký dům. Naši mají obrovský dům, potřebovali ho, když si pořídili sedm dětí.“

Odkáslala si. „Tak to je tvoje rodina, moje rodina, Jenna, Luna, tví policejní kamarádi, a já... no, jak to říct... ehm... pozvala jsem celou ulici.“

„A jeje,“ pravil. „George a Sadie bychom měli opravdu pozvat a Eleonoru a ... kruci, naše malá svatba už čítá asi stovku lidí, jestli počítám dobře,“ uzavřel to bezmocně.

„Mám strach, že ses trefil, brachu.“

„To znamená jídlo a tak podobně.“

„Správně.“

„Kdo se kruci o to všechno postará?“ Z výrazu jeho tváře bylo patrné, že on to nebude.

„To udělá Shelley. Miluje tyhle sr... věci. Nic velikého, fakt. Jsem na dně s penězi, platím hypotéku na barák, nový bezpečnostní systém, mobil a teď si musím nakoupit celý nový šatník a novou matraci, rám na postel –“

„Matraci a kovový rám na postel nepotřebuješ tak nutně,“ poznamenal a Jenna i Luna se začaly dusit smíchy, Jenna vyndala z peněženky pět babek a plácla je Luně do ruky.

„Měla jsem pravdu,“ zajásala Luna.

Jaine se zúžily oči do šterbinky. „Vy jste uzavíraly sázky na můj milostný život?“ obvinila je.

„Ano, a musím říct, že jsi mě dost zklamala,“ řekla Jenna vážně. Jenomže smích v hlasu nezamaskovala. „Doufala jsem, že ho udržíš od těla ještě aspoň pár týdnů.“

„Nemohla mi odolat, to je jednoduché,“ řekl sebevědomě Sam a nalil si další sklenici čaje.

„Bylo mi ho líto,“ opravila ho Jaine, „Kňoural a prosil. Probudil ve mně soucit.“

Jeho škleb prozrazoval, že chystá pomstu. Čekala na ni s radostí. Bude se s ním muset pomilovat nejméně třikrát, aby ukonejšila jeho zraněné city. Taková oběť!

Jaine se líbilo, jak se choval mezi kamarádkami bezprostředně. Posadil se s nimi ke stolu a pomáhal jim připravit tryznu za Marci, ale jeho jediným příspěvkem bylo pivo a popcorn. Co víc je také potřeba? Z čehož jasně plyne, že nemá ani potuchy, co pro ženy znamená jídlo a pití.

Když Jenna a Luna odešly, šli přeparkovat tátovo auto z její garáže do jeho. Při stahování krycí plachty z vozidla se

objevil jeho uzoučký stříbrný proužek, zašeptal: „Máš klíčky?“

Vylovila je z kapsy džínů a cinkala mu s nimi před očima. „Pán chce řídit?“

„Chceš mě dráždit, aby se naplnilo tvoje povídání o škemrání a prošení?“

„Ne, to mám v plánu až později.“

Zašklebil se na ni a vyškulil jí klíčky z ruky. „Hrome, to je něco.“ mumlal vzrušeně, když přehodil svoji dlouhou nohu přes okraj dveří a vklouzl za volant na místo řidiče. Auto mu báječně slušelo. Položil ruce na volant. „Jak jsi říkala, že k němu táta přišel?“

„Koupil ho v roce 1964, ale byl ,u toho‘. Víš, ,postavil ho Shelby a vyrobil Ford“. Táta byl členem týmu, který stavěl motor. Do auta se okamžitě zamiloval. Matka se zlobila, že utratil takovou spoustu peněz, když měli malé dítě – Shelley – a potřebovali koupit větší dům, kde by bylo víc místa. Aut bylo vyrobeno jen tisíc. Přesně jeden tisíc jedenáct. A tak má táta jeden z originálů vozu Cobra, který má větší cenu než celý jejich dům.“

Podíval se přes rameno na vipera zaparkovaného na vjezdu do garáže. „Tatínek asi není jediný, kdo umí utrácet za pěkný auta.“

„Jablko nepadlo opravdu daleko od stromu. Ale viper byl ojetý, a tak jsem za něj nevyplázla plných šedesát devět tisíc. Tři roky jsem žila na hamburgerech a špagetách s tuňákem, abych si ho mohla dovolit.“

Vyděsil se. „Ale už jsi ho doplatila, že jo?“

„Zaplaceno a hotovo. Nemohla bych si dovolit koupit dům, kdybych musela ještě doplácet auto. A stejně za to může táta, že jsem si ho koupila.“

„A to proč?“

Kývla na Cobru. „Na čem si myslíš, že mě učil řídit?“

Sam vykulil oči. „On tě jako začátečníka nechal řídit zázrak automobilového průmyslu?“

„Tak nás učil jezdit všechny. Říkal, že když se naučíme řídit Cobru, můžeme jezdit s čímkoliv. Ale ani Shelley, ani David pro to moc nadšení nenašli, jezdili raději s máminým lincolnem. Někdo dává přednost pohodlí před rychlostí.“ Bylo na ní vidět, že s tím nesouhlasí, ale respektuje to.

„Ježíši.“ On byl opravdu zděšen představou tří teenagerů za volantem téhle káry.

„Táta vipera nesnáší,“ prozradila a zamračila se. „Zčásti proto, že to není Ford, ale nejvíc ho nadzvedlo, že mu dal viper na frak, pokud jde o maximální rychlost. Cobra líp akceleruje, ale po pár metrech ho hravě dojedu.“

„Ty závodíš?“ zeptal se nevěřicně.

„Jenom když chci poznat, co koňská síla pod kapotou umí,“ uklidnila ho. „A nebylo to na silnici. Byli jsme na testovacím okruhu.“

Zavřel oči. „Ty a tvůj otec jste jeden jako druhý, vid’?“ zeptal se jí hlasem, ve kterém byla panika, jako kdyby právě objevil, že šíří tyfus.

„Jo, bude se ti líbit.“

„Nemůžu se dočkat.“

Když přišla Luna domů, nevěřila vlastním očím. Na zemi před vchodem seděl Shamal King. Vstal, když ji uviděl, a ona se zastavila a najednou ji zaplavila vlna strachu. Shamal byl velký a svalnatý. Na chvíli si s hrůzou představila, že je to on – ale ne, to není možné. Vrah je blondák, běloch. Polkla slabost i úlevou.

„Co tady děláš?“ zeptala se ho neomaleně a on se podívil nad skoro nepřátelským uvítáním.

„Poslední dobou jsem tě viděl málo,“ zavrnil sametovým hlasem, který zapůsobil na každou ženu. Zpravidla se kolem něj točila smečka fanynek a on se opájel slávou a v záři reflektorů byl jak ryba ve vodě. Uměl z toho vytěžit maximum.

„Poslední dva týdny byly divoké,“ vysvětlila. „Za prvé Seznam, pak Marci –“ Zarazila se, vyschlo jí v hrdle. Pořád

nemohla uvěřit, že je Marci mrtvá. Ne, to není pravda. Zatím se s tím nesmířila.

„Promiň, je mi to líto. Vy dvě jste si byly hodně blízké, že jo?“

Opravdu o ní věděl málo, pomyslela si. Jejich přátelství, nebo co to bylo, se točilo výhradně kolem jeho osoby.

„Byla to moje nejlepší přítelkyně.“ vysvětlila mu a slzy se jí nahrnuly do očí. „Podívej se, Shamale, já nemám náladu na –“

„Ale kvůli tomu jsem nepřišel,“ ujistil ji a vrazil si ruce do kapes na míru šitých hedvábných kalhot. „Kdybych potřeboval jen sex, tak si zajdu k –“ Zarazil se, protože si uvědomil, že to, co chtěl říct, moc chytré nebylo. „Chyběla jsi mi,“ řekl bezmocně a byl celý nesvůj. Podobné věty holky od Shamala určitě neslyšely často, jestli vůbec.

Luna prošla kolem něj a odemkla dveře. „Opravdu,“ zeptala se bezbarvým hlasem. Bylo to směšné, celý rok, co s ním chodila, si přála, aby něco podobného řekl, něco, co by ji přesvědčilo, že je jiná než ostatní. A teď, když to konečně ze sebe dostal, tak jí to bylo fuk. Asi proto, že do vztahu už dala všechno, zašla tak daleko, jak je to jen možné.

Přešlápl z nohy na nohu. Všimla si, že neví, co má říct. Byl vždycky až moc pohotový, velmi nadaný a teď i velmi bohatý a holky si za ním mohly uběhat nohy. Pronásledovaly ho na každém kroku, zbožňovaly ho a nadbíhaly mu od juniorských let, kdy vyšlo najevo, že bude díky své rychlosti fotbalovou hvězdou. Tady byl ale na dost tenkém ledě. Tápal.

„Chceš jít dál?“ zeptala se nakonec.

„Jistě, rád.“

Rozhlížel se po malém bytě, jako by tu byl poprvé. Přešel ke knihovně a díval se na knihy a rodinné fotografie. „To je tvůj táta?“ zeptal se a vyndal zezadu jednu fotku, na které byl major od námořnictva.

„Ano, těsně před odchodem do důchodu.“

„Takže ty jsi dcera vojáka?“

„Mariňáka,“ opravila ho, zastírajíc údiv nad jeho neznalostí vojenských uniforem.

Zase se zatvářil poraženecky. „O armádě nic nevím. Jediné, co umím, je hrát fotbal. Asi jste procestovali celý svět, co?“

„Částečně ano.“

„Všiml jsem si, že se vyznáš.“ Vrátil fotku na své místo a dával pozor, aby ji položil přesně, jak byla. „Máš přehled o vínech a podobných věcech.“

Luna sebou šklubla překvapením. Nejistota nebyla jeho vlastností. Byl vždycky strašně nadutý a netaktní, protože si myslel, že si pozornost, kterou mu kdekdo věnuje, právem zaslouží. Podle ní žil v přepychu, a přesto ho ohromilo, že trochu cestovala a dostávala pozvání na večírky.

„Chceš se něčeho napít?“ nabídla mu. „Nemám tu nic silnějšího než pivo. Nebo ovocný džus a mléko.“

„Pivo,“ požádal ji s úlevou. Asi se bál, že mu dá na výběr několik druhů bílého vína.

Vyndala z lednice dvě piva, odšroubovala víčka a jedno mu podala. Fascinovaně ji pozoroval, když si dala pořádný lok.

„Nikdy jsem tě neviděl pít pivo.“

Přikývla. „To je prokletí vojenských základen. Mám ho ráda.“

Posadil se a otáčel studenou láhví v rukách. Po chvílce, kdy sbíral odvahu, promluvil: „Luno – důvod, proč jsem přišel – je...“ Přestal mluvit a nervózně žmoulal láhev.

„Ano?“

Odkášlal si. „Když ses se mnou rozešla, tak jsem... ehm, překvapilo mě to. Myslel jsem si, že... mezi námi to je –“

„Spali jsme spolu,“ upozornila ho jemně, „šlo nám o sex,“ snažila se mu napovídat. Při tempu, kterým hovořil, se nevymáčkne ani do půlnoci. „To bylo jediné, co tě zajímalo, a jediné, co jsi ode mne chtěl. Já chtěla víc, ale to ti asi dávaly ty druhé.“

Vrtěl se na židli ještě víc. „To... ach... bylo to víc než jenom sex.“

„Ale. Tak proto jsi měl dvě, tři holky týdně, divoké večírky v každém městě, kde jste hráli. Shamale, nejsem idiot. Probrala jsem se a pochopila. Chtěla jsem být pro tebe něco víc, ale nejsem.“

„Jsi,“ trval na svém. Znovu zkoumal pivní láhev a tvářil se podivně. „Mnohem víc, než si dovedeš představit,“ mumlal tiše. „Nechci tě ztratit. Co mám pro to udělat?“

„Ztrať ty ostatní,“ odpověděla mu zpříma. „Když nedovedeš být věrný, nemám o tebe zájem.“

„Ano, vím.“ Zmohl se na chabý úsměv. „Četl jsem Seznam. Některé body nesplňuji.“

Usmála se. „Některé body byly pro legraci. Vážně míněných bylo prvních pět.“

„Takže když... pustím k vodě všechny ostatní, tak se mi vrátíš?“

Přemýšlela tak dlouho, že se začal potit, i když byla puštěná klimatizace. V mysli ho už škrtla, přestože ho měla pořád ještě ráda. Musela by vynaložit dost úsilí, aby se všechno vrátilo do starých kolejí.

„Dám ti šanci,“ rozhodla se nakonec a on se sesunul na gauč s hlasitým výkřikem úlevy. Natáhla štíhlou paži. „Ale – jednou mě podvedeš, to znamená, že jednou jedinkrát sáhneš na nějakou holku na večírku tak, jak jsi zvyklý, a nejsem. Žádnou další šanci nedostaneš, konec.“

„Přísahám,“ zvedl pravou ruku. „Žádné šoustání mimo.“

„Žádný sex,“ upozornila ho.

„Co?“

„Souložení s jinými.“

„Vždyť říkám to samé.“

„Ne, tvůj slovník potřebuje trochu očistit. To je zase to, co chci říct já.“

„Kotě, jsem fotbalista. My mluvíme sprostě.“

„To je v pořádku, když jste na hřišti, ale tady není hřiště.“

„Panebože,“ postěžoval si, ale vlídně. „Už teď se snažíš mě převychovat.“

Přikývla způsobem, který mu nedával na vybranou – miluj-nebo-odejdi. „Když můj táta nadává, tak by se ti zježil i poslední chlup na těle, ale vedle mámy si dává pozor na každé slovo, protože se jí sprostěárny nelíbí. A mně také ne. Kamarádka Jaine se snaží přestat nadávat a docela se jí to daří. Když to dokáže ona, může to jít každému.“

„Jo, jo. Zkusím to.“ Zničehonic se zamračil. „Hele, to je jistý druh hnízdění. Domestikace. Snažíš si mě podrobit a chceš, abych slíbil, že se polepším. Něco jako manželství.“

Luna se zasmála a vrhla se mu náruče. „Ano,“ připustila. „Přesně jako manželství.“

25.

Sam se s usazenými očima posadil za sobotního úsvitu u Luny na kanapi a zíval. Okolo půlnoci se dámy rozhodly, že je stejně dobře může hlídat uvnitř jako zvenčí a donutily ho, aby šel k nim. Byl strašně unavený, a tak poslechl. Za poslední dva dny toho moc nenaspal – spal by víc, kdyby neměl pod sebou tu krásnou ženskou, která se chtěla znovu a znovu milovat – a kdyby nebyl našťvaný, protože celý den pracoval na případu, kde se pachtil za stopou, která nikam nevedla, a kdyby se v záznamech z Hammersteadu posunul alespoň k nějakému výsledku. Z počítačových záznamů se nedozvěděl zatím nic, kromě pokuty za černou jízdu a pár případů rušení nočního klidu.

Kolem půlnoci byly všechny čtyři dámy, nacpané čokoládou a pivem, rozjeté jak lokomotivy. Cheryl byla rodnou sestrou Marci, byla jí podobná, měla stejný hlas a stejný nespoutaný smysl pro humor. Mluvily obě až do ochraptění, smály se a řičely, pily pivo a cpaly se vším, co jim přišlo pod ruku. To byla neuvěřitelná podoba.

Přesunuly tryznu do kuchyně a Sam se natáhl na gauč. Spal napůl oka, protože podvědomě monitoroval hluk z kuchyně. Nestalo se nic mimořádného kromě toho, že poznal Jaine i z jiné stránky. Když má špičku, ráda zpívá.

Po probuzení si ihned všiml, že je ticho. Ve skutečnosti hrobové ticho. Opatrně otevřel dveře do kuchyně a nakoukl dovnitř. Všechny tvrdě spaly, hlasitě odfukovaly zmožené únavou a alkoholem, Jenna slabě pochrupovala a něžný zvuk, který z ní vycházel, se rozhodně nedal kvalifikovat jako pravé nesnesitelné chrápání. Protože sdílel společnou domácnost se čtyřmi bratry a otcem, věděl, o čem mluví.

Jaine byla pod stolem. Doslova a do písmene. Byla stočená s hlavou podloženou rukama a vypadala jako andílek. Tenhle andílek ale hlasitě chrápal, a to nešlo dohromady. Asi takhle spávala už jako malá.

Luna měla položenou hlavu na rukách jako dítě na základní škole. Krásné děťátko, pomyslel si, které je statečné, jinak by mezi ostatními neobstálo. Cheryl ležela s hlavou na stole a místo polštáře měla pod hlavou chňapku na horké kastrolky – naštěstí si neustlala tvář na příchytých magnetech. Pivo, které koluje v žilách místo krve, dává různým věcem různý význam, který se normálně zdá nepochopitelný.

Rozhlédl se po kuchyni a našel kávu, filtry a varnou konvici. Nesnažil se být potichu, ale nevzbudil ani jednu. Spaly jako zabitě. Když připravil kávu, prohledal skříňky a vyndal pět šáleků. Do čtyř nalil kávu jen do poloviny, pro případ, že by se někomu mohly po ránu třást ruce, a sobě nalil kávu až po okraj hrnku. Pak zahlaholil: „Tak, dámy, čas vstávat.“

Klidně mohl mluvit do zdi a bylo by to stejné.

„Dámy!“ zvýšil hlas.

Nic.

„Jaine! Luno! Jenno! Cheryl!“

Luna zvedla hlavu asi o centimetr a zamžourala na něj nepřítomnými očima a padla znovu na ruce. Ostatní se ani nepohnuly.

Nevěděl, co dělat. Mohl s nimi zatřást a probudit je, ale to by moc velká legrace nebyla. Na pomoc našel kastrol a kovovou lžici a spustil alarm. Pozoroval, jak jedna po druhé vyskočila rovnými nohama s očima navrch hlavy, Jaine se praštila do hlavy o stůl a zařvala: „Doprdele!“

Úkol splnil, rozdál hrnky s kávou, k Jaine se musel sehnout na zem, protože seděla zamračená pod stolem a drbala si hlavu v místě, kde se praštila. Bože, jak tuhle holku miloval.

„Tak honem, pohyb,“ oslovil skupinku jako celek.
„Pohřeb začíná za pět hodin.“

„Za pět hodin?“ zděsila se Luna. „Kecáš?“

„Ano. To znamená, že v krematoriu musíte být za čtyři hodiny.“

„To nestihnu,“ pronesla Jenna zoufale a usrkla s námahou trochu kafe.

„Musíte vystřízlivět –“

„Nejsme opilé,“ ozvalo se zachroptění zpod stolu.

„– dát si něco k jídlu, jestli můžete jíst, sprchu, umýt si hlavu a kdoví co ještě. Není čas sedět pod stolem a vrčet.“

„Já nevrčím.“

To bylo ještě něco horšího než vrčení. Možná, že nějaký druh léčebného sexu by ji spravil náladu – ale najít ten pravý by bylo těžké. V tuhle chvíli rozuměl pocitům samečka kudlanky nábožné, který se přibližuje ke své vyvolené a těší se na úžasný sex a přitom ví, že mu hned potom uhryzne hlavu.

Ale ano. Někdy stojí za to přijít i o hlavu.

Cheryl se postavila na vratké nohy. Na tváři měla otisk chňapky. Vyzunkla kafe, odkašlala si a prohlásila: „Ten chlap má pravdu. Musíme sebou hodit, nebo přijdeme pozdě.“

Štíhlá ruka s prázdným hrnkem se vytrčila zpod stolu. Sam vzal konvici, dolil kávu a ruka zajela zpátky.

Bože, a tohle může trvat i čtyřicet nebo i více let. To je strašné. Mnohem horší ve skutečnosti bylo, že se mu to líbilo. A jak.

Jenna dopila kávu, nalila si znovu, takže fungovala. „Tak jo,“ řekla rozhodně. „Zvládnu to. Nechte mě vyčůrat, umýt si obličej a jsem připravená vyrazit k domovu.“ Motala se krátkou chodbou a zčistajasna se ozvalo: „No né, to se mi snad zdá, že jsem řekla před Samem, že jdu čůrat!“

Po čtvrt hodině si je postavil vedle sebe do řady, dokonce i Jaine, která se na něj pěkně mračila. „Nemůžu uvěřit, že se

ti něco takového povedlo!“ odsekla, ale poslušně se postavila do řady a poslušně dýchla do balónku.

„Jsem policista. V žádném případě vás nenechám řídit, dokud nezjistím, jestli jste v pořádku.“ Podíval se na výsledky, zamračil se a zakroutil hlavou. „Dobře, že jsem tady, kotě, protože ty za volant nesmíš. Jsi trochu nad limitem.“

„Nejsem!“

„Ale ano, jsi. Dej si ještě kafe a buď zticha, než zkontroluji ostatní.“

Cheryl byla v pořádku, Jenna také a Luna o chlup též.

„Podváděl jsi!“ obvinila ho Jaine a z očí jí šlehalý blesky.

„Jak jsem mohl, kruci, podvádět? Do detektoru jsi dýchala ty, ne já!“

„Pak je rozbitý! Pily jsme všechny stejně, tak jak můžu být já mimo limit a ostatní ne?“

„Víc váží,“ řekl trpělivě. „Luna je na hraně, ale v mezích. Ty ne. Tebe odvezu domů já.“

Vypadala jako vzdorovité dítě. „Které auto tady necháme, moje nebo tvoje?“

„Tvoje. Ať to vypadá, že má Luna návštěvu a není doma sama, kdyby někdo pozoroval parkoviště.“

To byl jednoznačně chytrý argument. Sice měla ještě našpulenou pusku, ale po chvíli souhlasila. „Hm, tak jo.“ Trochu mu dalo práci dostat ji do trucku, kde hned, jak se rozjeli, usnula jako špalek.

Probrala se natolik, že došla vlastními silami k němu domů a civěla na něj, když pustil sprchu a začal svlékat nejprve sebe a pak i ji.

„Chtěla sis umýt vlasy, nebo ne?“ zeptal se.

„Jo.“

„No vidíš. Pak nedělám nic špatného.“ Popadl ji, vrazil ji do sprchy a pustil na ni proud vody. Prskala, kašlala, ale nebránila se. Místo toho se jí v obličeji objevil výraz spokojenosti.

Když si umyla a vysušila vlasy, upozornila: „Mám blbou náladu.“

„Všiml jsem si.“

„Vždycky jsem na facku, když se pořádně nevyspím.“

„V tom je tedy celý problém?“ nevěřil vlastním uším.

„Z větší části. Pár piv mi zpravidla neškodí.“

„Včera večer ti bylo fajn. Dneska ráno je to jiné.“

„Myslíš, že mám kocovinu? Nemám. Jen mě trochu bolí hlava, nic víc. Ale ber to jako varování, že když mě nenecháš vyspat, tak budu vždycky vypadat takhle.“

„Já tě nenechal vyspat? Já tě nenechal vyspat?“ opakoval nevěřicně. „Ty seš ta ženská, co mě vytrhla ve dvě ráno ze zdravého spánku, nebo to byla jiná?“

„Já jsem s tebou ale nezatřásla. Trošičku jsem na tebe skočila, ale netřásla jsem s tebou jak s dubem.“

„Skočila,“ opakoval.

„Viděla jsem, jak ti něco trčí do výšky a nemohla jsem to nechat ležet ladem, jasný?“

„Mohla jsi mě ale probudit dřív, než ses rozhodla, že to použiješ.“

„Hele,“ upozornila ho rozzlobeně, „když nechceš, aby se to používalo, tak s tím neprovokuj a nenechávej to zvedat peřinu až k nebi. Vypadá to totiž, že mě zveš, co jiného by to asi znamenalo.“

„Spal jsem. Dělal si to samo, co chtělo.“ A stejně tomu bylo i teď, mimochodem. Šťouchlo ji to do žaludku.

Podívala se dolů a ... usmála se, až se mu varlata zachvěla touhou.

Popotáhla nosem, otočila se a klidně se sprchovala dál.

„Hej!“ zvedl výhružně hlas, aby přitáhl její pozornost.

„Necháš to ležet ladem, nebo se toho ujmeš?“

Do krematoria dorazili včas, ale bylo ještě zavřeno. Zajeli proto k Luně a vzali si Jainino auto, protože kdyby byl vrah na pohřbu, nemusí vidět, že vystupuje ze Samova trucku a že žije ve skutečnosti u něj. V garáži měl tátovu Cobru, a

tak musel parkovat na vjezdu nebo v garáži Jaine, což byla pěkná otrava, protože neměla automatické otvírání vrat.

Byl celkem odpočínutý i Jaine vypadala, že je v lepší náladě. Léčba sexem nemůže zklamat. Odolávala mu asi pět minut, a když se začínal potit, přitulila se k němu s ohníčky v modrých očích a zašeptala: „Už to napětí nevydržím. Potřebuji uvolnit.“

Vypadala báječně, myslel si, když ji pozoroval. Měla na sobě slušivý kabátek námořnické modři, který sahal těsně ke kolenům, a pumpky. Nechala ho, aby se díval, jak si maluje to, čemu říkála: „Smutný obličej.“ Každá žena má pro různé příležitosti připravený jiný způsob líčení. Řasenka i rtěnka byly vodovzdorné, aby se nerozmazávaly. Žádný lesk nebo tekutý make-up, jen pudr, protože bude objímat lidi a nechce, aby jim na oblečení zůstávaly stopy po jejích líčidlech. A neslíbatelná rtěnka nenápadné barvy, i když Samovi nebylo jasné, co to je nenápadná barva. Rtěnka byla narůžovělá, ale ženy by ji nazvaly prostě růžovou.

Ženy jsou zvláštní tvorové. Jinak se to říct nedá.

Cheryl byla celá v černém a vypadala důstojně. Přijela s manželem, který stál vedle ní a držel ji za ruku. Jenna si oblékla tmavě zelené šaty a přišla také v doprovodu manžela. Pan Yother byl upravený, dokonalý Američan, hnědé vlasy a pravidelné rysy. Nedržel Jennu za ruku a Sam si všiml, že se Jenna na něj ani moc nedívá. Mezi nimi to neklape, pomyslel si Sam.

Luna zvolila přiléhavé rudé šaty, které jí sahaly do půli lýtek, a byla jedním slovem krásná. Připojila se k Jaine a Sam přistoupil blíž, aby slyšel, co si povídají.

„Marci měla moc ráda červenou,“ řekla Jaine, usmála se na Lunu a vzala ji za ruku. „Škoda, že jsem na to zapomněla.“

Luně se roztřásla brada. „Chtěla jsem se s ní rozloučit stylově, není to nevkusné, vid', že ne?“

„Ani nápad. Je to dokonalé. Každý, kdo znal Marci, to pochopí a ocení.“

Byl tu i Roger Bernsen a snažil se být nenápadný. Moc mu to sice nešlo, ale snaha byla. Nepřišel, aby s někým mluvil, a nikdo to od něj ani nečekal. Pohyboval se kolem a poslouchal, o čem se jednotlivé skupinky lidí baví.

Přišlo pár blondáků, a jak je Sam pozoroval, ani jeden nevěnoval Jaine a ostatním valnou pozornost. Většina byla v doprovodu manželek. Není vyloučené, že i vrah je ženatý a žije normálním rodinným životem, ale jako masový vrah by mohl při pohledu na dokonanou vraždu a na své další oběti projevit jistou dávku nezvládnutelných emocí.

Sam ale pochyboval, že mají co do činění s tímhle druhem zabijáka, když bral v úvahu způsob zabití, který byl velmi osobní a emotivní, což svědčilo o člověku, který nad sebou ztrácí kontrolu a nejedná chladnokrevně.

Pozorně sledoval přítomné během bohoslužby, která nebyla našťěstí moc dlouhá. Horký vzduch by se dal krájet, přestože Cheryl vypravila obřad na ráno, než začne největší vedro.

Zachytil Bernsenův pohled a Roger nenápadně zavrtěl hlavou. Ničeho podezřelého si nevšiml. Celý obřad se natáčel na video a prohlédnou si ho detailně později, aby se ujistili, že nepřehlédli něco, co by mohlo vést k objasnění případu, ale Sam pochyboval o tom, že by něco objevili. Hrome, vsadil by se, že se tam vrah ukáže.

Cheryl se ovládala a plakala tiše. Sam si všiml, že Jaine si utírá koutky očí smotaným kapesníkem, velmi rafinovaný způsob, jak si nezničit make-up. Nebyl si jistý, jestli jeho sestry všechny ženské finty ovládají tak dokonale.

Krásná, štíhlá, plačící žena přistoupila k Cheryl, aby jí vyslovila upřímnou soustrast, když se náhle sesula Cheryl do náruče a vzlykala: „Já tomu prostě odmítám uvěřit. Kancelář je bez ní tak opuštěná.“

Jenna a Luna přistoupily blíž k Jaine a obě s úžasem hleděly na hroutící se postavu. Sam popošel také blíž. Lidé se shlukli opodál a zdvořile přehlíželi výlev emocí, a tak by byl nápadný, kdyby se choval jinak.

„To jsem si mohla myslet, že Leah ztropí podobnou scénu,“ zamumlala Jenna s odporem. „To je naše dramatická umělkyně,“ dodala na vysvětlenou. „Pracuje u mě v oddělení a to, co předvádí tady, jsou její pravidelná vystoupení. Řekneš jí něco absolutně nezajímavého a udělá z toho hned tragédii.“

Jaine se nestačila divit. Pokývala hlavou a truchlivým hlasem okomentovala: „Stáhla si kalhoty a hledá na poušti brod.“

Jenna málem vyprskla smíchy a snažila se to zamaskovat kašlem. Rychle se otočila, obličej rudý jak rak. Luna se kousala do rtů, aby se také nezačala smát a stejně jako Jenna se raději otočila k představení zády. Sam si zakryl rukou pusku, ale ramena se mu otřásala. Snad to bude vypadat, že pláče.

* * *

Červené šaty! Ta coura si oblékla červené šaty. Corin tomu nemohl uvěřit. Bylo to tak ostudné, tak laciné. Nevěřil by, že je toho schopna, a byl tak šokovaný, že by se jí nemohl ani dotknout. Matka by byla zděšena.

Ženy jako ona nemají právo žít. Ani jedna. Jsou to špinavé, hnusné kurvy a on prokáže lidstvu laskavost, když je zabije.

Luna s pocitem úlevy vešla do bytu a odkopla boty na vysokém podpatku. Nohy ji bolely jak čert, ale udělat Marci poslední radost bylo nad všechnu trýzeň. Udělala by to znovu, ale byla ráda, že nemusí.

Ted', když bylo po všem, cítila najednou otupělost, vyčerpání. Tryzna, kterou uspořádaly, jim ohromně pomohla, protože povídání o Marci a smích i pláč působily jako katarze a pomohlo jim to překonat bolest. Samotný pohřeb s celým rituálem je vlastně poslední pocta zesnulému. Otec jí vyprávěl, že vojenské pohřby se všemi protokolárními

procedurami a přesně nacvičenou parádou jsou pro rodinu čest. Je to sdělení: s tím člověkem se počítalo. Toho člověka jsme si vážili. Pohřeb je emotivní tečka a začátek doby, kdy se mysl pozůstalých naplní hrdostí nad zesnulým, který navždy zůstane v jejich vzpomínkách.

Bylo prima, jak se spřátelily s Cheryl. Jako by se Marci vrátila, ale trochu jiná, protože Cheryl byla velká osobnost. Všechny si přály zůstat s ní v kontaktu.

Luna se natáhla, aby si rozeplnula zip na zádech, a když byla v půlce, ozval se u dveří zvonek.

Strnula a po celém těle se jí rozlil pocit hrůzy. Bože. Byl tam, to je jisté. Sledoval ji domů. Věděl, že je doma sama.

Nešla k telefonu, jako kdyby viděl skrz dveře, co dělá. Vtrhne dovnitř? Do domu Jaine se také dostal, protože vyrazil skleněnou výplň dveří, ale je tak silný, aby vyrazil dveře? Nikdy se nezajímala o to, jestli má dveře s vyztuženým vnitřkem nebo jen obyčejný kus dřeva.

„Luno?“ Hlas za dveřmi byl nejistý, tichý. „To jsem já Leah. Leah Streetová. Jsi v pořádku?“

„Leah?“ zeptala se tiše a úlevou se jí až udělalo špatně. Praštila se do břicha, aby chytla znovu dech a přestala se konečně klepat.

„Chtěla jsem s tebou mluvit, ale spěchala jsi,“ zavolala zvenku Leah.

Ano, spěchala. Nemohla se dočkat, až bude doma a shodí ze sebe ty boty.

„Moment, převlékám se.“ Co tady proboha Leah hledá? ptala se nechápavě sama sebe, když šla ke dveřím a odemykala. Ale stejně se pro jistotu podívala kukátkem, jestli je to Leah, přestože ji bezpečně poznala po hlase.

Byla to ona a vypadala tak smutně a unaveně, že se Luna až zastyděla, že se jí na pohřbu smáli. Neměla ani ponětí, o čem s ní Leah chce mluvit, nikdy si nevyměnily víc než pár slov, když šly kolem sebe, ale otevřela jí. „Pojď dál,“

pozvala ji. „Na pohřbu bylo strašné vedro, co? Nedáš si něco k pití?“

„Ráda, děkuji,“ řekla Leah. Nesla přes rameno velkou tašku, kterou sundala a držela na rukou jako malé dítě.

Když šla Luna do kuchyně, všimla si, jak se Leah v paprsku světla zatřpytily blond vlasy. Něco ji zarazilo a přes obličej jí přelétl stín, když se pomalu otáčela.

Pozdě.

26.

Jaine se v neděli probudila až v půl jedenácté. Ze snů ji vytrhl vyzvánějící telefon. Tápala po přístroji, ale došlo jí, že je u Sama, a tak padla zpátky do polštářů. Nic na tom, že je to na její straně postele. Jeho telefon, jeho povinnosti.

Dokonalá, mužná síla se vedle ní pohnula.

„Zvedneš ten telefon, prosím?“ zamžoural na ni ospale.

„Je to pro tebe,“ zamumlala.

„Jak to můžeš vědět?“

„Je to tvůj telefon.“ Nesnášela opakovat známé pravdy. Něco si brblal pod vousy, natáhl se přes ni a zamáčkl ji do postele, opřel se o loket a šmátral po telefonu.

„Ano,“ řekl. „Donovan.“

„Haló,“ opakoval po krátké pauze. „Ano, je tady.“ Hodil telefon na její polštář a culil se. „To je Shelley.“

Hlavou jí prolétlo pár sprostých slov, ale nahlas je nevyslovila. Sam si ještě nevybral daň za „doprdele“, které zařvala, když se praštila hlavou o stůl, a nechtěla mu to připomínat. Přilepila sluchátko na ucho, zatímco si Sam lehl velmi těsně vedle ní.

„Dlouhá noc?“ zeptala se Shelley sarkasticky.

„Tak asi dvanáct až třináct hodin. To je v tomto ročním období zcela normální.“ Mohutné tělo se na ni zezadu přitisklo a svalnatá ruka ji chytila za břicho a pomalu se sunula nahoru směrem k prsům. A další pokusitel se k ní dobýval zespodu.

„Ha, ha,“ zasmála se Shelley. „Musíš si přijet pro kocoura.“ Nezdálo se, že by chtěla o kočce nějak zvlášť diskutovat.

„BuBu? Proč?“ Dělal, jako by tomu vůbec nerozuměla. Sam jí mnul spokojeně bradavky a tak mu musela položit ruku na jeho, aby ho na chvíli zarazila. Musela se soustředit, jinak se jí BuBu nastěhuje zpátky do domu.

„Ničí mi nábytek! Vždycky vypadal jako roztomilá kočička, ale je to ďábel převlečený za kocoura!“

„Je jenom nervózní, protože je v cizím prostředí.“ Když si nemohl hrát s bradavkami, posunul Sam svůj zájem na další zajímavé místo. Stiskla nohy pevně k sobě, aby se jeho chtivé prstíky nedostaly tam, kam mířily.

„Možná je nervózní, ale já víc!“ vyprskla Shelley a znělo to naprosto věrohodně. „Hele, nemůžu se věnovat přípravám na tvoji svatbu, když musím každou minutu sledovat toho kočičího démona.“

„Chceš riskovat jeho smrt? Chceš říct matce, že jsi dopustila, aby šílený vrah znetvořil jejího kocourka jenom proto, že máš radši svůj nábytek než ji?“ Kruci, to se jí ale povedlo. Mistrovský kousek. Shelley vzrušeně dýchala. „Nehraješ fér,“ postěžovala si. Sam vyprostil ruku skřípnutou mezi stehny a vybral si nový úhel, ze kterého zaútočil přímo na nekrytý vstup do svatyně. Tahle dobytčá tlapa sklouzla dolů a našla přesně to, co hledala, a hned dvěma prsty zajela do samého nitra. Jaine se zajíkla a málem upustila telefon.

Shelley si ale také našla nový způsob, jak udeřit. „Ani nejsi doma, bydlíš u Sama. A BuBu tam bude také v bezpečí.“

Ne. Nemohla se soustředit. Měl dlouhé, drsné prsty, které ji zbavovaly zdravého rozumu. To byla pomsta za to, že musel zvednout telefon, ale jestli toho nenechá, bude kocour pustošit jeho domácnost.

„Tak se mu víc věnuj a hlad’ ho,“ zkusila to po dobrém. „Uklidní se.“ Jo, asi tak za měsíc. „Má moc rád, když ho někdo drbe za ušima.“

„Přijed’ si pro něj.“

„Shel, nemohu jen tak zničehonic přivést kocoura do cizího domu!“

„Ale můžeš. Sam se smíří i s celou smečkou divokých koček, jen aby se dostal pod tvoje kalhotky. Využij toho teď, dokud to tak jednoduše funguje! Za pár měsíců se nebude přetvařovat a skočí na tebe i neoholený.“

Výborně. Shelley se jí snažila vmanévrovat do sporu žena-muž. Podařilo se jí ze sebe vysoukat, „já nemůžu“, ale nebyla si jistá, komu to vlastně říká, jestli Shelley nebo Samovi.

Sam zašeptal tichým, svůdným hlasem „ale můžeš“, a Shelley jí zavřeštěla do ucha, „Proboha, ty s ním snad souložíš, nebo co? Slyšela jsem ho! Ty se mnou mluvíš po telefonu a on tě zatím šoustá?“

„Ne, ne,“ vykoktala Jaine a Sam rychle využil situace a nahradil prsty typickou ranní erekcí. Stiskla zuby, ale přesto vydechla vzrušením.

„Slyším, že opravdu volám nevhod,“ ukončila hovor Shelley. „Zavolám, až nebudeš obsazená. Jak dlouho mu to zpravidla trvá? Pět minut? Deset?“

Zrovna teď si bude sjednávat schůzku. Protože hryzáni rtů nepomáhalo, zakousla se Jaine do polštáře. Zoufale se snažila najít na okamžik sebekontrolu, jenom na sekundu, a když se jí to podařilo, vyhrkla rychle: „Pár hodin.“

„Dvě hodiny!“ zaječela Shelley jako blázen. Pak zmlkla. „Nemá bratry?“

„Č – čtyři.“

„Cože!“ Další pomlka, kdy Shelley zjevně zvažovala výhody a nevýhody odkopnutí Ala ve prospěch některého z Donovanů. Nakonec si povzdechla. „Budu muset přehodnotit strategii. Ty pravděpodobně necháš BuBu rozebrat můj dům cihlu po cihle, než bys naštvala toho svého nedostižného šampióna, že ano?“

„Uhodla jsi to,“ přitakala Jaine a zavřela oči. Sam změnil pozici, klekl si rozkročmo přes její pravou nohu, levou měla přes jeho rameno. V téhle poloze se dostal hlouběji a přímo a ještě ji levým stehnem dráždil přesně v místě, kde to bylo nejvzrušivější. Musela se znovu zahryznout do polštáře.

„Dobře. Nechám tě na pokoji,“ ukončila poráženecky Shelley. „Zkusila jsem to.“

„Ahoj,“ zahuhlala Jaine a pokusila se telefon zavěsit na místo, ale nedosáhla tam. Sam se natáhl a udělal to za ni, přičemž se v tu chvíli dostal tak hluboko, že vykřikla a dosáhla orgasmu.

Když znovu našla řeč, odhrnula si vlasy z čela a řekla: „Jsi d'ábel.“ Lapala po dechu slabá jako moucha a neschopná sebemenšího pohybu.

„Ne kotě, jsem jenom dobrej,“ obrátil se a dokázal jí to.

Když potom ležel vedle ní, zpocený a zplihlý, řekl ospale: „Málem se nám BuBu vrátil, co?“

„Jo, a moc jsi mi nepomohl,“ zavrčela. „Shelley věděla, co jsi dělal. To těžko kdy rozdýchám.“

Telefon se rozezněl nanovo. „Jestli je to Shelley,“ řekla Jaine, „tak tady nejsem.“

„Tomu určitě uvěří,“ zasmál se Sam a chňapnul po sluchátku.

„Je mi jedno, čemu uvěří a čemu ne, jen když s ní teď nemusím mluvit.“

„Haló,“ řekl Sam. „Ano, je tady.“

Podal jí telefon a Jaine si ho brala s tázavým pohledem v očích. Zašeptal: „Cheryl,“ a Jaine si oddechla.

„Ahoj, Cheryl.“

„Ahoj. Poslouchej, zkoušela jsem volat Lunu. Mám pár fotek Marci, které si chtěla okopírovat a já se jí chtěla zeptat na adresu, abych jí to mohla poslat. Byla jsem u ní včera, ale kdo měl náladu koukat na jméno ulice a číslo domu? Nebere mi telefon, máš její adresu?“

Jaine se posadila a po zádech jí přejel mráz. „Nebere telefon? Jak dlouho se snažíš dovolat?“

„Od osmi, myslím. Takže asi tři hodiny.“ Cheryl se najednou lekla. „Panebože.“

Sam už byl z postele venku a oblékal si kalhoty. „Kdo?“ zeptal se přísně a vzal do ruky mobil.

„Luna,“ odpověděla Jaine přiškrceným hlasem. „Hele, Cheryl, snad to nic neznamená. Možná šla do kostela nebo se Shamalem na snídani. Asi je s ním. Zazvoním ji a dám ti vědět, až se jí dovolám, ano?“

Sam vytukával číslo na mobilu, zatímco Jaine vytáhla ze skříně sukni a hupla do ní. S ponožkami a botami v ruce vyběhl z ložnice a přitom s někým hovořil tak potichu, že nemohla rozeznat, o čem je řeč.

„Sam volá někomu, kdo zjistí, co se děje,“ upokojila Cheryl. „Najde ji, neboj se.“

Zavěsila bez rozloučení a začala hledat svoje věci. Třásla se po celém těle a napětí rostlo každou vteřinou. Před pár minutami byla tak dokonale šťastná a teď se jí úzkostí udělalo špatně; ten rozdíl byl skoro paralyzující.

Dobelhala se do obývacího pokoje a zapínala si džíný, když Sam vyběhl ze dveří. Zapínal si pouzdro s pistolí a připevňoval odznak. „Počkej!“ zakřičela v panice.

„Ne.“ Zastavil se s rukou na klice. „Ty se mnou nemůžeš teď jít!“

„Můžu!“ Divoce se rozhlížela, kde má boty. Nechala je, krucifix, v ložnici. „Počkej na mě!“

„Jaine.“ Promluvil hlasem policajty. „Ne. Jestli se něco stalo, budeš přímo na ráně. Stejně tě dovnitř nepustí a na sezení v autě je moc horko. Jeď k Jenně a tam na mě počkej. Zavolám ti hned, jak se něco dozvím.“

Pořád se třásla a začala brečet. Není divu, že ji s sebou nechtěl. Přejela si rukou přes obličej. „Slibuješ?“

„Slibuji.“ Jeho výraz znězněl. „Dávej na sebe cestou k Jenně pozor, lásko. A prosím, nikoho nepouštějte dovnitř, ano?“

Přikývla a cítila naprostou bezmoc. „Ano.“

„Zavolám,“ slíbil znovu a zmizel.

Jaine se zhroutila na pohovku a celá se otřásala divokými záchvaty pláče. To už nevydrží. Nevydrží. Luna ne. Byla tak mladá a krásná, ten hajzl jí nesmí ublížit. Luna musí být se Shamalem; byla v sedmém nebi, když se tak změnil, a ani

chvilku nemohli být jeden bez druhého. Sam ji musí najít. Shamal neměl telefonní číslo v seznamu, ale policisti si ho hravě najdou. Luna je určitě se Shamalem a ona je hloupá, když takhle panikaří.

Přestala plakat a omyla si obličej. Musí se dostat k Jenně a počkat, až Sam zavolá. Chtěla jít do ložnice, ale pak se lekla a rychle běžela zamknout vchodové dveře.

Vyčistila si zuby, učesala se, dooblékla a za dvacet minut byla u Jenny, Držela zoufale zvonek a volala: „Jenno, tady je Jaine. Dělej!“

Slyšela vzrušené kroky, kokršpaněl začal štěkat a pak se rozletěly dveře a před ní se objevil vyděšený obličej Jenny, „Co se stalo?“ zeptala se Jenna a táhla ji dovnitř, Jaine nemohla ani promluvit, nedostala ze sebe ani slovo. Kokršpaněl Trilby zuřivě štěkal a skákal jí po nohách.

„Trilby, ticho!“ okřikla ho Jenna. Brada se jí třásla a vzrušeně polykala. „Luna?“

Jaine přikývla, stále neschopna slova, Jenna si zakryla rukou pus, ze které se draly ven zvířecí skřeky, a skácela se na stěnu.

„Ne, ne!“ podařilo se Jaine vyhrknout. Objala Jennu kolem ramen. „Promiň, promiň, nechtěla jsem –“ Zhluboka se nadechla. „Ještě není nic jasného. Sam to zjišťuje a zavolá nám, jakmile se něco dozví –“

„Co se děje?“ zeptal se Galan, když přišel na chodbu. V ruce držel kus nedělních novin. Trilby se vrhl k němu a vrtěl radostně ocáskem.

Jaine se marně snažila ovládnout nový záchvat třesavky.

„Luna je nezvěstná. Cheryl se jí nemůže dovolat.“

„Tak běhá po nákupech,“ řekl klidně Galan.

Jenna na něj vrhla nenávistný pohled, který by mu bez problému vypálil díru do těla. „Myslí si, že jsme hysterky a že Marci zamordoval zahradník.“

„To dává větší smysl než váš maniak, který vám všem usiluje o život,“ vystřelil nazpátek. „Přestaňte ze všeho dělat drama.“

„Jestli to dramatizujeme,“ řekla Jaine, „tak policie taky.“ Kousla se do rtu. Nechtěla zasahovat do domácí války, Jenna a Galan měli problém se dohodnout i bez ní.

Galan se znovu ozval. „Jenna říkala, že si budeš brát policajta, tak se asi snaží tě nějak pobavit. Pojd', pejsánku.“ Otočil se a odcházel do svého doupěte a ke svým novinám s pejskem, který se mu motal pod nohama.

„Nevšímej si ho,“ řekla Jenna. „Řekni mi, co se stalo?“

Jaine jí řekla v kostce všechno, co věděla od Cheryl, i s časovým rámcem, Jenna mrkla na hodiny; bylo po poledni. „To jsou minimálně čtyři hodiny. Tak dlouho na nákupech není. Volal někdo Shamala?“

„Nemá číslo v seznamu, ale Sam už na tom pracuje.“

Šly do kuchyně, kde si Jenna předtím četla. Otevřená kniha ležela ve výklenku, Jenna postavila na kafe. Pily druhý hrnek, bezdrátový telefon položený na opěradle židle, když se konečně rozezvučel. Skočila po něm. „Same?“

Chvilku poslouchala a Jaine z jejího výrazu tváře zřetelně vyčetla, že veškerá naděje je pryč. Jenna byla jako zkamenělá a obličej ztratil barvu. Naprázdno pohybovala rty.

Jaine skočila po telefonu. „Same, co se stalo?“

Měl dutý hlas. „Je mi to moc líto, lásko. Stalo se to pravděpodobně včera večer. Asi těsně potom, co se Luna vrátila z pohřbu.“

Jenna složila ruce na stůl a plakala, Jaine se dotkla jejího ramene a chtěla ji nějak utišit, ale sama propadla totální beznaději a smutku a sama potřebovala útěchu.

„Zůstaň, kde jsi,“ přikázal jí Sam. „Nikam nechod'. Přijedu pro tebe, až budu mít volno. Není to v mé kompetenci, ale děláme na tom všichni dohromady. Může to trvat i několik hodin, tak prosím tě nikam nechod',“ opakoval důrazně.

„Neboj se,“ zašeptala Jaine a zavěsila.

Galan stál zamyšleně ve dveřích a nevěřicně hleděl na Jennu, jako by stále ještě doufal, že přehání, ale něco mu říkalo, že tentokrát je to vážné. Zbledl. „Co?“ zakuňkal.

„To byl Sam,“ řekla Jaine. „Luna je mrtvá.“ Pak se jí křehká sebejistota zhroutila a dlouho se nezmohla na nic jiného než na pláč v náruči Jenny.

Sam se vrátil až po setmění. Byl unavený a měl špatnou náladu. Představil se Galanovi, protože Jaine i Jenna na to zapoměly. „Byl jste na pohřbu, vidíte?“ zeptal se Galan přísně.

Sam přikývl. „Detektiv ze Sterling Heights tam byl také. Doufali jsme, že se nám podaří chytit nějakou stopu, ale buď je vychytralý, nebo tam nebyl.“

Galan se podíval na manželku, Jenna seděla tiše a nepřítomně hladila černobílého pejska. Včera se ještě díval Galan na Jennu jako na cizí osobu, bez špetky zájmu, ale dneska byl jeho pohled plný něhy a starosti o ni. „Někdo jim opravdu usiluje o život. Je strašné tomu uvěřit.“

„Věřte tomu,“ řekl Sam důrazně a všechno se v něm sevřelo vzteky, když si vzpomněl, co udělal vrah Luně. Podlehla stejně zuřivému a osobnímu útoku, obličej rozmlácený na kaši, mnohačetné bodné rány a sexuální zneužití. Na rozdíl od Marci ale ve chvíli, kdy do ní bodal, ještě žila; kuchyň se topila v krvi. Roztrhané šaty, stejný případ jako u Jaine, Zatínal pěsti bezmocným vztekem, když si uvědomil, jak blízko byla Jaine smrti a co všechno by se bylo stalo, kdyby byla ve středu v noci doma.

„Spojili jste se s její rodinou?“ zeptala se Jaine chraplavým hlasem. „Bydlí v Toledu, to není daleko.“

„Ano, už jsou tady,“ odpověděl Sam. Sedl si k ní a objal ji kolem ramen, Janeinu hlavu položil na svoji hrud' a kolébal ji jako malé dítě.

Zapípal mu pager. Sáhl po něm, podíval se na číslo a zaklel. „Musím jít.“

„Jaine může zůstat u nás,“ řekla Jenna dřív, než se stačil zeptat.

„Nemám tu nic na sebe,“ uvědomila si Jaine, ale neodporovala, jen se snažila být praktická.

„Dovezu tě domů,“ nabídl se Galan. „Jenna pojede s námi. Zabališ si všechno, co budeš potřebovat, a můžeš u nás být, jak dlouho chceš.“

Sam souhlasně přikývl. „Zavolám,“ slíbil a odešel.

Corin se kolébal ze strany na stranu. Nemohl usnout, nemohl usnout, nemohl usnout. Potichu si broukal písničku, která ho uspávala, když byl malý, ale teď to nepomáhalo. Přemýšlel, kdy to přestalo fungovat, ale nemohl si vzpomenout.

Děvka v rudém byla mrtvá. Matka by z toho měla radost. Dvě odešly a dvě půjdou.

Bylo mu dobře. Poprvé v životě Matku potěšil. Nikdy předtím neudělal nic, s čím by byla spokojená, a vždycky selhal, i když se ho snažila přimět k dokonalosti všemi způsoby. Ale dneska se mu to povedlo, měla radost. Zbavoval svět nečistých bytostí, dalších a dalších a dalších. Ne. Tolik jich zatím není. Třetí ještě nedostal. Snažil se, ale nebyla doma.

Viděl ji na pohřbu. Smála se. Nebo to byla ta druhá? Byl zmatený, protože jejich obličej se mu splývaly.

Člověk se na pohřbu nesmí smát. Je to kruté vůči pozůstalým.

Ale která se to smála? Proč si nemohl vzpomenout?

To nevadí, pomyslel si a hned se mu ulevilo. Zemřou obě a pak bude jedno, která se smála, a je jedno, jestli to byla „slečna C“. Nezáleží na tom, protože konečně – konečně bude Matka spokojená a už nikdy, nikdy ho nebude trestat.

27.

V pondělí ráno seděl Sam na oddělení s hlavou v dlaních a znovu a znovu pročetl údaje o lidech z Hammersteadu. Počítače z Národního kriminalistického archivu neposkytly ani sebemenší stopu vedoucí k nějakému jménu, a tak on i Bernsen to pročetli stále dokola a hledali, jestli jim v hlavě neblíkne světélko a nepřijdou na něco, čeho by se dalo chytit a od čeho začít rozmotávat spleť příběh.

Někde to tam bylo, Sam byl o tom skálopevně přesvědčený. Jen to ještě nenašli. Dokonce měl pocit, že to ví, protože měl ten známý svíravý pocit kolem žaludku, že někde něco prostě jenom přehlédl. Nemohl si na to sáhnout, ale bylo to tam, a dříve či později na to kápne. Doufal jen, že to bude dříve, a ne později. Nejraději, kdyby to bylo hned.

Ten chlap nenáviděl ženy. Měl problém s nimi navazovat vztah, nerad s nimi pracoval na jednom místě. Možná bude mít nějaký záznam jako stížnost některého kolegy nebo kolegyně, možná i sexuální obtěžování. Takového něco by je mělo trknout při prvním čtení, ale možná, že stížnost je formulovaná jinak a není explicitně vyjádřeno, jaká opatření byla přijata k nápravě.

Ani Jaine, ani Jenna do práce nešly. Byly spolu, jenom se přestěhovaly k Shelley i s kokršpanělem, který spustil strašný kravál pokaždé, když se někde něco pohnulo, ať už to byl pták na verandě nebo někdo na ulici. Sam se bál, aby nebyla Jaine sama doma, i když nový alarm fungoval bezchybně – nainstalovali ho v sobotu, když byli na pohřbu Marci, pod přísným dozorem paní Kulavichové, která se o všechno starala naprosto spolehlivě. Alarm je dobrá věc, ale není nepřekonatelná, když má člověk v patách umanutého vraha.

Ale ani Jaine nechtěla být sama. Spolu s Jennou potřebovaly jedna druhou, šokované a zmatené z toho, jak se ztenčila jejich malá parta. Nebylo pochyb o tom, že Seznam spustil vlnu násilí a oblastní policejní oddělení muselo vytvořit speciální jednotku, která na případu pracovala, protože oběti spadaly do různých okrsků.

Média celý případ bedlivě monitorovala. „Kdo zabíjí dámy ze Seznamu?“ ptal se jeden z reportérů. „Detroit je šokován bestiálními vraždami dvou žen, autorek humorného a kontroverzního Seznamu pana Dokonalého, který před dvěma týdny vyburcoval celý národ.“

Novináři zase kempovali kolem firmy a chytali každého, kdo se s mrtvými znal, a žádali o rozhovor. Speciální jednotka detektivů dostávala na stůl kopie všech rozhovorů a nahrávek pro případ, že by zvítězilo vrahovo ego a chtěl by se vidět v národní televizi, jak „oplakává“ svoje dvě „přítelkyně“.

Novináři zašli k Jaine domů, ale zjistili, že je dům opuštěný. Navštívili asi i Jennu, a proto také Sam požádal Shelley, aby je obě vzala k sobě. Shelley to udělala velmi ráda. Dovedl si představit, že budou hledat dál přes známé známých a nakonec se k Shelley také dostanou, ale bude jim to chvíli trvat a do té doby budou mít holky trochu klid.

Sam si promnul oči. Spal necelé dvě hodiny. Práce minulé noci se týkala vraždy nezletilého kluka. Vyřešilo se to rychle zatčením ex přítele jeho nové přítelkyně, který neunesl rozchod s doporučením, aby si políbil zadek a chcípнул. Ale papírování kolem případu vždycky zabere spoustu času, což je pěkná otrava.

Kde byla zpráva o otisku boty z Janeiny koupelny? To zpravidla netrvá tak dlouho. Prohledal stůl, ale nic tam nenašel. Možná to poslali Bernsenovi, protože si jednotlivé zprávy vyměňovali. Do smrti Luny nikdo vraždu Marci nespojoval s násilným vniknutím do domu Jaine, jen Sam a Bernsen o tom nepochybovali. Ted' si to pochopitelně mysleli už všichni.

Zavolal Rogera. „Máš zprávu o otisku boty?“

„Neviděl jsem ji. Ty ji taky nemáš?“

„Ještě ne. Museli ji zašantročit v laborce. Hned jim volám.“ Doprčic, pomyslel si, když zavěsil. Jediné, co nemohli potřebovat, byla pomalá práce. Možná, že otisk boty neměl zásadní význam, ale možná že to nebyl běžný typ boty a byl tak divný, že někdo v Hammersteadu může říct – ten a ten ty boty nosí. Zaplatil za ně pěkný prachy. Vrátil se zpátky ke spisům s pocitem zoufalství. Tušil, že má stopu nadosah, přímo před nosem. Jen se k ní musí dostat.

Galan přišel z práce domů dřív. Včerejší události ho tak rozrušily, že se nemohl na práci soustředit. Chtěl co nejdřív zajet pro Jennu, odvézt si ji domů a sám hlídat.

Nedovedl si vysvětlit, jak se mohli jeden druhému tak odcizit. Ne – věděl to, dobrá. Nevinný flirt s Xandreou Conawayovou přešel v něco víc a možná to ani zpočátku tak nevinné nebylo. Kdy začal srovnávat všechno, co Jenna udělala a řekla s Xandreou, která byla vždy dokonale oblečená a nikdy nebyla protivná a sekernická?

Jenna chodila doma v domácím oblečení, ale to je pochopitelné, uvědomil si. Doma se člověk obléká tak, aby mu to bylo pohodlné, aby si odpočinul a uvolnil se. A když si stěžovala, že nevynesl smetí? On jí také vytýkal, že se všude povalují její šminky. Lidé, kteří spolu sdílejí jednu domácnost, si občas lezou na nervy. To k manželství také patří.

Miloval Jennu od svých čtrnácti let. Jak mohl na tolik let zapomenout, a především na to, co spolu za tu dobu prožili? Proč až teror a vražda dvou jejích kamarádek ho probraly, aby si uvědomil, že její ztráta by ho zabila?

Jak jí to mohl udělat? Bude schopna mu to odpustit? Posledních pár týdnů, kdy asi vytušila, že ho Xandrea pobláznila, se od něj odtahovala. Možná ho podezírala z nevěry, ačkoliv nikdy nenechal situaci s Xandreou dojít tak

daleko, aby se mu vymkla z rukou. Pár polibků, nic víc se nestalo.

Zkusil si představit, jak by mu bylo, kdyby Jennu líbal cizí chlap, a udělalo se mu špatně od žaludku. Ani polibky nejsou tak zcela nezávadné.

Plazil by se před ní třeba i po břicho, jen kdyby se na něj usmála a odpustila mu.

Jaineina sestra bydlela ve velkém, dvouposchodovém domu koloniálního typu v St. Clair Shores. Dole byla vrata do tří garáží, ale truck Sama Donovana parkoval na vjezdu. Zaparkoval vedle něj a točitou cestičkou se dostal ke vstupním dveřím. Zazvonil a čekal.

Otevřel mu Sam, který měl stále u sebe pistoli. Kdyby vlastnil zbraň, nosil by ji také, legálně nebo nelegálně.

„Jak je jim?“ zeptal se tichým hlasem a vešel dovnitř.

„Jsou unavené a v šoku. Shelley říkala, že přes den po chvilkách spaly, to znamená, že v noci spánku moc nedaly.“

Galan pokýval hlavou. „Celou noc si povídaly. Je to zajímavé, nemluvily ani tak o vrahovi nebo o tom, jak blízko byla Jaine neštěstí, ale bavily se o Marci a Luně.“

„Je to, jako když umřou dva členové jedné rodiny. Bude trvat dost dlouho, než se z toho dostanou.“ Sam byl pragmatický. Věděl, že Jaine se podaří zapomenout, protože její nespoutaný živel nejde zastavit, ale může to trvat celé týdny a možná měsíce, než jí z očí zmizí stín bolesti a strachu.

V jedné části domu vládla pohoda. Al se díval na televizi. Jejich dcera Stefanie s někým telefonovala a jedenáctiletý Nicholas hrál na počítači videohry. Ženy se sesedly v kuchyni – proč to je vždycky kuchyň? – a popíjely dietní kolu a konzumovaly všechno, co jim přišlo pod ruku.

Nesmírná bolest se vepsala do bledých tváří, ale neplakaly, Jenna byla překvapená, když uviděla manžela.

„Co tady děláš?“ Neznělo to, jako že ho ráda vidí.

„Chtěl jsem ti být nablízku,“ odpověděl. „Jsi unavená a nechtl jsem, abys na mě čekala dlouho do noci. Navíc, Shelley a její rodina chodí určitě spát dřív.“

Shelley zamávala odmítavě rukou. „Žádný strach. Když nejdou děti do školy, tak chodíme spát pozdě.“

„A co novináři?“ zeptala se Jenna. „Nebudeme mít žádný klid, když se budou rojit kolem našeho domu.“

„Myslím, že je to brzy přejde,“ dodal Sam. „Chtějí čerstvé novinky, to ano, ale mohou se zeptat i jinde. Když vás dneska doma nenašli, obrátili se nepochybně jinam a přestali okupovat váš dvůr.“

„Pak chci jet domů,“ řekla Jenna. Objala Shelley. „Strašně moc ti děkuji. Zachránila jsi mi dneska život.“

Shelley oplatila objetí. „Neděkuj, není za co. Přijed' kdykoliv. Jestli zítra nepůjdeš do práce, jsi vítána. Ať už si naplánuješ na zítřek cokoli, nezůstávej sama!“

„Díky. Možná toho využiji, ale... asi už půjdu zítra do práce. Znovu se zapojit do normálního života mi pomůže srovnat si v hlavě myšlenky.“

„My se Samem asi taky pojedeme domů,“ řekla Jaine. „Vypadá stejně unaveně jako já.“

„Jdeš zítra do práce?“ zeptala se Jenna. „Nevím. Možná. Zavolám ti a dám ti vědět.“

„Trilby,“ zavolala Jenna na psa a ten vyskočil, zamával ocáskem a oči mu svítily radostí. „Jde se domů.“

Trilby zaštěkal a motal se vesele Jenně mezi nohama. Galan se sklonil, aby ho pohladil a psík mu vděčně olízl ruku. „Kde máme vodítko?“ zeptal se a Jenna ho šla hledat. Psí skotačení Jennu spolehlivě rozesmávalo, ale dneska se nez mohla ani na pousmání.

Cestou domů zírala Jenna nepřítomně z okna auta. „Nemusel jsi chodit z práce dřív,“ řekla Galanovi. „Jsem v pořádku.“

„Chtěl jsem být s tebou,“ opakoval a hluboce si povzdechl. Radši by nechal tenhle rozhovor na doma, kde by ji mohl vzít kolem krku, ale možná bylo lepší to vyřešit hned.

Přinejmenším mu nemohla utéct. „Promiň,“ řekl tiše. Ani se na něj nepodívala. „Proč?“

„Protože jsem se choval jako pitomec. Miluji tě jako nikoho a jako nic na světě a děším se myšlenky, že bych tě někdy ztratil.“

„A co tvoje nová přítelkyně?“

Vyslovila tu otázku s takovou nevinností, jako by byla nadržovaný teenager.

Škulbl sebou. „Já vím, že mi nevěříš, ale přísahám, že nejsem tak proradný.“

„A jaký tedy jsi?“

Co mu paměť sahá, nikdy mu nic neodpustila. Ani když chodili do školy. Vždycky ho dostala do kouta, když se chtěla dozvědět pravdu.

Soustředěně koukal na silnici a bál se podívat na Jennu, když se přiznal: „Hloupě jsem flirtoval. A zbytečně se líbal. Ale nic víc. Nikdy.“

„Ani jsi ji neosahával?“ Nevěřila mu.

„Ne, nikdy,“ opakoval zarytě. „Já... Jenno, vím, že se to nemělo stát, ale opravdu v tom nebylo nic víc. Ona není ty. Nevím, asi mi to připadalo vzrušující a masíroval jsem si vlastní sebevědomí, ale vím zatraceně dobře, že to byla chyba.“

„Kdo to vlastně je?“ zeptala se Jenna.

Vyslovit její jméno ho stálo všechnu odvahu, protože to znamenalo, že se z ní stala reálná bytost a stala se skutečností. Xandrea Conawayová.

„Viděla jsem ji někdy?“

Galan zakroutil hlavou a uvědomil si, že se Jenna na něj za celou dobu ani jednou nepodívala. „Ne, myslím, že ne.“

„Xandrea,“ opakovala si její jméno. „Zní to jak mixovaný drink.“

Věděl, že musí téma přítelkyně rychle opustit a zdržet se jakéhokoliv komentáře na její adresu. Místo toho řekl: „Ale já tě mám opravdu rád. Když jsem včera zjistil, co se stalo Luně a uvědomil jsem si –“ Hlas se mu zlomil. Musel

několikrát za sebou rychle polknout, aby mohl pokračovat. „Když jsem si představil, jaké ti hrozí nebezpečí, bylo to, jako bych dostal pořádnou facku.“

„Být obětí psychopatického vraha přitahuje pozornost,“ řekla suše.

„Ano.“ Rozhodl se prolomit tíživou situaci a zeptal se přímo: „Dáš mi ještě jednu šanci?“

„Nevím,“ odpověděla a jemu se zastavilo srdce. „Řekla jsem ti, že nebudu jednat ukvapeně a bez rozmyslu, na to se můžeš spolehnout. Jsem ve stavu, kdy sama nevím, co se se mnou děje, a tak si myslím, že bychom mohli tuhle debatu odložit na později.“

Dobře, pomyslel si souhlasně. Bylo to nahoru dolů, ale nebyla to jeho totální prohra.

„Mohu s tebou spát?“

„Myslíš sex?“

„Ne. Spát vedle tebe. V jedné posteli. Rád bych se s tebou miloval, ale jestli nechceš, nech mě být jenom vedle sebe.“

Přemýšlela o tom tak dlouho, že si už myslel, že prohrál a ztratil i tu nejmenší naději. Konečně se ozvala: „Dobře.“

Ze srdce mu spadl obrovský kámen. Nepřetékala nadšením, ale ani ho neposlala k čertu. To bylo nadějně. Strávili spolu spoustu let, a to je drželo pohromadě na rozdíl od krátkých známostí, které by asi podobnou krizi nebyly schopné překonat. Nečekal, že by jedna noc odvrátila definitivně pohromu, kterou připravoval dva roky.

I ona s ním celou tu dobu vydržela, tak se s ním snad nerozejde, i když je na něj pořádně našťvaná. Není důležité, jak dlouho mu bude trvat, než ji přesvědčí, že ji opravdu miluje. Nejdůležitější je, aby zůstala naživu, i kdyby ho pak jednou měla opustit.

„Jsem strašně unavená,“ postěžovala si Jaine. „A ty musíš být taky mrtvý, vid’?“

„Jedu celý den na kafi,“ odpověděl Sam. „A zásoby energie jsou vyčerpané. Nechceš si udělat předčasnou noc?“

Zívla. „Nemám na vybranou. Těžko bych mohla zůstat vzhůru, i kdybych chtěla.“ Podrbala se na čele. „Třeští mi celý den hlava a není způsob, jak to zastavit.“

„Ale,“ řekl něžně. „Ještě jsme se nevzali a už trpíš migrénami.“

Dobrý vtip.

„Zapojila Shelley do léčby osvědčenou okurkovou terapii?“

Usmívala se skrz slzy.

„Jo. Kdykoliv jsme zavřely oči, přiletěla a pleskla nám na ně plátky okurky. Nevím, jestli to léčí, ale příjemné to je.“ Odmlčela se. „Podařilo se vám dneska zjistit něco víc?“

Naštvaně zavrtěl hlavou. „Samá voda. Počítačové údaje nás nikam neposunuly. Já i Bernsen pročítáme všechno pořád dokola a pátráme, jestli jsme něco nepřehlédli. Nevzpomínáš si, že by se ve firmě dělo něco mimořádného, třeba sexuální obtěžování, nebo něco jiného?“

„Vzpomínám si, že Sada Whitedová načapala svého manžela, jak se točí kolem Emily Hearstové, a vyměňovali si ostře názory na parkovišti, ale to asi není to, co hledáš.“ Znovu zívla. „Stížnost na sexuální harašení? Nevím, fakt si nevzpomínám. Bennett Trotter je kandidátem na titul ‚sexuální loudil dne‘, ale žádné stížnosti na něj nejsou. A je tmavovlasý.“

„Nevylučujeme ani brunety. Nevylučujeme zatím vůbec nikoho. Marci mohla mít na sobě vlas někoho úplně jiného. Třeba když se v obchodě kolem někoho protahovala mezi regály. Co je ten Bennett Trotter zač?“

„Trouba, který nikdy nezapomene zažertovat na sexuální téma, které nikomu jinému vtipné nepřipadá. Znáš tyhle typy?“

Věděl, o čem je řeč. Musí zjistit, jestli má Bennett Trotter alibi na oba dva inkriminované dny.

„Jsou typy lidí, které nemá nikdo v oblibě,“ pokračovala Jaine. „Můj šéf, Ashford deWynter, je jedním z nich. Byl nejdřív vzteky bez sebe ze Seznamu, dokud se firma nerozhodla, že z toho vytěží trochu laciné popularity, pak otočil jak korouhvička.“

Sam si přidal Ashforda do seznamu. „Někdo další?“

„Už si na nikoho nemůžu vzpomenout. Uvidíme, budu přemýšlet. Ale nikdo divný, kromě takové Leah Streetové, mě nenapadá, a ta se asi nepočítá.“

Jméno mu bylo povědomé. Netrvalo ani vteřinu a zařadil si ho. „Dramatická umělkyně.“

„A osina v zadku. Jsem ráda, že nepracuje ve stejném oddělení jako já. Chudák Jenna ji má na očích každý den.“

„Někdo další kromě Bennetta a deWyntera?“

„Nikdo, kdo by vyčuhoval z davu. Teď si vzpomínám na jednoho kluka – Cary, nebo tak nějak – který mohl kvůli Seznamu vyletět z kůže, protože některé kolegyně si ho dost dobíraly, ale nebyl agresivní, jenom naštvaný.“

„Můžeš zjistit přesně, jak se jmenuje?“

„Jo. Dominica Flores je jedna z těch, co ho popichovala. Zítra ráno jí zavolám.“

Bylo zvláštní, jak se atmosféra v Hammersteadu najednou změnila, pomyslí si Jenna druhý den ráno. Marci a Luna tu nebyly. Už tady nikdy nebudou. Smířit se se smrtí Marci bylo strašné, se smrtí Luny nemožné, Jenna se s tím nemohla srovnat. Luna byla tak krásná a svěží, jak ji mohl někdo zabít jen kvůli pitomému Seznamu?

Vrah je tady, v téhle budově, uvědomila si. Mohla ho minout, když šla po chodbě. Chodit do práce asi nebylo nejmoudřejší, ale podivný vnitřní hlas jí říkal, že to tak má být, protože on je tady taky. Co kdyby ji oslovil a nějak se prozradil, ale to se asi pravděpodobně nestane. Možná zachytí nějaký náznak z jeho tváře – něco, cokoliv, co jim pomůže zjistit, kdo to je. Nebyla Sherlock Holmes, ale úplně hloupá taky ne.

Jaine měla ze všech nejodvážnější náuru, ale ona také není zbabělec. Být dneska v práci vyžadovalo jistou dávku odvahy, Jaine nepřišla, bolest hlavy neustoupila, a tak zůstala ještě jeden den v péči Shelley.

Jenně dělalo dobře, že se o ni Galan začal znovu zajímat. Nebylo moudré jít do práce, dokonce to bylo asi přímo nezodpovědné, když věděla, jak se o ni bojí, ale kašlal na ni dost dlouho, a tak jeho současný zájem i strach byly balzámem na její duši a raněné city. Jeho včerejší vyznání ji překvapilo. Cítila, že se to mezi nimi může spravit. Nepadne mu k nohám a neodpustí mu jen tak, ale nepožene se ani do extrému a nebude se hned rozvádět, když se v manželství objevil vlastně první problém, a navíc ho milovala a konečně měla pocit, že on miluje ji.

Luna a Shamal také našli společný jazyk a pak přišel konec. Užili si jen dva dny absolutního štěstí. Pouhé dva dny, a ona má před sebou celý život.

Jenna se najednou zachvěla. Co když má před sebou také jen dva dny příměří s Galanem?

Ne. Vrah se k ní nepřiblíží ani na metr, jako se mu to podařilo v případě Marci a Luny. Nechápala, jak ho Luna mohla pustit do bytu. Možná ale, že byl v bytě dřív než ona a čekal na ni. Sam říkal, že nenašli sebemenší stopu násilného vniknutí, ale třeba měl paklíč nebo tak nějak. Nebo si pořídil kopii klíčů. Nechápala, jak by se mu to mohlo podařit, ale nepochybně se dovnitř dostal bez problému.

Jestli dneska odpoledne, až přijde z práce, nebude Galan doma, sama do bytu nevstoupí. Poprosí souseda, aby šel s ní a pomohl jí byt prohledat. A měla ještě Trilbyho, psa, kterému neproklouzla ani myš. Kokršpaněl je velmi dobrý hlídací pes. Někdy jim štěkání lezlo na nervy, ale teď byla ráda, že psa mají.

Leah Streetová nemohla věřit vlastním očím, když uviděla Jennu vstoupit do dveří. „Dneska jsem tě tady nečekala.“

Jenna skryla vlastní překvapení. Leah nikdy neměla na sobě zářivé barvy, ale oblékala se slušně. Dneska vypadala jako od popelnice. Měla na sobě sukni a blůzu, ale sukni měla na jedné straně vykasanou a koukal jí lem spodničky, Jenna se podívala, že v dnešní době ještě někdo může nosit spodničku, a navíc v letním horku. Blůzu měla Leah zmuchlanou a na přední straně svítil velký flek. Vlasy, jindy bez nejmenší chybičky a dokonale upravené, měla rozčuchané, jako kdyby se zapomněla ráno učesat.

Protože ji Leah pozorně sledovala, Jenna se honem ovládla a přiměla se k odpovědi.

„Rozhodla jsem se, že práce bude dobrý lék. Víš, rutinní práce.“

„Rutina.“ Leah přikývla, jako by přidávala tomu slovu zvláštní význam.

Divné. Leah byla vždycky jen hrnek bez ucha. Nic nenormálního, jen trochu... mimo.

Dneska ale vypadala, že žije mimo reálný svět, a tak nemělo cenu ji cokoliv vysvětlovat. Něco zamumlala, zapilovala si nehty, vyřídila pár telefonů. Znělo to rozumně, ale bez valného efektu. „Asi tě dneska vnímat moc nebudu,“ byla její zpráva okolí.

Krátce po deváté zmizela a vrátila se za deset minut s dalšími fleky na blůze. Přistoupila k Jenně, naklonila se blíž a zašeptala, „nemůžu najít nějaké dokumenty. Pomůžeš mi prohledat krabice?“

Jaké dokumenty? Jaké krabice? Všechny spisy byly v počítačích, Jenna se už už zeptala, co má na mysli, když se Leah vyděšeně rozhlédla kolem, jako by měla nějaký problém a nechtěla, aby to slyšel někdo další.

Proč já? pomyslela si Jenna, ale místo toho souhlasně přikývla. „Jistě.“

Následovala Leah do výtahu. „Kde jsou ty krabice?“ zeptala se.

„Dole. Ve skladu.“

„Nevěděla jsem, že něco skladujeme ve skladu,“ zažertovala Jenna, ale Leah tomu nevěnovala nejmenší pozornost.

„Jistěže tam jsou,“ odpověděla jako omámená.

Výtah byl prázdný a po cestě chodbou v prvním patře nikoho nepotkaly, což bylo pro tuto ranní hodinu typické. Každý už seděl ve své kanceláři, ajťáci byli zabráněni do oblíbené hry, tedy házení papírové kuličky po kanceláři, a nebyl ani vhodný čas na dopolední přestávku s kávou, kdy se úředníci začnou hemžit po chodbách.

Sjely dolů do úzké, zelené chodby, kde Leah otevřela dveře s nápisem „Sklad“ a ustoupila stranou, aby mohla Jenna vejít jako první, Jenna nakrčila nos, když ucítila kyselé a zatuchlý vzduch. Všude byla absolutní tma.

„Kde je vypínač?“ zeptala se Jenna a zůstala stát přede dveřmi.

Něco těžkého ji udeřilo do hlavy a padla dopředu do tmavé, smradlavé místnosti. Upadla na tvrdý beton podlahy a odřela si ruce i kolena. Hlavou jí proletěla vlna hrůzy i poznání, podařilo se jí odkutálet se do strany a vydrápat se na nohy ve chvíli, kdy jí kovový předmět znovu svištěl kolem hlavy. Zaječela, nebo si myslela, že křičí. Nebyla si jistá, protože srdce jí bilo jako na poplach a bušilo ji do uší, takže neslyšela nic jiného. Pokusila se zachytit vražedný nástroj a vyrvat ho vrahovi z ruky. Ale byl silnější, mnohem silnější a další ranou ji srazil znovu na kolena.

Jenna znovu uslyšela ještě jednou svištivý zvuk, pak se jí prudce rozsvítilo v hlavě a všechno kolem se ponořilo do hluboké tmy.

28.

Dveře se rozletěly. Corin zůstal jako omráčený, když uslyšel zvuk těžkých kroků a když se pak ozval hluk otevírajících se dveří v zadní části chodby. To musí být někdo z údržbářů, lekl se. Kdyby si všimli, že jsou dveře od skladu otevřené, určitě by se šli přesvědčit, co se stalo.

Corin byl v šoku. Proč si neuvědomil, že se tu může někdo objevit? To byla chyba, nebyl dostatečně ostražitý a předvídavý a Matka by se právem zlobila.

Podíval se na ženu, která ležela na špinavé, betonové podlaze a byla jen stěží vidět v proužku světla, který tam vnikal otevřenými dveřmi. Dýchala? Nevěděl to přesně a bál se dělat další hluk.

Selhal. Spatně si to naplánoval a to ho dodatečně vyděsilo, protože zase něco pokazil a Matka se rozzuří. A on jí musí dělat jenom radost, musí vymýšlet, čím by ji potěšil, co by mohl udělat, aby odčinil svoje chyby.

Jako onehdy. Když šlo o tu drzou káču. Nedopustil se žádné chyby, jenom nebyla doma. Snad to Matka pochopí.

Ne. Matka nikdy neodpouští.

Bude se muset vrátit a napravit, co pokazil.

Ale když zase nebude doma? Do práce nepřišla, to věděl, protože se o tom přesvědčil. Kde mohla být?

Musí ji najít. Věděl, kdo jsou její rodiče a kde bydlí, znal jméno jejího bratra a sestry a jejich adresy. Věděl o ní skoro všechno. Věděl téměř všechno o každém, kdo ve firmě pracoval, protože si rád pročítal jejich osobní údaje. Znal jejich osobní identifikační čísla nazpaměť, data narození a na svém počítači doma si o nich zjišťoval nejmenší podrobnosti.

Ona byla poslední. Nemohl to odkládat. Musí ji hned najít a dokončit úkol, který mu Matka dala.

Opatrně položil kovovou tyč vedle nehybného těla a potichoučku se vykradl ze skladu. Zavřel dveře a po špičkách se vzdálil pryč.

Detektiv Wayne Satran se zastavil s faxem v ruce u Samova stolu. „Tady je zpráva, na kterou čekáte a která se týká otisku boty.“ Položil fax na hromadu papírů a vrátil se ke svému stolu.

Sam si vzal zprávu a přečetl si první větu: „Stopa se nehodí na...“

Co to má znamenat? Všechny kriminalistické laboratoře mají knihy nebo databáze všech vzorků sportovní obuvi a pravidelně všechny údaje aktualizují. Někdy se výrobci zpozdí a nepošlou poslední aktualizace nebo je odmítají z marketingových důvodů vydat. Pak si laboratoř jednoduše koupí jeden pár bot a vzorek tak získá.

Boty mohly být zakoupeny v cizině. Nebo to byl nějaký dávno vyběhlý vzorek, případně vrah je natolik mazaný, že sám změnil vzorek bot nožem. Ale to je dost nepravděpodobné. To nebyl vrah, který používá chladnokrevný rozum, tenhle jedná pod vlivem emocí a využívá příležitosti.

Převracel zprávu v ruce, ale nic víc z toho nevyčetl. Nemohl si dovolit přehlédnout jediný detail a dopustit, aby mu selhal šestý smysl. Začal číst zprávu znovu od začátku. „Vzorek se neshoduje se žádnou ze značek sportovní obuvi pro muže. Ale shoduje se s exkluzivní značkou bot, vyráběných pro ženy. Otisk je malý na to, aby se dalo s určitostí říct, o jaké číslo boty se jedná, ale s největší pravděpodobností je to číslo třicet devět až čtyřicet jedna.“

Dámská bota? Ten chlap měl na sobě dámské boty?

Nebo... ten chlap je ve skutečnosti žena.

„Doprdele!“ zaskřípal Sam zubama a skočil po telefonu, aby zavolal Bernsena. Když to Roger zvedl, vyhrkl do

telefonu: „Mám tady zprávu o otisku boty. Ta bota je dámská.“

Rozhostilo se hrobové ticho a pak Roger řekl: „Děláš si srandu?“ Byl stejně vyděšený jako Sam.

„Vůbec jsme neuvažovali o tom, že mohla vraždit ženu. Chytili jsme se do vlastní pasti. Musíme pročíst všechny spisy znovu.“

„Říkáš, žena –“ Roger ztratil hlas a Sam věděl, že si představuje, co všechno udělal vrah Marci i Luně. Proboha.

„Ted' už je jasné, proč Luna pustila vraha k sobě do bytu. Ted' to do sebe logicky zapadá. Měla se na pozoru před mužem, ne před ženou.“ Pocit, že něco neodhadli, byl každou vteřinou silnější.

Žena. Blondýnka. Sam se hned ve vzpomínce přenesl na pohřeb Marci a uviděl vysokou blondýnu, jak se hroutí do náruče Cheryl. Dramatická umělkyně. To řekla Jenna, ale Jaine to viděla jinak: Stáhla si kalhoty a hledá na poušti brod. Měla na mysli, že ta ženská má o kolečko víc, je prostě nějaká divná. Kruci! Dokonce ji zmiňovala, když se ptal na jednotlivé zaměstnance firmy a na to, jestli třeba nemají problém v mezilidských vztazích, Jenna řekla ještě něco v tom smyslu, že pracují spolu v jednom oddělení, v osobním oddělení. Takže měla přístup ke všem informacím a všem osobním složkám včetně soukromých telefonních čísel, jmen a adres příbuzných pro případ nouze. To je ono. To je to, co mu bylo od začátku divné. Laurence Strawn mu výslovně řekl, že osobní složky nejsou na internetu, a není proto možné se do nich nabourat. Ten, kdo volal Jenně na mobil, musel mít přístup do její osobní složky, ale ta byla k dispozici jen pracovníkům osobního oddělení.

Jakže se jmenovala? Jak se krucifix jenom jmenovala?

Skočil po telefonu a chtěl volat Jaine, ale najednou mu vyskočilo jméno před očima. Streetová. Leah Streetová.

Místo Jaine zavolal Bernsena. „Je to ta, co tak vyváděla na pohřbu Marci.“

„Blondýna,“ pochopil Roger. „Doprdele! Zapadá naprosto přesně do profilu vraha!“

Na milimetr přesně, pomyslel si Sam. Nervózní, přehnané emoce, neschopnost postát na jednom místě.

„Mám tady její spis,“ řekl Roger. „Plno stížností na její chování. Nesnáší se s lidmi. Bože, to je klasika. Předvedeme ji k výsledku a uvidíme, co se z toho vyklube.“

„Bude nejspíš v práci,“ řekl Sam a vnitřnosti se mu stáhly hrůzou.

„Jenna šla dneska do práce. Pracují ve stejném oddělení. Osobním.“

„Zavolej hned Jenně,“ rozhodl Roger. „Já tam jedu.“

Sam rychle našel číslo do Hammersteadu. Automat odpověděl na první zazvonění a on zaskřípal zubama. Musel si vyslechnout nahrávku a pak teprve požádat o přepojení do osobního oddělení a tak ztratil drahocenné vteřiny.

Kruci! Proč na ústředně nesedí živý člověk? Nahrávky byly levnější, ale v kritických chvílích mohly způsobit tragédii.

Konečně nahrávka skončila, dostal se na linku osobního oddělení. Uspěchaný hlas zvedl sluchátko až po čtvrtém zazvonění. „Osobní oddělení, Fallon.“

„Potřebuji mluvit s Jennou Yotherovou, prosím.“

„Lituji, ale paní Yotherová je mimo kancelář.“

„Jak dlouho je pryč?“ zeptal se důrazně.

Fallon nebyl snadný soupeř. „Kdo volá?“ zeptal se stejně ostře.

„Detektiv Donovan. Musím s ní mluvit. Poslouchejte dobře: je tam Leah Streetová?“

„Proč? Není tu.“ Tón hlasu Fallona se změnil a byl vstřícnější. „Odešla asi před půl hodinou spolu s Jennou. Telefony tady celou dobu řinčí jak o závod, a když tu teď není ani jedna, máme –“

Sam ho přerušil. „Až se Jenna vrátí, řekněte jí, aby hned volala detektiva Sama Donovana.“ Dal Fallonovi svoje číslo. Napadlo ho, aby Fallona varoval, ale hned tu myšlenku

zavrhl, protože jestli Leah utekla, nechtěl ji zbytečně vyplašit. „Můžete mě přehodit do kanceláře pana Strawna? Jenom pan generální ředitel má pravomoc zasáhnout podle instrukcí policie.“

„Jistě – ano. Samozřejmě.“ Pauza. „Chcete, abych...?“

Sam zavřel oči a spolkl hrubou nadávku. „Ano, prosím.“

„Jistě, moment, přepojím.“

Ozvala se série elektronických zvuků a pak hlas sekretářky pana Strawna. Sam přerušil její uvítací formulku a omezil se na nejnutnější informaci. „Tady detektiv Sam Donovan. Je pan Strawn přítomen? Je to nutné.“

Dvě slova „detektiv“ a „nutné“ ho okamžitě spojily s ředitelem Strawnem. Sam rychle objasnil situaci. „Zavolejte na vrátnici, ať nikdo neopouští budovu, a ihned začněte hledat Jennu. Prohledejte všechny toalety, odpočívárny a každý kout. Nezasahujte proti Leah Streetové, ale nenechte ji zmizet. Detektiv Bernsen jede k vám.“

„Moment. Hned zavolám na vrátnici,“ řekl pan Strawn.

Za půl minuty byl zpátky na lince. „Slečna Streetová odešla asi před dvaceti minutami z budovy.“

„Byla s ní Jenna?“

„Ne. Vrátný říká, že šla sama.“

„Tak okamžitě začněte hledat Jennu,“ rozkázal důrazně Sam. Současně načmáral něco do notesu a ukázal to kolegovi. Wayne se na to podíval a okamžitě zareagoval. „Je někde v budově a snad ještě žije.“ Snad. Marci zabil první ranou kladiva. Luna nezemřela okamžitě, ale utrpěla takové poranění hlavy, že zemřela dřív, než vykrvácela z bodných ran. Podle pitevního nálezu žila jen pár minut po prvním útoku. Vrah útočil tvrdě a s přehnanou silou.

„Mám to držet v tajnosti?“ zeptal se ředitel Strawn.

„V tuto chvíli je důležité ji co nejdříve najít. Leah Streetová je beztak pryč. Až ji najdete a jestli ještě žije, zajistěte okamžitou pomoc. Pokud je mrtvá, udělejte všechno pro to, abyste zabránil panice a hysterii. Výjezdová skupina je už na cestě k vám.“ To zajistil Wayne a spustil tak celou

akci. Soudní znalci z různých oddělení, zdravotnická pohotovost a policejní experti, ti všichni mířili do firmy Hammerstead.

„Najdeme ji,“ slíbil tiše pan Strawn.

Samovi říkal policejní instinkt, aby zachoval chladný rozum a zůstal tam, kde je, protože tam byl platnější.

Spis Leah Streetové měl na stole Roger. Sam zavolal na policejní stanici do Sterling Heights a požádal detektiva, který měl službu, aby se podíval do údajů o Leah Streetové a dal mu její domácí adresu, telefon a všechny dostupné informace.

Po chvíli se detektiv ozval a řekl, že Leah Streetovou nenašel, zato našel Corina Lee Streeta. „Je tady Corin Lee Street, ale žádná Leah.“

Corin Lee? Panebože. Sam si nervózně mnul čelo a nevěděl, co to má všechno znamenat. Byla Leah žena nebo muž? Taková podoba jmen nemohla být náhoda.

„Je Corin Street muž nebo žena?“ zeptal se znovu.

„Podívám se. Ticho. Tady to je. Je to žena.“

Je to možné, smířil se se skutečností Sam. „Dobrá, děkuji. Tak je to osoba, kterou hledám.“

Detektiv mu přečetl všechno, co o Lee našel a co Sam potřeboval pro další jednání. Zapsal si všechny detaily, spojil se s dopravním oddělením a zjistil poznávací značku a typ jejího auta.

Hned dal po voze vyhlásit pátrání. Nevěděl, jestli je ozbrojená, zatím žádnou střelnou zbraň nepoužila, ale to neznamena, že ji nevlastní a že nemá u sebe například nůž. Byla nebezpečná a nevyzpytatelná jako výbušnina a bylo nutné k ní přistupovat s nejvyšší opatrností.

Kam jela? Domů? Jen totální blázen by jel domů, ale ona nesvéprávná je. Poslal skupinu policistů i k ní domů.

Zatímco zařizoval všechno potřebné, zkoušel nemyslet na Jennu, Už ji našli? Nepřišli pozdě?

Kolik času uplynulo? Podíval se na hodinky, deset minut uplynulo od rozhovoru s ředitelem, takže dohromady je to

třicet minut, co Leah odešla z firmy. Za tu dobu se mohla dostat na vnitřní dálniční okruh a za půl hodiny už mohla být kdekoliv v Detroitu, nebo dokonce přejet hranice do Windsoru v Kanadě. To by ještě scházelo, už takhle bylo do případu zapojeno asi pět správních okrsků, takže přesun do jiného státu by bylo to poslední, co mohli potřebovat.

Pomyslel na to, že zavolá Jaine, ale rozhodl se, že ještě počká. O Jenně nevěděl zatím nic konkrétního a nechtěl ji znepokojoval tak krátce po události s Lunou.

Jaine zůstala díky bohu u Shelley. Nebyla sama a byla v bezpečí, protože Leah nevěděla, kde Shelley bydlí, ledaže by ji Jaine uvedla v seznamu lidí, které je třeba kontaktovat v urgentních případech.

S Rogerem si rozdělili osobní složky podle abecedy na dvě půlky, Sam si vzal začátek abecedy a Roger konec, takže Roger měl spis Leah Streetové a Sam Jaine. V seznamu bylo tolik jmen od „B“, že mu trvalo chvíli, než se k tomu dostal. Když se dostal k Jaine, rychle to zkopíroval a zjistil, že kontakt na Shelley uvedený je.

Zbytek papírů spadl na zem. Nechal to ležet, horečnatě vytácel číslo Shelley a současně vyletěl rychlostí blesku ze dveří.

Novináři mezitím vyčmuchali, kde bydlí Shelley, a vydali se hledat Jaine. Neustálé vyzvánění telefonu je tak znervózňovalo, že Shelley telefon vypnula a šly si sednout na zahradu. Sam vyžadoval, aby měla Jaine mobil neustále při sobě, proto si ho vzala s sebou k bazénu a položila ho vedle sebe na opěradlo proutěného křesla.

Velký slunečník byl natočený tak, že je chránil před slunečními paprsky a Jaine se opalovala, zatímco Shelley si četla. V domě byl božský klid, a protože Shelley respektovala duševní rozpoložení Jaine, poslala Nicolase, aby si hrál u sousedů, a Stefanie šla s kamarády na nákup do obchodního domu. Tiše hrála klasická hudba a Jaine měla

pocit, že bolest hlavy konečně ustupuje, jako když nastává pomalý odliv.

Neměla už žádnou sílu myslet na Marci a Lunu, aspoň ne teď. Její mysl a emoce byly na nule. Myslela na Sama a na jeho mužnou sílu. Není to ani tři týdny, co ho považovala za pohromu ze sousedství. Stalo se toho tolik, že ztratila pojem o čase a měla pocit, že ho zná odjakživa.

Týden byli milenci a za pár týdnů se budou brát. Nechápala, jak se to mohlo tak rychle změnit, ale měla z toho radost. Sam jednoduše zapadal do jejího života jak písmenka do křížovky. U předchozích snoubenců nikam nespěchala, a jak to dopadlo. Ale teď byla pevně rozhodnutá, že to udělá. Do háje s opatrností, Sama Donovana si vezme za manžela.

Čekalo ji tolik práce s přípravou na svatbu, tolik toho bylo potřeby zorganizovat. Díkybohu má Shelley, která si vzala na starost praktické věci jako místo obřadu, jídlo, hudbu, květiny, pozvánky, velký plátěný přístřešek pro případ špatného počasí. Shelley nezná stud, a tak už volala Samově matce a nejstarší sestře Doře a přizvala je k účasti na přípravách. Jaine trochu mrzelo, že se se Samovými příbuznými ještě nesetkala, ale pohřeb Marci a teď ještě Luny ji to nedovolily. Byla ráda, že jim to Sam řekl dřív, než jim volala Shelley, protože jejich šok nebyl tím pádem tak veliký.

Ze vzrušujících myšlenek ji probudilo jemné zazvonění zvonku. Podívala se na Shelley, která se nehýbala. „Jdeš se podívat, kdo to zvoní?“

„Ne. Bude to nejspíš zase někdo od novin.“

„Může to být Sam.“

„Sam by nejdřív zavolal – nebo vlastně. Vypnula jsem telefon. Kruci,“ zahuhlala Shelley a položila na židli rozečtenou knihu tiskem dolů. „Teď jsem se zrovna začetla. Jednou bych si chtěla číst, aby mě nikdo nerušil. Když to nejsou děti, tak je to telefon. Když to není telefon, je to někdo, kdo jde na návštěvu. Počkej, až budete mít se Samem

děti,“ varovala ji, když otevírala skleněné dveře na verandu a vešla dovnitř.

Sam nevěděl, jestli se má modlit, nebo hlasitě klít, když se se zapnutým majákem proplétal mezi auty. Shelley telefon nebrala. Nechal vzkaz na záznamníku, ale kde mohly jenom být? Jaine by nikam nešla, aniž by mu předtím nezavolala, určitě ne teď za mimořádné situace. Nikdy v životě se tak nebál. Poslal k Shelley výjezdovou skupinu, ale co když přijeli pozdě?

Pamatoval si číslo Jaineina mobilu. Jednou rukou řídil, plynový pedál sešlápnutý až na podlahu a vytáčel číslo Jaine. Čekal na spojení a tiše se modlil.

Vrata u terasy zaskřípala. Plot kolem bazénu byl asi dva a půl metru vysoký a byl postavený z dřevěných lišt zasazených v pevné podestě, ale vrata byla z kovaných, ocelových trubek, Jaine sebou trhla a podívala se tím směrem. „Jaine!“

Byla to Leah Streetová. Vypadala jako šílenec, když cloumala kovovými vraty, jako by je chtěla rozlomit.

„Leah! Co se stalo? Něco s Jennou?“ Jaine se zvedla z křesla a běžela k vratům. Srdce jí málem vyskočilo z hrudi, taková ji najednou zachvátila panika.

Leah byla tou otázkou zjevně zaskočená. Její upřený pohled se zabodl do Jaine. „Ano, stalo se něco s Jennou,“ odpověděla příkře a znovu zalomcovala vrata. „Otevři!“

„Co se stalo? Je v pořádku?“ chrlila Jaine jednu otázku za druhou a letěla k vratům, ale neměla klíč od jejich zámku. „Otevři ty vrata,“ ječela na ni Leah. „Nemůžu, nemám klíče! Zavolám Shelley –“ málem plačícím hlasem vysvětlovala Jaine a chtěla se otočit a utíkat pro Shelley, když ji Leah chňapla skrz mříže za ruku.

„Hej!“ V panické hrůze se Jaine vytrhla a nechápavě zírala na Leah. „Co se do pr –“

Slova ji zamrzla v krku. Na ruce, kterou Leah prostrčila mříží, byla krev a dva prsty měla zlomené. Přitiskla se blíž k vratům a viděla, že Leah má po sobě krvavé skvrny a od krve má i celou sukni, Jaine instinktivně ucukla.

„Otevři ty zatracený vrata!“ ječela Leah jako šílená a levou rukou lomcovala vraty jako šimpanz uvězněný v kleci.

Jaine zírala v hrůze na krev a blond vlasy. V očích Leah plály zuřivé ohníčky, obličej měla zkroucený zlobou a dech se jí zastavil. „Ty zasraná svině,“ syčela.

Leah byla rychlá jak útočící zmije. Předmětem v pravé ruce mrštila po Jaine a zasáhla ji do hlavy, Jaine ztratila rovnováhu, udělala pár vratkých kroků a padla na zem. Zkroutila se pádem do strany a padla na bok. Vzteky se rychle vymrštila na nohy dřív, než ucítila bolest.

Leah znovu zamávala nějakým předmětem nad hlavou. Jaine poznala kovovou páku na uvolňování pneumatik. Odskočila od vrat a zakřičela, „Shelley! Zavolej policii! Rychle!“

Na křesle jí začal zvonit mobil. Podívala se tím směrem stejně jako Leah, ve které se vzedmula vlna zuřivosti a běsu a začala mlátit kovovou tyčí do vrat. Zámek pod silnými údery povolil a vrata se rozletěla.

Leah nechala vrata otevřená a s výrazem naprostého šílence a s obličejem znetvořeným nenávistí vletěla dovnitř. „Ty kurvo,“ zasyčela zlostně a zvedla kovovou tyč. „Jsi sprostá, hnusná, oplzlá coura a nezasloužíš si, abys žila.“

Jaine uskočila do strany, ale nespouštěla z Leah ani na sekundu oči a snažila se vrazit mezi ně alespoň židli. Věděla, čím krev je na šatech a rukou Leah, věděla, že i Jenna je mrtvá. Všechny byly mrtvé. Všechny její kamarádky. Ta šílená zrůda je všechny zabila.

Ustoupila moc dozadu a dostala se na samý okraj bazénu. Vmžiku si to uvědomila a snažila se dostat od bazénu dál.

Shelley vyběhla z domu k smrti vyděšená, obličej bílý jak stěna. V ruce držela Nicolasovu hokejku. „Volala jsem už

policii,“ řekla třesoucím se hlasem a pozorovala Leah, jako když promyka indická pozoruje kobru.

A podobně jako had i Leah obrátila okamžitě pozornost k Shelley.

Ne, zasténala v duchu Jaine, Shelley ne!

„Ne!“ Zařvala děsným hlasem a zažehl se v ní takový požár vzteku, až myslela, že jí shoří kůže. Před očima měla rudo a zaměřila svůj pohled do jediného bodu – Leah. Ani nevěděla, jak se to stalo, ale vrhla se na Leah, která znovu zvedla kovovou tyč do výšky.

Shelley roztočila hokejku a na chvíli odvrátila nebezpečí od Jaine. Silné dřevo zasáhlo Leah do ramene, až zařvala bolestí, ale tyč z ruky nepustila. Naopak jí mrštila obloukem do strany a trefila Shelley do žeber. Shelley vykřikla bolestí a sklonila se k zemi. Leah zvedla kus železa a chtěla praštit Shelley do zadní části hlavy, ale Jaine proti ní vyrazila a vši silou své zlosti do ní strčila.

Leah byla vyšší a mohutnější. Neuhnula ráně, ale naopak sama se snažila zasáhnout Jaine, která mrštně uskočila stranou. Znovu zvedla zbraň a popoběhla blíž k Jaine.

Shelley se narovnala, držela se za žebra a obličej měla stažený bolestí. Vyrasila dopředu a vletěla mezi ně a všechny ztratily rovnováhu.

Jaine se dostala levou nohou na okraj bazénu, uklouzla a jako kostky z domina popadaly do bazénu.

Rvaly se ve vodě propletené navzájem jedna s druhou a přitom se pomalu dostávaly ke dnu. Leah pořád držela kovovou tyč, ale voda její rány tlumila a ani nemohla tyčí pořádně mávat. Zoufale sebou trhala a snažila se vyprostit.

Jaine se nestačila nadechnout dřív, než se potopila. Plíce se jí proto rvaly tlakem vody, v hrudi ji pálilo, jak se snažila nepolykat vodu. Podařilo se jí na chvílku vynořit nad hladinu a rychle a hluboce se nadechnout. Dusila se a prskala a divoce se rozhlížela kolem.

Ani Shelley, ani Leah nad hladinou nebyly.

Jaine se ještě jednou zhluboka nadechla a potopila se pod vodu.

Jak se rvaly, tak se dostaly na hloubku. Uviděla gejzír bublinek, vycházejících z vody, pak plovoucí vlasy a kolem nich se vlnila sukně Leah jako medúza, Jaine zastříhala nohama a snažila se dostat k nim.

Leah svírala pevně Shelleyino hrdlo, Jaine chňapla nemilosrdně Leah za vlasy a rvala ji pryč takovou silou, jak to jen šlo. Leah musela pustit sevření. Shelley vyletěla z vody jako blesk.

Leah se rychlostí blesku obrátila, chytila za krk Jaine a prudce jí vrazila prsty do hrtanu. Neuvěřitelný tlak působil jak roubík a Jaine se voda nahrnula do otevřené pusy. Vykopla nohy, zasáhla Leah do žaludku a zatlačila. Sevření nehtů kolem krku povolilo a po hladině se rozlila krvavá skvrna.

V tu chvíli se znovu přidala Shelley a tlačila Leah pod vodu. Jaine Shelley pomáhala, společně držely Leah pod hladinou a nedovolovaly jí dostat se ven a hlavně se nadechnout.

Leah zaryla prsty na prsou a pevně je sevřela ve snaze rozevřít hrudník a dostat do plic trochu vzduchu.

Její odpor ale postupně slábl. Vyvalené oči na ně zíraly vrstvou vody a pak vyhasly.

Najednou za nimi vytryskl gejzír vody. Jaine z posledních sil otočila hlavu a uviděla, jak se po hladině rozletělo moře bublinek. Silná paže ji vyrvala ze smrtelného objetí Leah, zatímco jiné ruce vytahovaly z vody Shelley. Jaine zahlédla bezvládně se kývající nohy své sestry a chtěla jí pomoci, ale byla pod vodou déle než Shelley, neměla sílu plavat. Měla pocit, že jde ke dnu, pak ji ale jeden z uniformovaných strážníků zachytil a tlačil z vody ven na vzduch.

Vníkala sotva napůl, že ji někdo tahá z vody a pokládá na beton. Dusila se, přerývaně kašlala a kroutila se, aby dostala do krku trochu vzduchu. Slyšela Shelleyin chraplavý

pláč a vzrušený rozhovor policistů, ale slova jí v hlavě splývala v jeden celek. Všichni pobíhali kolem a někdo znovu skočil do vody, protože kapky vody se rozprskly do výšky a padaly jí slunečními paprsky na obličej.

Byl tu i Sam, bílý jak stěna, který ji zvedl do sedu a vzal ji do náruče. „Klid,“ řekl jí konejšivě, ale celý se přitom třásl. „Můžeš dýchat. Nenamáhej se tak. Pomalu a krátce po sobě zkoušej chytit dech. Pomalu, miláčku. Tak je to správné. Pomalu a klidně.“

Soustředila se na jeho hlas a snažila se poslouchat, co ji radí. Když se přestala dusit, hrdlo se jí uvolnilo a staženými svaly začal dovnitř proudit kyslík. Pomalu si položila hlavu na jeho hrud' a pohladila ho, aby věděl, že je při smyslech.

„Nedostal jsem se sem včas,“ drmolil zoufale. „Panebože, proč jsem tu nebyl dřív! Zkoušel jsem volat, ale nebrala jsi telefon. Proč jsi proboha živého nebrala ten telefon?“

„Protože nás neustále obtěžovali novináři,“ zasípala Shelley. „Proto jsem ho vypnula.“ Škubla sebou, bolestí zbledla a sevřela si žebra.

Tisíc sirén prořezávalo svým zvukem okolí a Jaine zněly v uších zdálky jako ozvěna. Když už to nebylo k vydržení, sirény se jako na povel utišily a o chvíli později bylo všude plno zdravotníků a lékařů a někdo ji zvedl ze Samovy náruče.

„Ne – počkejte!“ Vykroutila se jak had a vykřikla Samovo jméno, ale výkřik bylo jen tiché zaskřehotání. Popošel k doktorům a ještě jednou ji na chvíli objal.

„Jenna?“ zkusila se zeptat a bezmocné slzy jí zaplavily oči.

„Žije,“ uklidnil ji Sam, ale jeho hlas se také ještě chvíl vzrušením.

„Dostal jsem hlášení, když jsem jel za tebou. Našli ji v práci ve skladišti.“

V očích Jaine byla nevyslovená otázka.

Sam se zarazil. „Je zraněná, lásko, nevím, jak vážné to je, ale důležité je, že žije.“

Sam nečekal, až tělo Leah – Corina Lee – vytáhnou z vody. Na místě zůstalo dost lidí, kteří se o všechno postarají, a navíc to nespádalo do jeho pravomoci. Měl na práci mnohem důležitější věci, především být s Jaine. Sanitka odvezla Jaine i Shelley do místní nemocnice a tak jel za nimi.

Byly okamžitě převezeny na jednotku intenzivní péče. Sam se ujistil, že nemocnice informovala Ala a vyčerpaně se opřel o zeď. Bylo mu zle od žaludku; vždyť přísahal, že bude lidi chránit, a přitom ženu, kterou miloval nade vše, nechal málem zabít. Do konce života nezapomene na bezmocnou a zběsilou jízdu městem s pocitem, že jede pozdě a že se možná nedostane k Jaine včas, aby ji zachránil.

Skládal si jednotlivosti dohromady jako skládačku, ale na řešení přišel pozdě a nezabránil útoku na Jennu a Jaine.

Jenna byla v kritickém stavu. Podle Bernseny měla jediné štěstí v tom, že část útoku zasáhla kromě její hlavy i starou kancelářskou židli, pod kterou se svezla, když ji Leah udeřila poprvé. Leah se musela něčeho leknout, nechala ji být a rozjela se hledat Jaine.

Sam byl zhroucený v jednom z nepohodlných, plastových křesílek, když přijel Bernsen.

„Proboha, to je hrůza,“ řekl a sesunul se na vedlejší židli. „Slyšel jsem, že jejich zranění jsou jen povrchová. Co jim tak dlouho trvá?“

„Nechtěl nic uspěchat. Shelley – sestra Jaine – je na rentgenu, protože má zlomená žebra.“ Promnul si oči. „Málem jsem to podělal, Rogere. Nedal jsem si to včas do souvislostí a klidně jsem v tom mohl nechat Jaine samotnou.“

„Hele, udělal jsi všechno, co bylo třeba a zatraceně rychle. Poslal jsi tam svoje lidi. Jenna je živá a nebyla by, kdybys včas nezasáhl. Policajti, co ty tři vytáhli z vody, tvrdili, že se málem utopily všechny. Kdybys je nevaroval,

nedošli by tam včas.“ zakončil myšlenku Roger. „Osobně si myslím, že jsi odvedl fantastický kus práce, ale jsem jenom vobyčejnej detektiv, takže nemám právo, ksakru, nic kritizovat.“

Konečně se objevil ošetřující lékař Jaine. „Necháme si ji tady přes noc na pozorování,“ oznámil jim. „Má pohmožděný a zduřelý krk, ale hrtan porušený není a jazylka je v pořádku, takže se z toho dostane rychle. Je to jenom prevence.“

„Můžu ji na chvílku vidět?“ zeptal se Sam a vstal.

„Jistě. Jo – a její sestra má zlomená žebra, ale bude také v pořádku.“ Odmlčel se. „Vypadá to, že to byla rvačka jak se patří.“

„To byla,“ připustil Sam a vešel do ordinace, kde seděla Jaine na lehátku z vinylu. Oči jí zazářily; když ho uviděla, nevydala ani hlásku, ale natáhla k němu láskyplně ruku. Jemně ji vzal do své a pak ji něžně sevřel v náruči.

O den později otevřela Jenna jedno zhmožděné oko do nepatrné škvírečky a pohnula prsty tak, že sevřela Galanovi ruku.

29.

„Nechápu, jak jsi to mohla před rodiči utajit,“ řekla Jenna. Hlas měla stále ještě slabý a třásl se jí, ale vyčítavý tón nemohl zakrýt. „Ne – počkej – nedivím se, že jsi to neřekla ty, ale že to nepráskl ani David a Shelley? Jak můžeš neříct rodičům, že chtěl někdo zabít tebe a taky Shelley a že se mu to málem povedlo?“

Jaine se podrbala na nose. „Vzpomínáš, že když jsi jako dítě něco provedla, snažila ses ze všech sil, aby se to rodiče nedozvěděli. Tohle bylo něco podobného...“ Souhlasně kývla. „Je to pryč. Ty žiješ, já a Shelley jsme také v pořádku a prostě se mi o tom nechtělo mluvit. Málem jsem zešílela jenom z tisku, televize a nevím čeho všeho, navíc pohřeb Luny, no bylo toho na mě dost.“

Jenna otočila opatrně hlavou, která trčela z pevných fixačních obvazů a podívala se z nemocničního okna. Z jednotky intenzivní péče ji pustili teprve před týdnem a byla to příjemná změna, protože minulý týden jako by ani neexistoval. Byl jednou provždy minulostí. Na den, kdy na ni Leah zaútočila, si nepamatuje a podrobnosti se jí v mysli neuchovaly. Sam i detektiv Bernsen ji to vyprávěli, ale nic jí nepřipadalo povědomé a ani oni to nevěděli přesně.

„Škoda, že jsem nemohla jít Luně na pohřeb,“ řekla smutně, Jaine jí na to neodpověděla, ale v duchu se otřásla hrůzou. Buď ráda, že jsi tam nebyla, myslela si. Ráda by se sama téhle vzpomínky zbavila. Uplynuly dva týdny a každou noc se budila ze zdravého spánku, zpocená, se srdcem až v krku z hrůzy, kterou znovu a znovu prožívala. Samova probuzení byla samozřejmě léčivá a jediná, která stála za to.

Probouzela se sice děsem, ale hned nato usínala nevýslovným blahem.

I Sam měl za sebou několik bezesných nocí, zejména zpočátku. Ať byl sebevětší hrdina, k Jaine přijel málem pozdě. Tenhle pocit mu vydržel do chvíle, kdy vklouzla do sprchy a začala řvát z plných plic: „Pomoc, pomoc, topím se!“ No, snažila se křičet nahlas, ale hrdlo měla stále ještě bolavé a stažené, a jak Sam poznamenal, znělo to jako žabí skřehotání. Roztrhl závěs u sprchy a díval se na ni, zatímco voda cákala všude kolem na podlahu.

„Děláš si legraci z mého komplexu hrdiny?“

„Hm...“, zabroukala potutelně a vrazila hlavu pod proud vody a znovu se na oko začala topit.

Vypnul vodu, plácl ji přes holý zadek a zahartusil: „Hele, dej si pozor!“ a vytáhl ji ze sprchy.

„Za to mi zaplatíš“, vyhrožoval a tlačil ji před sebou k posteli, kde ji položil a honem se snažil servat ze sebe oblečení.

„Ale, ale?“ Ještě mokrá se k němu natáhla, jednou rukou ho chytla za topořící se orgán a pevně ho sevřela v dlani. Jemně a smyslně jako kočka ho začala olizovat. Po celém těle mu přejela vlna slasti. Otestovala celou délku a Sam jenom vrněl.

Znovu mu přejela jazykem od kořene až po žalud. „Myslím, že máš pravdu a musím se vykoupit“, mumlala. „A součástí pokání je i... polykání.“ Vzala mu ho do úst a přešla od slov k činům. Od té chvíle se Sam minimálně jednou denně zatvářil provinile a řekl: „Je mi to tak líto.“

Ha, ha.

Jeho přístup jí pomáhal překonat trauma. Nedělal z ní malé dítě. Miloval ji, dělal jí pomyšlení, mazlil se s ní, až z toho byla celá bolavá, ale líbilo se jí to a bylo toho víc než dost. Pomalu se jí vracel její humor.

Za Jennou chodila do nemocnice každý den. Jenna prodělávala léčebnou terapii, která jí pomáhala překonávat

následky zranění hlavy. Nemohla ještě pořádně mluvit, ale lepšilo se to každým dnem, pravá noha i paže zatím nefungovaly, jak měly, ale jistý pokrok byl patrný i tady. Galan se od Jenny ani na chvíli nehnul a jestli jeho pohled a výraz tváře nelhaly, tak manželská krize byla dávno překonána.

„Zpátky k rodičům,“ rozpomněla se Jenna. „Řekneš jim něco, až je uvidíš dneska na letišti?“

„Hned ne,“ odpověděla Jaine, „Nejdřív jim musím představit Sama. A musíme jim říct o svatbě. A kromě toho, asi by u toho měla být i Shelley.“

„Řekni jim to co nejdřív, protože znáš sousedy. Jakmile uvidí, že jsou doma, přiletí jak diví a budou je zahrnovat novinkami ostošest.“

„Jo, jo, neboj. Řeknu jim to.“

Jenna se zasmála. „A nezapomeň jim zdůraznit, že díky mě mají o týden víc na relaxaci a na to, aby se z toho všeho stačili vzpamatovat.“

Jaine přikývla. No jo, když se svatba o týden posune, bude moci Jenna přijít, i když asi jen na kolečkovém křesle, ale jak znala tátu, tak nebude děkovat nikomu. Jak ho zná, tak svatba den po jejich příjezdu z dovolené by se mu líbila ze všeho nejvíc, protože by se vyhnul celému tomu blbnutí kolem. Podívala se na hodinky. „Musím už jít. Za hodinu mám sraz se Samem.“ Natáhla se přes postel, dala Jenně pusu na tvář a slíbila, že přijde zase zítra.

Galan vešel do pokoje s kyticí lilií a naplnil místnost omamnou vůní. „Jdeš právě včas,“ usmála se Jaine, mrkla na něj a rychle se prosmykla ke dveřím.

„Ano,“ pravil pan J. Clarence Cosgrove rázně. „Na Corina Streeta si pamatuji velmi dobře. Byla to velmi zvláštní situace, ale nemohl jsem dělat prakticky vůbec nic. Do pubertálního věku jsem neměl ani nejmenší tušení, že Corin je ve skutečnosti děvče. Jistě, pohlaví bylo vyznačeno na rodném listu, ale kdo to kontroluje? Jeho matka řekla, že je to chlapec a tak... jsme o tom nepochybovali.“

„Byla vychovávána jako chlapec?“ zeptal se Sam. Seděl u svého stolu, dlouhé nohy měl opřené o vysunutou zásuvku a telefon přitisknutý k uchu.

„Podle mého názoru si matka ani nepřipouštěla a nikdy se ani nechovala tak, že by to bylo děvče. Corin byl těžce narušené dítě. S velmi vážnou poruchou psychiky,“ opakoval pan Cosgrove. „Byly s ním neustálé výchovné problémy. Například zabil malé zvířátko, které chovaly děti ve třídě, a paní Streetová nikdy nepřipustila, že by něco takového udělal. Nahlas a každému zdůrazňovala, že její syn je přece naprosto dokonalý.“

Trefa do černého, pomyslel si Sam. Pan Dokonalý. To byl ten spouštěcí mechanismus, který v Corinovi odjistil bombu, co v něm pomalu tikala celé roky. Ani ne tak obsah Seznamu, ale jeho název byl pro Corina nesnesitelný.

„Vzala Corina z naší školy pryč,“ pokračoval pan Cosgrove. „Ale řekl jsem jí pár informací, které mě v chování toho dítěte zarážely. Povahové rysy se s přibývajícými roky měnily. Když bylo Corinovi patnáct, zabil vlastní matku. Vzpomínám si, že to byl případ velmi brutální vraždy, ale detaily jsem už zapomněl. Corin strávil mnoho let v psychiatrické léčebně a za vraždu nikdy nebyl vlastně trestně odpovědný.“

„Stalo se to v Denveru?“

„Ano.“

„Děkuji vám, pane Cosgrove. Pomohl jste mi vyplnit prázdná místa.“

Když položil sluchátko, začal Sam nervózně ťukat perem o stůl a skládal si dohromady všechno, co se zatím o Corině Lee Streetové dozvěděl. Do psychiatrické léčebny se dostala jako Corin, ale jmenovala se Leah, což byla podoba jména „Lee“, které měla, když ji opouštěla. Zjevil se mu obrázek narušené a nebezpečné ženy, která byla jak psychicky, tak fyzicky týrána matkou do té míry, že násilí, které v ní po celé roky narůstalo, se nakonec vymklo její kontrole. Psychiatři se mohou donekonečna hádat, co se dostalo na povrch dřív,

jestli týraná nebo násilnická povaha, ale Samovi to bylo jedno. Chtěl sestavit charakteristiku ženy, která dala průchod takovému násilí.

Po rozhovoru s panem Cosgrovem, ředitelem střední školy, do které Corin chodila, zavolal na policejní oddělení v Denveru a chtěl mluvit s detektivem, který vyšetřoval brutální vraždu paní Streetové. Corin ubila matku stolní lampou, pak polila matčin obličej lihem a zapálila. Když našli mrtvé a ohořelé tělo, byla mimo sebe a šílená. Na sedm let ji zavřeli do léčebny.

Více se dozvěděl od doktorky, která ji léčila. Když se dozvěděla, že je Corin mrtvá a za jakých okolností zemřela, poznamenala: „Byla propuštěna proti mé vůli. Ale chovala se lépe, než jsem čekala, když se u ní znovu objevily chorobné rysy až za tak dlouhou dobu. Dokud brala léky, fungovala, ale byla – nerada užívám příměry, i když jsou trefné – pravý případ pro psychiatry. Podle mě to byla jen otázka času, kdy začne vraždit znovu. Měla k tomu všechny klasické předpoklady.“

„Jak se z Corina stala Leah?“

„Corin se jmenoval dědeček z matčiny strany. Její matka prostě odmítla akceptovat, že se jí narodila holčička. Ženy byly... ‚méněcenné, špinavé‘, tak je Corin nazývala. Paní Streetová dala holčičce mužské jméno Corin, vychovávala ji jako chlapce, oblékala ji jako chlapce a všem říkala, že Corin je její syn. Když se Corin dokonce jako malý provinil, používala nejrůznější formy trestu: bití, píchání špendlíkem, zavírání do tmavých místností. Pak přišla puberta a nastalo pravé peklo. Paní Streetová nenáviděla změny, které se s tělem její dcery děly. Menstruace se štítla.“

„To si dovedu představit,“ přitakal Sam a udělalo se mu špatně, když si představil všechny formy zneužívání.

„Potom se tresty změnilly na sexuální. Detaily nechám vaší obrazotvornosti.“

„Děkuji,“ řekl Sam suše.

„Nenáviděla vlastní tělo, nenáviděla ženskost. S pomocí léků a terapie se dostala do stavu, kdy se u ní vyvinulo základní povědomí o tom, že je žena a přijala jméno Leah. Tvrdě na sobě pracovala, aby se stala ženou. Moc naděje jsem tomu nedávala a pochybovala jsem o tom, že je schopna navázat normální vztah jakéhokoliv druhu. Naučila se pár ženských manýr a léky tlumily její násilnické sklony, ale její chápání reality bylo v nejlepším smyslu slova chabé. Jsem překvapena, že byla schopna pracovat na jednom místě tak dlouho. Ještě chcete něco vědět?“

„Ne, paní doktorko, myslím, že jste mi odpověděla na všechny moje otázky,“ poděkoval Sam. Musel to vědět. Kdyby mu Jaine položila nějaké otázky, potřeboval znát odpovědi, ale zatím se na nic, co se týkalo Leah Streetové, neptala.

A to bylo dobře. Věděl, že je Jaine bojovnice, ale stejně ho překvapilo, s jakou vervou se pustila do léčení, jako kdyby byla nemoc její úhlavní nepřítel. Nedopustila, aby měla Leah Streetová nad ní moc.

Podíval se na hodinky a zjistil, že přijde pozdě. „*Kruci*,“ zaklel. Nikdy mu neodpustí, že přijedou přivítat rodiče na letiště se zpožděním. Měl pro ni pár zajímavých novinek, které nesnesly odklad, a nechtěl, aby se vztekala, až jí to všechno bude vyprávět.

Jel jako blázen, aby byl před domem rodičů včas. Protože všichni čtyři a zavazadla na šest týdnů dovolené by se nevešly do viperu a jeho trucku, museli jet na letiště matčiným lincolnem. Už seděla za volantem, auto nastartované, když zajel před garáž a vyskočil z trucku.

„Jdeš pozdě,“ upozornila ho a protočila kola, jen co dosedl. Sáhl po bezpečnostním pásu.

„Stihneme to,“ ujistil ji. S Jaine za volantem neměl ani nejmenší pochybnosti. Možná by ji měl varovat před rychlou jízdou, ale vykašlal se na to.

„Pamatuješ, jak jsem ti před pár týdny říkal o konkurzu na místo ve státní správě?“

„To místo jsi dostal.“

„Jak to víš?“

„Proč bys o tom jinak mluvil?“

„Mám výcvik z policejní akademie, tak to nemusím podstupovat znovu. Mohu hned dostat místo detektiva. Problém je v tom, že se budu muset stěhovat.“

„No a?“ vykulila oči.

„Koukej na cestu!“

„Koukám!“

„Tobě je jedno, že se budeme stěhovat? Máš nový dům.“

„Mně by vadilo, kdybys žil v jednom městě a já v druhém. To by mi pilo krev.“ řekla stručně a jasně.

Panebože, lépe by to říct nedovedl.

V rekordním čase dojela na letiště a zaparkovala. Cestou do letištní haly utrousila: „Nezapomeň, táta má Parkinsona, takže když ti bude třást rukou, je to nemoc.“

„Vím,“ odpověděl a srovnal s ní krok.

Doběhli k východu, u něhož se začínali trousit první cestující. Rodiče vyšli mezi prvními, Jaine zaječela radostí a rozeběhla se k matce, popadla ji kolem krku, a pak i tátu.

„To je Sam!“ představila ho a postrčila ho dopředu. Rodiče už věděli o chystané svatbě, a tak ho matka objala a on ji také.

Jainein otec podal Samovi roztřesenou ruku. „Tady,“ řekl. „Vy chytněte ruku a já si vezmu na starost potřesení.“

Sam se rozchechtal, Jaineina matka manžela okřikla. „Lyle! No tak!“

„Copak?“ zeptal se nevinně uražený její výtkou. „Když si z toho nemůžu dělat legraci, tak na co to tedy mám?“ V jasně modrých očích Sam rozpoznal, že Jaine jako by otci z oka vypadla.

„Máme plno novinek,“ řekla Jaine a vzala matku kolem ramen a kráčela s ní halou. „Slib mi, že se nebudeš zlobit.“

Tak to je stoprocentně uklidnilo, pomyslel si Sam.

Lyle Bright jen klidně opáčil: „Doufám, že se nic nestalo mému autu.“

Linda Howard

Uznávaná americká autorka, která o sobě tvrdí, že psát začala jako devítiletá, má na kontě celou řadu úspěšných titulů. Prvotinou se představila v roce 1980. Nyní žije s manželem, profesionálním sportovním rybářem, na rozlehlé farmě v Alabamě, chovají zde spoustu různých zvířat, mme jiné medvěda a černého pantera. Linda manžela část doprovází na závody a bere si s sebou pokaždé notebook, aby mohla pracovat, když s muž věnuje rybaření.